

หนังสือ 2 พงสาวดาร

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอิสรระ)

โดย คร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวล์ช, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือ 2 พงสาวดาร

บทนำสู่ 2 พงสาวดาร: หนังสือ 2 พงสาวดารสืบต่อประวัติศาสตร์ที่ถูกเริ่มต้นใน 1 พงสาวดาร มันแตกต่างจากประวัติศาสตร์ของหนังสือพงศกษัตริย์ตรงที่ว่า ทันทีที่เกิดการแบ่งแยกอาณาจักรนั้นขึ้น ประวัติศาสตร์ก็ติดตามเฉพาะสายของกษัตริย์เหล่านั้นแห่งยูดาห์ หนังสือนี้ทั้งเล่มจึงเป็นภาพรวมชีวประวัติของกษัตริย์เหล่านั้นแห่งยูดาห์สืบต่อเป็นทอดๆ โดยเริ่มต้นด้วยซาโลมอน เชื่อกันว่าผู้แต่งคือ เอสรา แม้ไม่มีคำพูดบ่งบอกเช่นนั้น โดยตรงก็ตาม แต่ประเพณีของยิวก็สนับสนุนทฤษฎีนี้จริงๆ

เค้าบทแรกกล่าวถึงชีวิตและการครองราชย์ของซาโลมอน ส่วนที่เหลือนำเสนอภาพร่างแบบอัตชีวประวัติที่สั้นยาวต่างกัน ไปของกษัตริย์องค์อื่นๆที่เหลือที่ครองราชย์ต่อจากเขาจนถึงสมัยการกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลน ใจความรองอันเป็นกลางร้ายแฝงอยู่ทั่วหนังสือเล่มนี้ โดยเปิดเผยการละทิ้งความจริงที่ก่อตัวขึ้นไม่เพียงของเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์เท่านั้นแต่ของประชาชนด้วย ความสว่างจ้าอันโดดเด่นหลายดวงในความมืดฝ่ายวิญญาณที่ก่อตัวขึ้นคือ การฟื้นฟูเหล่านั้นซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นภายใต้ความเป็นผู้นำของอาสา เยโฮชาฟัท เฮเซคิยาห์และโยสิยาห์

เหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกนำเสนอใน 2 พงสาวดารครอบคลุมช่วงเวลา 427 ปีตามการนับปีของบิชอปอ็ชเชอร์ ผู้พยากรณ์ใหญ่เหล่านั้น (อิสยาห์ เยเรมีย์และเอเสเคียล) ทุกคนเขียนในช่วงเวลานี้ นอกจากนี้ ผู้พยากรณ์น้อยเหล่านั้นทุกคนในสมัยก่อนการตกไปเป็นเชลยก็เขียนคำพยากรณ์ต่างๆของตนในช่วงเวลานี้เช่นกัน

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 1: 2 พงศาวดาร 1 นำเสนอปีแรกๆแห่งการครองราชย์ของซาโลมอน มีความถ่อมใจตามแบบพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัดในการปกครองของเขา การอวยพรของพระเจ้าที่มีต่อเขาและอาณาจักรของเขาจึงปรากฏชัดเจน

2 พศต 1:1 ซาโลมอนโอรสของดาวิดได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์ และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง การครองราชย์ช่วงแรกของซาโลมอนจึงถูกพรรณนา โปรดสังเกตว่าซาโลมอน “ได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์ และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง” ตามที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาแล้วในเพลงสดุดี 112:2 “ชั่วอายุที่เที่ยงธรรมจะรับพระพร” พระเจ้าจะทรงอวยพรลูกหลานของพ่อแม่ที่ชอบธรรม มีบทเรียนหนึ่งที่ลึกซึ้งซึ่งสำหรับเรากระทั่งในปัจจุบัน

2 พศต 1:2-6 ซาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งปวง กับนายพันและนายร้อย ทั้งกับผู้วินิจฉัยและกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา ในช่วงต้นรัชกาลของซาโลมอน เขาสั่งพวกผู้นำของประชาชาตินั้น “นายพันและนายร้อย ทั้งกับผู้วินิจฉัยและกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา” ให้มาชุมนุมกันเป็นชุมนุมชนใหญ่โตต่อหน้าเขา

3 และซาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไปที่ปุชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่กิเบโอน เพราะพลับพลาแห่งชุมนุมของพระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร อยู่ที่นั่น ในช่วงรัชกาลของซาอูล พลับพลาอันได้ถูกตั้งไว้ที่กิเบโอนซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในเขตแดนประจำตระกูลเบนยามิน ห่างไปประมาณ 7 ไมล์ (ตามระยะทางอิกาบิน) ทางทิศเหนือและทิศตะวันตกของเยรูซาเล็ม ซาโลมอนสั่งชุมนุมชนนั้นที่เป็นพวกผู้นำของประชาชาตินั้นให้มารวมตัวกันที่นั่น

4 แต่ดาวิดได้ทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากศิรียาทเยอาริมถึงสถานที่ซึ่งดาวิดทรงเตรียมไว้ให้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในกรุงเยรูซาเล็ม ผู้บันทึกพงศาวดารศักดิ์สิทธิ์นี้

เล่าย้อนว่าหีบพันธสัญญาได้ถูกเอามาจากหมู่บ้านศิรียาทเขอาริม (ซึ่งเป็นที่ๆพวกคนฟิลิสเตียเอาหีบนั้นมาคืน) มายังเยรูซาเล็ม โดยดาวิด ที่นั่นดาวิดได้ตั้งเต็นท์พิเศษหลังหนึ่งสำหรับมัน

5 ยิ่งกว่านั้น แทนบูชาของสัมฤทธิ์ ซึ่งเบซาเลลบุตรชายอูรีผู้เป็นบุตรชายเฮอริได้สร้างไว้ นั้นก็อยู่ที่หน้าพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และซาโลมอนกับชุมนุมชนก็ได้ใช้แทนนั้นเป็นประจำ ดาวิดหรืออาจเป็นซาโลมอนมากกว่าได้เอาแทนบูชาของสัมฤทธิ์มาไว้ที่พลับพลาที่นั่นอีกครั้ง ซาโลมอนและพวกผู้นำของประชาชาติที่นั่นที่มาชุมนุมกันจึงมายังแทนบูชานั้น

6 และซาโลมอนเสด็จขึ้นไปที่นั้นยังแทนบูชาของสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทรงถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแทนนั้น ซาโลมอนถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวที่นั่นบนแทนบูชาของสัมฤทธิ์นั้นที่กิเบโอน สิ่งที่ปรากฏชัดเจนก็คือ ความทุ่มเทอันน่าทึ่งและการน้อมสการที่มีต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ซาโลมอนจึงเริ่มต้นการครองราชย์ของตนอย่างถูกต้อง เขาถวายเครื่องสัตวบูชาใหญ่โตแก่พระเจ้าต่อหน้าประชาชนและตามลักษณะของกษัตริย์

2 พศด 1:7-10 ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า "เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้า ก็จงขอเถิด" หลังจากถวายเครื่องสัตวบูชา 1,000 ตัวแก่พระเจ้าแล้ว คืนนั้นเอง พระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอนและสั่งเขาให้ขอสิ่งใดก็ตามที่เขาปรารถนาจากพระองค์

8 และซาโลมอนทูลพระเจ้าว่า "พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์ปกครองแทน 9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์เป็นจริง ณ บัดนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มากอย่างผงคลีแห่งแผ่นดินโลก

โปรดสังเกตจิตใจที่ถ่อมของคำอธิษฐานของซาโลมอน ซาโลมอนยอมรับต่อพระเจ้าถึงความเมตตายิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิดบิดาของเขา พระเจ้าได้ทรงสำแดงความเมตตาแก่ดาวิดในเรื่องทั่วไปแล้วโดยไม่ต้องสงสัย แต่พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆเมื่อพระองค์

ทรงไว้ชีวิตดาวิดในเรื่องของนางบัทเชบาและอูริยาห์ นางบัทเชบาเป็นมารดาของซาโลมอนและ
เขาารู้อย่างแน่นอนว่าพระเจ้าในความเมตตาได้ทรงไว้ชีวิตบิดาของเขา เขายังยกให้ความเมตตา
เป็นของพระเจ้าอีกในการทรงอนุญาตให้เขาขึ้นครองราชย์ต่อจากบิดาของเขา ซาโลมอนจึงทูล
ขอพระเจ้าให้ทรงกระทำตามพระสัญญาของพระองค์แก่ดาวิดในการสถาปนาเขาบนบัลลังก์นั้น
เหนืออิสราเอล เขาบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าเขาต้องการความช่วยเหลือของพระเจ้าในการ
ปกครองประชาชาติที่ใหญ่โตเช่นนั้น

**10 ขอทรงประทานสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพระองค์ที่จะเข้าออกนอกในต่อหน้า
ชนชาตินี้ เพราะผู้ใดเล่าที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ได้ ซึ่งใหญ่โตนัก "** แทนที่จะขอความ
มั่งคั่ง อำนาจหรือชื่อเสียง ซาโลมอนกลับขอสติปัญญาจากพระเจ้าเพื่อที่จะปกครองและ
พิพากษาประชาชนของพระเจ้าอย่างเหมาะสม ความถ่อมใจของเขาปรากฏชัดเจน เขาว่าเขา
ต้องการความช่วยเหลือของพระเจ้าเพื่อที่จะปกครองอย่างชอบธรรมในฐานะกษัตริย์ มีการ
เสียดสีอันลึกซึ้งในคำอธิษฐานของซาโลมอน เขาไม่เพียงขอสติปัญญาจากพระเจ้าเพื่อที่จะ
ปกครองประชาชนของเขาอย่างเหมาะสมเท่านั้น คำขอนั้นเองยังเป็นตัวอย่างอันสมบูรณ์แบบ
ของสติปัญญาด้วย ดังที่ซาโลมอนเขียนไว้ในสุภาษิต 4:5, 7 ในเวลาต่อมา สติปัญญาเป็นสิ่ง
สำคัญอย่างแท้จริงและการได้มาของเราในทุกเรื่องนั้นเราควรแสวงหาสติปัญญา

2 พศต 1:11-12 พระเจ้าตรัสตอบซาโลมอนว่า "เพราะว่าสิ่งนี้อยู่ในจิตใจของเจ้า
และเจ้ามิได้ขอทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติ หรือชีวิตของศัตรูเจ้า และทั้งมิได้ขอชีวิต
ยืนยาว แต่ได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเรา
ได้ตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือเขาเหล่านั้น ในการตอบกลับคำขอของซาโลมอน พระเจ้าทรงหมายเหตุ
ว่าเจ้ามิได้ขอ "ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติ หรือชีวิตของศัตรูเจ้า" เจ้ามิได้ขอ "ชีวิต
ยืนยาว" ด้วยซึ่งทั้งหมดนี้เป็นคำขอที่เห็นแก่ตัว ตรงกันข้ามพระเจ้าทรงหมายเหตุว่าซาโลมอน
ได้ขอ "สติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเราได้ตั้งเจ้า
ให้เป็นกษัตริย์เหนือเขาเหล่านั้น"

ดังนั้นพระเจ้าจึงประทานแก่ซาโลมอนตามคำขอของเขา 12 เราประสาทสติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดผู้มาก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน" พระเจ้าทรงชมเชยซาโลมอนเพราะคำขอที่ไม่เห็นแก่ตัวเช่นนั้น ความคิดตรงนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นภาพเล็งถึงยากอบ 1:5 เพราะความไม่เห็นแก่ตัวของคำขอของซาโลมอน พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าพระองค์จะประทานแก่เขาซึ่ง "สติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดผู้มาก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน" แน่ทีเดียว พระเจ้าประทานสติปัญญาและความมั่งคั่งแก่ซาโลมอนในแบบที่ไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเคยมี ในช่วงปีแรกของเขา เขาเป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ในการครอบครองยุคพันปีของพระองค์อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ต่อมาในชีวิต เมื่อซาโลมอนเริ่มหลงระเหิดในค้นหาแห่งเนื้อหนังของตน สติปัญญาที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขาตอนแรกนั้นก็จางหายไปและซาโลมอนเริ่มไถ่ลงสู่ความบาป ความยุ่งยากและความสิ้นหวัง

2 พศต 1:13 ซาโลมอนจึงเสด็จจากปูชนียสถานสูงที่กิเบโอน จากต่อหน้า

พลับพลาแห่งชุมนุมไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล ซาโลมอนจึงเดินทางกลับระยะสั้นจากกิเบโอนไปยังเยรูซาเล็มและเริ่มต้นการครองราชย์ของตนเหนืออิสราเอล

2 พศต 1:14-17 ซาโลมอนทรงสะสมทรัพย์ และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่ง

พันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อซาโลมอนเริ่มต้นสะสมความมั่งคั่งและอำนาจใหญ่โตยิ่งขึ้น เขาก็เริ่มสร้างกองทัพประจำการที่เปี่ยมแสนยานุภาพ ตอนแรกเขามีรถรบ 1,400 คันและพลม้า (นั่นก็คือ ทหารม้า) 12,000 คนซึ่งเขาให้ประจำอยู่ในกองทหารรักษาการพิเศษต่างๆทั่วประเทศชาติ นั้นและที่เยรูซาเล็ม

15 และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก่อน หิน และทรงกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา ซาโลมอนเริ่มต้นทำให้ เยรูซาเล็มสวยงามด้วยการประดับประดาอาคารต่างๆด้วยทองคำและเงิน เยรูซาเล็มกลายเป็น นครหนึ่งที่มีความมั่งคั่งอันมหาศาลและแลเห็นได้ ทองคำและเงินถูกเพิ่มทวีขึ้นจนถึงขนาดที่ว่า มันดูเหมือนเป็นของดาษดื่นคุดกอนหินอันนับไม่ถ้วนของเยรูซาเล็ม (เยรูซาเล็มเป็นนครหนึ่งที่ อุดมไปด้วยงานหินเสมอมา มันยังเป็นเช่นนั้นอยู่จนทุกวันนี้) กระนั้นซาโลมอนก็สั่งให้ปิด ทองคำและเงินอยู่ทั่วกรุงเยรูซาเล็ม นั่นคือ ปิดบนส่วนนอกของอาคารต่างๆ นอกจากนี้ ต้นสนสี ดาร์กลายเป็นต้นไม้ที่ถูกเลือกสรรและถูกปลูกอยู่ทั่วเยรูซาเล็ม ในสมัยโบราณ ต้นสนสีดาร์มีค่า มากกว่าต้นไม้พื้นเมืองที่สามัญธรรมคาทั้งหลาย เช่น ต้นสุกะโมร์ซึ่งโตอยู่ในป่าทั่วแผ่นดินนั้น เยรูซาเล็มจึงกลายเป็นนครหนึ่งที่มีความงามยิ่งนักและความมั่งคั่งที่ประจักษ์แก่ตา

16 ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส็นด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส็นด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา ซาโลมอนซื้อ (และนำ) ม้าทั้งหลายและผ้าปานเนื้อดีมาจากอียิปต์ ซาโลมอนจ่ายราคาตลาดขณะนั้นสำหรับสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม กระทั่งในช่วงต้นแห่งการครองราชย์ของเขานี้ ซาโลมอนก็ไปล้อเล่นกับหนึ่งใน ข้อห้ามเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงตั้งไว้สำหรับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลในพระราชบัญญัติ 17:16 ที่ว่า “แต่อย่าให้ผู้นั้นมีม้าของตนเองมากเกินไป หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไป อียิปต์” ซาโลมอนไม่เพียงเริ่มต้นเพิ่มทวีม้าให้แก่ตัวเองเท่านั้น แต่เขายังไปอียิปต์เพื่อหาซื้อพวก ม้ามาพร้อมกับสินค้านี้มีค่าอื่นๆจากอียิปต์ด้วย

17 เขาทั้งหลายนำรถรบเข้ามาจากอียิปต์คันหนึ่งเป็นเงินหกร้อยเซเชลเงิน และม้าตัว หนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้า เขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์ของคนซีเรีย ไม่ชัดเจนว่าการที่ซาโลมอนซื้อรถรบคันหนึ่งในอียิปต์เป็นเงิน 600 เซเชลนั้นเป็นราคาที่ถูกรหรือแพงกันแน่ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่าซาโลมอนซื้อม้า จากอียิปต์จริงๆ ซึ่งเกือบจะเป็นการละเมิดคำกำชับนั้นของพระราชบัญญัติ 17:16 แล้ว นอกจากนี้ เขายังซื้อม้าจากคนฮิตไทต์และคนซีเรียด้วย (สายย่อยหนึ่งของคนฮิตไทต์หลังถูกขับไล่ออก

ไปจากปาเลสไตน์แล้ว ได้ตั้งรกรากอยู่ทางเหนือของเลบานอนซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาที่มีดินประชิดกับซีเรีย) ในด้านหนึ่ง ความมั่งคั่งและอำนาจของซาโลมอนปรากฏชัดเมื่อเขาเริ่มสะสมฝูงม้าจากรอบภูมิภาคนั้น ในอีกด้านหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเขากำลังใช้ชีวิตอย่างสุขุมเสี่ยงต่อการเพิกเฉยคำบัญชาต่างๆที่ชัดเจนของพระเจ้าสำหรับกษัตริย์องค์หนึ่งแห่งอิสราเอล เมล็ดพันธุ์แห่งความตกต่ำลงของซาโลมอนกำลังเริ่มถูกหว่านแล้ว

ภาพรวมของ 2 พงสาวดาร 2: สาระสำคัญของ 2 พงสาวดาร 2 คือ การเตรียมการของซาโลมอนเพื่อที่จะสร้างพระวิหารนั้นที่เยรูซาเล็ม (เราควรหมายเหตุว่าจนถึงจุดนี้ สถานที่ๆพระเจ้าทรงกำหนดไว้คือพลับพลาที่นั้น และจนถึงบัดนี้มันไม่เคยอยู่ที่เยรูซาเล็มเลย) เราควรหมายเหตุด้วยว่ามีการวางแผนและการเตรียมการอย่างละเอียดก่อนเริ่มงานก่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้านิมิตเรียนหนึ่งจริงๆสำหรับรายการต่างๆในการตั้งคริสตจักรจนทุกวันนี้

2 พศด 2:1-4 ฝ่ายซาโลมอนทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ และสร้างราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ ซาโลมอนจึงประกาศเจตนารมณ์ของตนที่จะเดินหน้าไปกับการก่อสร้างพระวิหารนั้นที่เยรูซาเล็ม หลังจากนั้นเขายังวางแผนสร้างราชวังของตนเองด้วย

2 และซาโลมอนทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และให้คนสามพันหกร้อยคนดูแลเขาทั้งหลาย ซาโลมอนจึงกำหนดคน 70,000 คนให้เป็นกรรมกร 80,000 คนเป็นคนสกัดหินในเทือกเขาและ 3,600 คนเป็นหัวหน้าคนงานและผู้กำกับดูแล (คำที่แปลเป็น กำหนด (คาฟาร์) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘นับ’ หรือ ‘ทำเป็นตัวเลข’ อย่างหลังดูเหมือนจะเป็นความคิดตรงนี้)

เราควรหมายเหตุไว้ว่าตัวเลขเหล่านี้น่าจะรวมถึงคนงานสำหรับราชวังของเขาเองด้วยซึ่งถูกสร้างภายหลังพระวิหารนั้น นอกจากนี้ พระวิหารนี้ยังใช้เวลาสร้างเจ็ดปี แต่ราชวังของเขาเองใช้เวลาสร้างสิบสามปีตามที่ 1 พงศกษัตริย์ 6-7 กล่าวไว้ นี่อาจเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการเริ่มต้นของ

ความตกต่ำฝ่ายวิญญาณของซาโลมอน ดูเหมือนว่าหลังจากนั้นจุดสนใจหลักของการครองราชย์ของเขาเปลี่ยนจากการถวายสง่าราศีองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นการทำให้บัลลังก์ของเขายิ่งใหญ่แทน

3 และซาโลมอนทรงส่งราชสารไปยังหุรามกษัตริย์เมืองไทรว่า "ท่านได้กระทำกิจกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า คือ ได้ส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์ท่าน เพื่อสร้างวังให้พระองค์ท่านอาศัยอย่างไร ขอท่านได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนั้น ดาวิดมีความสัมพันธ์ในการทำงานที่ดีกับฮิราม (ตรงนี้ถูกเรียกว่าหุราม) กษัตริย์เมืองไทรในเลบานอน ซาโลมอนจึงแสวงหาที่จะสานต่อความสัมพันธ์นั้น

4 ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และมอบถวายแด่พระองค์ เพื่อเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และเพื่อขนมบั้งหน้าพระพักตร์เนื่องนิตย์ และเพื่อเครื่องเผาบูชาทั้งเช้าและเย็น ในวันสะบาโต และในวันข้างขึ้น และวันเทศกาลตามกำหนดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นกฎตั้งไว้เป็นนิตย์สำหรับอิสราเอล ซาโลมอนจึงประกาศแก่หุรามถึงความตั้งใจของตนที่จะสร้างพระวิหารที่ใหญ่โตหลังหนึ่งถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าที่เยรูซาเล็ม มันจะกลายเป็นสถานที่ของการถวายเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้นแด่พระเยโฮวาห์สำหรับอิสราเอล

2 พศต 2:5-6 พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โต เพราะว่าพระเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระทั้งปวง พระวิหารที่ซาโลมอนกำลังจะสร้างจะมีขนาดใหญ่โตเพราะว่า "พระเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระทั้งปวง" พระวิหารของเฮโรดซึ่งด้อยกว่าหลังที่ซาโลมอนสร้างมีขนาดครอบคลุมมากกว่าสามสิบเอเคอร์ พระวิหารนี้จะใหญ่โตจริงๆ

6 แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อฟ้าสวรรค์ถึงแม้ว่าฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากให้เป็นที่เผาเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น เมื่อครุ่นคิดถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ซาโลมอนก็ตรึกตรองว่า "แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อฟ้าสวรรค์ถึงแม้ว่าฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้"

เมื่อพิจารณาถึงเรื่องนั้น ซาโลมอนก็แสดงออกถึงความถ่อมใจอีกครั้งในช่วงปีแรกๆของเขา เขา อัครรยใจที่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากให้เป็นที่พักพิง เครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น” ซาโลมอนรู้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงสถิตอยู่ทุกหน ทุกแห่ง พระองค์ทรงเต็มอยู่ทั่วจักรวาล ดังนั้นพระวิหารที่เขาคจะสร้างจึงเป็นได้แต่เพียงสถานที่ เครื่องสักตวบูชาต่างๆจะถูกถวายเท่านั้น

2 พศต 2:7-10 เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญการช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็กและชำนาญในเรื่องผ้าสีม่วง สีแดงเข้มและสีฟ้า ทั้งเป็นผู้ชำนาญในการแกะสลัก เพื่อจะอยู่กับช่างฝีมือผู้อยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้

ซาโลมอนจึงขอร้องหุรามให้ส่งช่างฝีมือดีคนหนึ่งมาซึ่งชำนาญการช่างในโลหะมีค่าต่างๆรวมถึงทองสัมฤทธิ์และเหล็กด้วย เขาอยากได้ชายคนหนึ่งที่รู้วิธีประยุกต์ใช้สีย้อมต่างๆอย่างชำนาญ เช่น ผ้าสีม่วง สีแดงเข้มและสีฟ้า เขาต้องสามารถแกะสลักด้วยความชำนาญ ซาโลมอนมีช่างฝีมือเช่นนั้นอยู่บ้างแล้ว แต่เขาแสวงหาความช่วยเหลือแบบ ‘มืออาชีพ’ มากยิ่งขึ้นจากหุราม ฝ่ายหลังเห็นได้ชัดว่ากลายเป็นจอม ‘ผู้รับเหมา’ สำหรับตะวันออกกลางในสมัยนั้น ซาโลมอนแสวงหา ‘มืออาชีพ’ ที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อมที่สุดในโลกเพื่อกำกับดูแลงานก่อสร้างพระวิหารอันยิ่งใหญ่ที่เขากำลังจะสร้าง

8 ขอท่านส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและไม้ประดู่จากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าทราบว่า ข้าราชการของท่านรู้จักการตัดไม้ในเลบานอน และดูแล ข้าราชการของข้าพเจ้าจะอยู่กับข้าราชการของท่าน ซาโลมอนยังขอไม้ที่ดีที่สุดจากเลบานอนด้วย เช่น ไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและไม้ประดู่ บางคนคิดว่าอันหลังนี้จริงๆแล้วคือต้นสนไซเปรส เลบานอนเป็นภูมิภาคหนึ่งที่มีป่าลึกทั้งหลายและ ‘ช่างตัดไม้’ มืออาชีพจำนวนมากมีอยู่ที่นั่น ซาโลมอนจึงขอความช่วยเหลือจากคนเหล่านี้ที่นั่น โดยเสนอที่จะส่งคนของเขาไปช่วยเหลือในงานนั้นด้วย เราไม่ควรคิดว่าซาโลมอนขอร้องให้บริจาคตวเหล่านี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าซาโลมอน

จ่ายอัตราปกติเพื่อที่จะซื้อวัสดุอย่างดีที่สุดทั้งหลายและจ้างคนงานฝีมือดีที่สุดดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ
10

9 เพื่อจัดเตรียมตัวไม้ให้แก่ข้าพเจ้าให้มากมาย เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนี้จะใหญ่โตและแปลกประหลาด ดังนั้นซาโลมอนจึงสั่งซื้อไม้ปริมาณมหาศาลซึ่งจำเป็นสำหรับงานก่อสร้างของพระวิหาร มันจะเป็น โครงการมหึมาและเขาต้องการ “ไม้มากมาย” ไม้ดังกล่าวจะถูกใช้สำหรับ (1) การทำนักร้านและโครงไม้ชั่วคราว, (2) ส่วนประกอบต่างๆด้านโครงสร้างสำหรับหลังคาต่างๆและพื้นส่วนบนต่างๆ และ (3) สำหรับงานต่อเติมตอนจบ

10 และดูเถิด ส่วนข้าราชการของท่าน คือผู้ที่โค่นตัดไม้นั้น ข้าพเจ้าจะให้ข้าวสาลีนวดแล้วสองหมื่นโคระ ข้าวบาร์เลย์สองหมื่นโคระ น้ำมันสองหมื่นบัท และน้ำมันสองหมื่นบัทแก่เขาทั้งหลาย” ซาโลมอนตกลงที่จะจ่ายให้แก่คนของหุรามข้าวสาลีนวดแล้ว 20,000 โคระ ข้าวบาร์เลย์ 20,000 โคระ (อาจเพื่อสัตว์ลากจูงต่างๆของพวกเขา) น้ำมัน 20,000 บัทสำหรับการดื่ม (น่าจะปราศจากแอลกอฮอล์) และน้ำมัน (มะกอก) 20,000 บัทสำหรับการทำอาหาร

คำที่แปลเป็น โคระ (โคร) อาจหมายถึงหน่วยตวงวัดของแห่ง ซึ่งมีขนาดประมาณ 2,200 กิโลลิตร ดังนั้น 20,000 โคระจึงน่าจะเท่ากับประมาณข้าวสาลี 44,000,000 กิโลลิตร คำที่แปลเป็น บัท (บัท) หมายถึงหน่วยชั่งตวงวัดของเหลวซึ่งเท่ากับประมาณสิบลแกลลอน ดังนั้น 20,000 บัทจึงเท่ากับประมาณ 200,000 แกลลอน

บางคนคิดว่ามีความแตกต่างระหว่างตัวเลขที่ถูกให้ไว้ตรงนี้กับตัวเลขใน 1 พงศกษัตริย์ 5:11 ซึ่งพรรณนาถึงสถานการณ์พื้นฐานเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ไม่มีความไม่ลงรอยกันระหว่างข้อความตอนนั้นกับตรงนี้เลย การจัดหา น้ำมันและน้ำมันทุกปีซึ่งถูกกล่าวถึงใน 1 พงศกษัตริย์ มีไว้สำหรับราชสำนักของหุรามเพื่อตอบแทนสำหรับต้นสนสิदार์เหล่านั้นที่ถูกส่งมาให้เขา ปริมาณของข้าวสาลี น้ำมันและน้ำมันที่ถูกระบุเจาะจงตรงนี้มีไว้สำหรับพวกคนงานในสนามในเลบานอน

2 พศต 2:11-12 แล้วหุรามกษัตริย์แห่งเมืองไทรทงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงมีไปถึงซาโลมอนว่า "เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงกระทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย" ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหุรามเป็นคนที่ ทั้งรู้จักใช้วิธีทางการทูตและมีปัญญา ซาโลมอนมีอำนาจทางทหารที่จะยึดสิ่งที่ตนปรารถนาจากหุราม แต่สติปัญญาและความสัตย์สุจริตของซาโลมอนก็ปรากฏชัดเจนในการเสาะหาที่จะซื้อสิ่งที่ตนต้องการจากหุราม

12 หุรามตรัสอีกว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ได้ประทานโอรสที่ฉลาดคนหนึ่งแก่ดาวิดกอบปรัดด้วยความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์ และสร้างพระราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ แม้หุรามในฐานะกษัตริย์เมืองไทรจะเป็นคนต่างชาติและอาจนับถือพระต่างด้าวด้วย เห็นได้ชัดว่าเขาก็มีความเคารพและความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า เขาจึงสาธุการพระนามของพระเยโฮวาห์และยกให้พระองค์เป็นผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เขายังให้ความเคารพนับถือแก่ซาโลมอนด้วยและสรรเสริญดาวิดบิดาของเขา

2 พศต 2:13-14 บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง กอบปรัดด้วยความเข้าใจ คือหุรามที่ปรึกษาอาวูโส 14 บุตรชายของหญิงคนदान บิดาของเขาเป็นชาวเมืองไทร เขาชำนาญงานช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินและไม้ และทำงานช่างผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าปานเนื้อละเอียดและผ้าสีแดงเข้ม และทำการแกะสลักทุกชนิด และสร้างตามแบบลวดลายใดๆที่จะกำหนดให้แก่เขา พร้อมกับช่างฝีมือของท่าน คือช่างฝีมือของดาวิดราชบิดาของท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ในการตอบกลับคำขอของซาโลมอนที่ขอช่างฝีมือดีเพื่อกำกับดูแลงานก่อสร้างพระวิหารก่อนแล้วเสร็จ หุรามก็มีข่าวดี นี้บอกเป็นนัยว่าช่างผู้ชำนาญงาน/ผู้ช่วยด้านสถาปัตยกรรมที่เขากำลังส่งมานี้ก็มีชื่อว่าหุรามด้วยซึ่งจริงๆแล้วเป็นคนदान เขาเป็นคนที่ซาโลมอนกำลังตามหา

2 พศต 2:15-16 เพราะฉะนั้นบัดนี้เรื่องข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำองุ่น ซึ่งเจ้านายของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอท่านได้ส่งไปให้พวกเราผู้รับใช้ท่าน 16 และพวกเราจะตัดต้นไม้เท่าที่ท่านต้องการจากเลบานอน และนำมาให้ท่านโดยแพทางทะเลถึงเมืองยัฟฟา เพื่อว่าท่านจะได้นำขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม" แม้ซาโลมอนได้เสนอที่จะจ่ายสำหรับวัสดุและแรงงานที่มาจากหุราม หุรามก็ส่งข่าวมายังซาโลมอนว่าพวกเขาจะตัดไม้มากเท่าที่พวกเขาต้องการและส่งมันมาโดยไม่คิดเงิน จากนั้นพวกเขาจะส่งมันลอยน้ำมาในแพขนาดใหญ่เทียบชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนถึงเมืองยัฟฟา จากนั้นซาโลมอนจะรับผิดชอบในการขนส่งมันทางบกไปยังเยรูซาเล็ม

2 พศต 2:17-18 แล้วซาโลมอนทรงทำบัญชีสำมะโนครัวชนต่างด้าวทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ภายหลังบัญชีสำมะโนครัวซึ่งดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ และปรากฏว่ามีคนหนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหกร้อยคน ซาโลมอนจึงนับคนต่างด้าวทั้งสิ้นในอิสราเอลและทราบว่ามีอยู่ 153,600 คนในประเทศนั้น มีผู้เสนอว่าคนเหล่านี้เป็นคนที่เหลืออยู่ของคนอามไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซียและคนเยบุสซึ่งไม่เป็นคนนับถือรูปเคารพอีกต่อไปแล้ว แต่เป็น ‘พวกเข้าจารีตแห่งประตูเมืองต่างๆ’ นั่นคือพวกเขาได้บ่นอบต่อศาสนายิวแล้ว แม้มิได้เป็นเชื้อสายของอิสราเอลก็ตาม

18 พระองค์ทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และคนสามพันหกร้อยคนเป็นผู้ดูแลให้ประชาชนทำงาน ซาโลมอนจึง ‘เกณฑ์’ 70,000 คนจากคนเหล่านี้ให้เป็นกรรมกรทั่วไปในงานที่จะมานั้น อีก 80,000 คนที่เหลือถูกเกณฑ์เป็นคนสกัดหิน คำที่แปลเช่นนั้น (ชักจับ) อาจหมายถึงการตัดไม้ แต่รูปแบบการใช้คำของมันก็หมายถึงการสกัดหิน เห็นได้ชัดว่าพวกหลังนี้ถูกเกณฑ์ให้ทำงานสกัดหินสำหรับโครงการพระวิหารนั้น คนต่างด้าวที่เหลือ 3,600 คนถูกเกณฑ์ให้เป็นหัวหน้าคนงานแห่งงานนี้

ภาพรวมของ 2 พงสาวดาร 3: รายละเอียดของการเริ่มต้นการก่อสร้างพระวิหารนั้นใน
เยรูซาเล็มถูกนำเสนอในบทนี้

2 พศต 3:1-2 แล้วซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุง
เยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ดาวิดราชบิดาของพระองค์ ตรงที่
ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบุส หลังจากการจัดเตรียมสิ่งเหล่านั้นทั้ง
สิ้นโดยทั้งดาวิดและซาโลมอน งานก่อสร้างพระวิหารก็เริ่มต้นในที่สุด สถานที่คือ บนยอดภูเขา
โมริยาห์ซึ่งตั้งอยู่ในซีกด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเยรูซาเล็ม เหตุการณ์ในพระคัมภีร์ที่
สำคัญอีกสองเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นแล้วบนสถานที่แห่งนี้: (1) การถวายเป็นอิสอัคโดยอับราฮัมใน
ปฐมกาล 22 และ (2) เหตุการณ์เรื่องทูตสวรรค์แห่งความตายและลานนวดข้าวของโอรันตอน
ใกล้สิ้นรัชกาลของดาวิดใน 1 พงสาวดาร 21

2 พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์ ในฤดู
ใบไม้ผลิของปี (น่าจะประมาณเดือนพฤษภาคม) แห่งปีที่สี่ของซาโลมอนบนบัลลังก์ งาน
ก่อสร้างพระวิหารก็เริ่มต้นขึ้น มันจะต่อเนื่องไปอีกเจ็ดปี

2 พศต 3:3-4 ต่อไปนี้เป็นรากฐานซึ่งซาโลมอนทรงวางเพื่อสร้างพระนิเวศของ
พระเจ้า ส่วนยาวตามศอกโบราณ หกสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก 4 มุขด้านหน้าของพระนิเวศ
นั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และส่วนสูงหนึ่งร้อยยี่สิบ พระองค์ทรงบุด้าน
ในด้วยทองคำบริสุทธิ์

ขนาดพื้นฐานต่างๆของโครงสร้างพระวิหารนั้นเองถูกให้ไว้ตรงนี้ ศอกหนึ่งเท่ากับ
ประมาณ 1.5 ฟุตและโครงสร้างของที่บริสุทธิ์เองโดยประมาณเท่ากับยาวเก้าสิบฟุตและกว้าง
สามสิบฟุต ที่ควรหมายเหตุไว้คือความเห็นที่ว่า “ที่ซาโลมอนถูกสอน” ดังที่ถูกหมายเหตุไว้ใน 1
พงสาวดาร 28:11 พระเจ้าได้ประทานแบบแปลนและพิมพ์เขียวที่เฉพาะเจาะจงต่างๆแก่ดาวิดซึ่ง
ให้รายละเอียดต่างๆของพระวิหาร ดาวิดจึงส่งต่อสิ่งเหล่านี้ให้แก่ซาโลมอนดังที่หมายเหตุไว้ตรง
นี้ ด้านหน้าโครงสร้างของที่บริสุทธิ์เองนั้นคือ มุขหนึ่งซึ่งขยายกว้างออกไปสามสิบฟุตจนถึง

ด้านหน้า อย่างไรก็ตาม มุขนี้ก็สูง 180 ฟุต โดยตั้งตระหง่านเหนือส่วนที่เหลือของโครงสร้างนี้ มันถูกบุด้วยทองคำบริสุทธิ์

2 พศต 3:5-9 รายละเอียดเพิ่มเติมด้านสถาปัตยกรรมถูกนำเสนอสำหรับพระวิหารนั้น แบบแปลนที่แน่ชัดของมันได้ถูกเปิดเผยแล้วโดยพระเจ้าแกคาวิดก่อนเขาสิ้นชีวิต (ดู 1 พงศาวดาร 28:11-18) มันมีขนาดพอๆกับแบบแปลนและแผนผังโดยรวมของพลับพลานั้น ฮีบรู 9:23-24 บ่งบอกว่าพระวิหารแห่งโลกที่ถูกกำหนดโดยพระเจ้าจริงๆแล้วถูกจำลองแบบตามพระวิหารแท่นนั้นของพระเจ้าในสวรรค์ 5 ห้องโถงพระองค์ทรงบุด้วยไม้สนสามใบ และบุด้วยทองคำเนื้อดี และทำด้นอินทผลัมและลูกโซ่ประดับไว้บนนั้น ภายในของ โครงสร้างหลักของที่บริสุทธิ์ (นั่นคือ ห้องโถง) ถูกบุด้วยไม้สนสามใบจากนั้นก็ถูกบุด้วยทองคำเนื้อดี การบุนี้ตอนแรกถูกแกะสลักเป็นรูปด้นอินทผลัมต่างๆซึ่งเชื่อมกันด้วยลูกโซ่ต่างๆ แล้วทั้งหมดนี้ก็ถูกบุด้วยทองคำ

6 พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยผืนเพชรพลอยต่างๆเพื่อความสวยงาม ทองคำนั้นเป็นทองคำเมืองพาราวยิม โครงสร้างนี้ซึ่งอาจเป็นภายในของมันมีเพชรพลอยต่างๆถูกฝังไว้ในสถาปัตยกรรมนั้นเพื่อเพิ่มความงามและการประดับประดา แหล่งที่มาของทองคำนั้นคือ มาจากเมืองพาราวยิม ซึ่งน่าจะตั้งอยู่ในอาระเบียและซึ่งมีชื่อเสียงในเรื่องคุณภาพการผลิตทองคำของมัน

7 พระองค์จึงทรงบุพระนิเวศนั้นด้วยทองคำคือที่คาน ธรณีประตู ผืน ประตุ กับสลักรูป เกรือบไว้บนผนัง ส่วนภายในทั้งหมดของโครงสร้างหลักพระวิหารถูกบุด้วยทองคำ นอกจากนี้ ยังมีการแกะสลักรูปเกรือบต่างๆบนผนังของมันด้วย พวกนี้ถูกบุด้วยทองคำเช่นกัน

8 และพระองค์ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ที่สุด คือความยาวของที่นั้นตามความกว้างของพระนิเวศ เป็นยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหกร้อยตะลันต์ 'ที่บริสุทธิ์ที่สุด' หมายถึง ที่บริสุทธิ์ที่สุดซึ่งเป็นห้องๆหนึ่งที่มิขนาดสามสิบศอกเท่ากันทั้งสี่ด้าน ข้อความตรงนี้ให้รายละเอียดว่าการบุด้วยทองคำเนื้อดีมีน้ำหนักรวม 600 ตะลันต์ ในการใช้สมัยใหม่ นั่นจะเท่ากับประมาณอย่างน้อย 300 ล้านดอลลาร์แค่การบุด้วยทองคำเท่านั้น

9 นำหนักของตะปูห้าสิบเซเชลทองคำ และพระองค์ทรงบุห้องชั้นบนด้วยทองคำ ในเทคโนโลยีสมัยใหม่ ตะปูตัวหนึ่งเป็นเครื่องมือที่ธรรมดาสามัญที่สุดอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ในสมัยโบราณตัวยึดโลหะเช่นนั้นเป็นของ 'ไฮเทค' ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าเครื่องโลหะของพระวิหารเป็นทองคำหรืออย่างน้อยก็ชุบทอง ห้องชั้นบนเหล่านั้นอาจหมายถึงเพดานของโครงสร้างหลักพระวิหาร ดังนั้นส่วนภายในของมันจึงเป็นทองคำทั้งหมด

2 พศด 3:10-13 ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น พระองค์ทรงสร้างเศวตไวยสองรูปด้วยไม้บุทองคำ ในด้านในของที่บริสุทธิ์ที่สุดคือ เศวตขนาดมหิมาทั้งสองนั้นซึ่งถูกบุด้วยทองคำ นี่เป็นรูปปั้นสองรูปของสิ่งมีชีวิตที่เป็นทูตสวรรค์ของจริงซึ่งอยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้าในสวรรค์ เนื่องจากพวกมันถูกบุด้วยทองคำ นี่จึงบ่งบอกว่าวัสดุพื้นฐานนั้นเป็นอย่างอื่น – อาจเป็นไม้ชนิดหนึ่งซึ่งถูกแกะสลักอย่างระมัดระวัง

11 ปีกของเศวตทั้งสองนั้นกางออกยี่สิบศอก ปีกข้างหนึ่งของเศวตรูปหนึ่งยาวห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งยาวห้าศอกจดปีกของเศวตอีกรูปหนึ่ง 12 และของเศวตอีกรูปหนึ่งปีกข้างหนึ่งห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งห้าศอกด้วยติดต่อกับปีกของเศวตอีกรูปหนึ่ง เศวตบิมแต่ละตัว (ส่วนลงท้าย อิม แสดงรูปพหูพจน์ในภาษาฮีบรู) มีสองปีกที่กางออก ปีกด้านนอกของแต่ละตัวกางออก 7.5 ฟุต ไปยังผนังส่วนนอกขณะที่ปีกด้านในของแต่ละตัวกางออกเข้าหากันรวมระยะทาง 15 ฟุต ดังนั้นระยะปีกของเศวตแต่ละตัวคือ 15 ฟุต ปีกด้านในของเศวตทั้งสองนี้จึงแตะกันและกัน โดยกางเหนือสถานที่ๆหีบพันธสัญญาจะตั้งอยู่และเป็นที่ยุ่สง่าราศีเซคินาห์ของพระเจ้าจะประทับอยู่

13 ปีกของเศวตเหล่านี้กางออกยี่สิบศอก เศวตทั้งสองนั้นยื่นหันหน้าไปทางห้องโถง เศวตทองคำทั้งสองนี้จึงยื่นหันหน้าเข้าหากันโดยกางปีกของพวกมันออกเหนือสถานที่ๆพระที่นั่งกรุณาและสง่าราศีเซคินาห์ของพระเจ้าจะประทับอยู่ แน่แน่นอนว่าความงามของพวกมันถูกแซงหน้าโดยความเคร่งขรึมอันบริสุทธิ์ของพวกมันเท่านั้น

2 พศต 3:14

และพระองค์ทรงสร้างม่าน ด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และ

ผ้าปานเนื้อละเอียด และปักรูปเครูบไว้บนนั้น ซาโลมอนไม่ได้ทำการก่อสร้างและการสรรค์สร้างพระวิหารนั้นด้วยตัวเอง อย่างไรก็ตาม มันเป็นโดยคำบัญชาและคำสั่งของเขาที่พระวิหารนั้นถูกสร้างขึ้นมา ดังนั้นเขาจึงสั่งทำม่านด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วงและสีแดงเข้มซึ่งทำจากผ้าปานเนื้อละเอียด บนม่านนี้มีการปักรูปเครูบต่างๆ แน่นอนว่านี่เป็นม่านที่แยกออกระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด มันเป็นม่านขนาดมหึมาที่มีน้ำหนักมากและงามวิจิตรอย่างไม่ต้องสงสัย

2 พศต 3:15-17

ข้างหน้าพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างเสาสองต้น สูงสามสิบห้า

ศอก มีบัวคว่ำสูงห้าศอกอยู่บนยอดเสาแต่ละต้น ด้านหน้าโครงสร้างพระวิหารเองและเป็นส่วนหนึ่งของมุข ซาโลมอนตั้งเสาทองสัมฤทธิ์ขนาดมหึมาสองต้นไว้ พวกมันถูกพรรณนาว่ามีความสูงรวมสี่สิบศอก (หกสิบฟุต) บางคนสันนิษฐานว่ามีความขัดแย้งกันระหว่างรายละเอียดตรงนี้กับใน 1 พงศกษัตริย์ 7:15 คุณความเห็นต่างๆ ในข้อนี้สำหรับการแก้ไขความขัดแย้งที่คุณคิดว่ามีจริงๆแล้วไม่มีความขัดแย้งกันเลย การเอ่ยถึง *บัวคว่ำ* หมายถึง ‘หัวเสา’ ของเสาสองต้นนั้น

16 พระองค์ทรงทำลูกโซ่เหมือนในห้องหลังติดไว้ที่ยอดเสา และพระองค์ทรงทำทับทิม

หนึ่งร้อยลูกแขวนไว้ที่โซ่ เหล่านี้เป็นลูกโซ่ทองคำที่เกี่ยวม่านนั้นไว้ ดู 1 พงศกษัตริย์ 6:21-22 อย่างไรก็ตาม ตรงนี้มีการกล่าวถึงโซ่ประดับต่างๆ ที่ถูกโยงระหว่างยอดเสาสองต้นนั้นในส่วนของภายนอกของพระวิหาร ที่ถูกห้อยจากโซ่ประดับนี้คือ ทับทิมแกะสลักหนึ่งร้อยลูก วัสดุของเสาสองต้นนี้ตามที่ 1 พงศกษัตริย์ 7 กล่าวไว้คือ ทองสัมฤทธิ์ เราอาจสันนิษฐานได้ว่าโซ่และทับทิมเหล่านี้เป็นทองสัมฤทธิ์เช่นกัน

17 พระองค์ทรงตั้งเสาไว้หน้าพระวิหาร ข้างขวาด้านหนึ่ง อีกต้นหนึ่งข้างซ้าย ต้นข้าง

ขวานั้นพระองค์ทรงขนานนามว่า ยาคีน และต้นข้างซ้ายว่า โบอาส ซาโลมอนจึงตั้งชื่อเสาใหญ่สองต้นนี้ที่อยู่ด้านหน้าโครงสร้างหลักพระวิหาร เสาที่อยู่ทางขวาเขาตั้งชื่อว่า *ยาคีน* ซึ่งแปลว่า ‘ถูกสถาปนา’ หรือ ‘เขาจะสถาปนา (มัน)’ เสาที่อยู่ทางซ้ายถูกตั้งชื่อว่า *โบอาส* ซึ่งแปลว่า ‘พละกำลัง’ หรือ ‘คือพละกำลัง’ ดังนั้นพระวิหารนี้จึงถูกสถาปนาในพละกำลังของพระเจ้า

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 4: บทที่ 4 นำเสนอบันทึกเรื่องการก่อสร้างและรายละเอียดด้านสถาปัตยกรรมเพิ่มเติมของพระวิหาร เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระวิหารที่เอซราสร้างขึ้นใหม่ในอีกห้าร้อยปีต่อมา มีขนาดเล็กกว่าพระวิหารของซาโลมอนมาก ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพระวิหารถูกพรรณนาในบทนี้ โดยรวมถึงแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ชั้นสาครหล่อ ชั้นสำหรับล้าง คันประทีป และเครื่องใช้โลหะทั้งสิ้นที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานอันเหมาะสมของพระวิหาร

2 พศต 4:1-5 พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก 2 แล้วพระองค์ทรงสร้างชั้นสาครหล่อ เป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก 3 ภายใต้อันนี้มีรูปวัวอยู่รอบชั้นสาคร ในระยะหนึ่งศอกมีรูปวัวสิบคู่ อยู่รอบชั้นสาคร วัวเหล่านี้เป็นสองแถว หล่อพร้อมกับเมื่อหล่อชั้นสาคร 4 ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวสิบสองตัวหันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว และหันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวนี้ ส่วนเบื้องหลังของมันทั้งสิ้นอยู่ข้างใน 5 ชั้นสาครหนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย เหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สามพันบัท

แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ถูกพรรณนาตรงนี้ โปรดสังเกตขนาดของมันในข้อ 1: ยี่สิบศอกทั้งสี่ด้านและสูงสิบศอก (นั่นคือ 30 ฟุตทั้งสี่ด้านและสูง 15 ฟุต) ชั้นสาครหล่อ มีความหมายตรงตัวว่า “อ่างหล่อ” มันเป็นทองสัมฤทธิ์หล่อ เราถูกบอกว่ามันมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 10 ศอก (15 ฟุต) และจุน้ำได้ 3,000 บัทหรือน้ำประมาณ 30,000 แกลลอน เห็นได้ชัดว่านี่ให้น้ำที่จำเป็นสำหรับการชำระล้างต่างๆของการปรนนิบัติในพระวิหาร มันวางอยู่บนวัวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวซึ่งทำหน้าที่เป็นฐานของมัน ‘ชั้นสาคร’ (นั่นคือ อ่างทองสัมฤทธิ์นั้น) ถูกวางอยู่บนวัวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวนั้น ดูความเห็นต่างๆสำหรับ 1 พงศกษัตริย์ 7:23 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆ

2 พศต 4:6-8 เครื่องเรือนใช้สอยอื่นๆถูกพรรณนา บางอย่างถูกวางในลานของพวกปุโรหิตซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาทำการจัดเตรียมเครื่องสัตวบูชาต่างๆที่จะถูกถวายบนแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์นั้น **6** พระองค์ทรงทำชั้นลิบลูก วางอยู่ด้านขวาห้าลูก ด้านซ้ายห้าลูก เพื่อใช้ล้างของในนั้น เขาจะล้างของซึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในนี้ ชั้นสาครนั้นสำหรับให้ปุโรหิตล้างในนั้น สัตว์ต่างๆที่เป็นเครื่องสัตวบูชาถูกชำระล้างในอ่างทองสัมฤทธิ์ลิบลูกนั้นในลานของพวกปุโรหิต อาจเป็นไปได้ว่าน้ำสำหรับอ่างเหล่านี้ถูกเอามาจากชั้นสาครเหล่านั้น ดูความเห็นต่างๆสำหรับ 1 พงศกษัตริย์ 7:38 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆ

7 แล้วพระองค์ทรงสร้างคันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดเกี่ยวกับคันประทีปนั้น และพระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าคัน และด้านซ้ายห้าคัน คันประทีปสิบคัน (นั่นคือ เมโนราห์ต่างๆ) ถูกทำจากทองคำและถูกวางไว้ในที่บริสุทธิ์ โดยห้าคันอยู่ตลอดผนังด้านขวาและห้าคันอยู่ตลอดผนังด้านซ้าย คันประทีปเหล่านี้ให้แสงสว่างในส่วนภายในของที่บริสุทธิ์

8 พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบตัวด้วย และตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าตัว ด้านซ้ายห้าตัว และพระองค์ทรงทำชามทองคำหนึ่งร้อยลูก โต๊ะสิบตัวนั้นอาจหมายถึงโต๊ะต่างๆสำหรับการจัดเตรียมเครื่องสัตวบูชาต่างๆ ห้าตัวอยู่ด้านทิศเหนือของแท่นบูชาชั้นและห้าตัวอยู่ด้านทิศใต้ของแท่นบูชาชั้น ชามทองคำหนึ่งร้อยลูกมีไว้ใช้งานที่โต๊ะเหล่านี้ วัสดุที่ใช้ทำโต๊ะเหล่านี้ไม่ได้ถูกหมายเหตุไว้ แต่เชื่อกันว่าเป็นทองสัมฤทธิ์หรือไม่ก็ทองคำ ทองสัมฤทธิ์น่าจะใช้มากกว่า

2 พศต 4:9-10 พระองค์ทรงสร้างลานแห่งปุโรหิต และลานใหญ่ และประตูลาน และทรงบุประตุนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์ **10** และพระองค์ทรงวางชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ประตูภายนอกเหล่านั้นของลานของพวกปุโรหิตถูกทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ชั้นสาคร (อ่างทองสัมฤทธิ์) ขนาดใหญ่นั้นถูกวางไว้ทางขวาเมื่อหันหน้าไปทางด้านหน้า (ทิศตะวันออก) ของพระวิหาร มันหันไปทางด้านหน้าของลานของพวกปุโรหิตเมื่อหันหน้าไปทางทิศตะวันออก

2 พศต 4:11-17

หุรามได้สร้างหม้อ ปล่อยให้ และชาม ดังนั้นหุรามจึงทำงานซึ่งท่าน

กระทำให้กษัตริย์ซาโลมอนเรื่องพระนิเวศของพระเจ้าสำเร็จ หัวหน้าช่างฝีมือหุรามผู้ถูกส่งมาจากเมืองไทระทำเครื่องใช้หลายอย่างของพระวิหาร สิ่งเหล่านั้นถูกทำด้วยทองคำหรือไม้ก็ทองสัมฤทธิ์ เขาทำเสร็จทุกส่วนของแบบเหล่านั้นที่ถูกมอบให้แก่เขาจากซาโลมอนซึ่งในที่สุดแล้วมาจากพระเจ้า

12 คือ เสาสองต้น คิ้ว และบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และตาข่ายสองผืนซึ่งคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา 13 และลูกทับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับตาข่ายทั้งสองผืน ตาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทับทิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา หุรามกำกับดูแลทุกรายละเอียด โดยเฉพาะงานฝีมือของพระวิหารซึ่งรวมถึงเสาทองสัมฤทธิ์สองต้นนั้นและงานแกะสลักอันประณีตทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับพวกมัน คิ้วคือส่วนที่รูปร่างเหมือนชามของยอดเสาสองต้นนั้นของพระวิหาร ทั้งหมดนี้ถูกแกะสลักด้วยลูกทับทิมและตาข่ายประดับประดา ดูความเห็นต่างๆสำหรับ 1 พงศกษัตริย์ 7:16 สำหรับรายละเอียดมากกว่านี้

14 เขาทำแท่นด้วย และทำชั้นไว้บนแท่น 15 และชั้นสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวรองอยู่นั้น หุรามกำกับดูแลการทำแท่นสำหรับเสาสองต้นนั้น ชั้นชำระล้างเหล่านั้นและแท่นของพวกมัน ชั้นสาครเหล่านั้นกับวัวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวนั้นที่อยู่ข้างใต้มัน

16 หม้อ ปล่อยให้ และขอเกี่ยวเนื้อ และเครื่องประกอบทั้งสิ้นนี้ หุรามที่ปรึกษาอาวูโลได้ทำขึ้นด้วยทองสัมฤทธิ์สุกถวายกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เครื่องใช้ทั้งหมดของพระวิหารซึ่งไม่ได้ทำด้วยทองคำก็ถูกทำด้วยทองสัมฤทธิ์อย่างดี (นั่นคือ ทองสัมฤทธิ์แวววาว) สำหรับพระวิหารนั้น

17 กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ในที่ดินเหนียวระหว่างสุคคทกับเศเรดาห์ การหล่อโลหะมีค่าทั้งหมดนี้สำหรับพระวิหารถูกกระทำในที่ราบของหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน สุคคคอยู่ด้านทิศตะวันออกของมัน ท่าเลที่ตั้งของเศเรดาห์ไม่เป็นที่ราบ ดังนั้นไม่มีการทำงานหล่ออันสกปรกเลอะเทอะและมีกลิ่นเหม็นบนที่ตั้งของพระวิหารเลยแต่ห่างไกล

ออกไป เครื่องใช้เหล่านี้ทั้งหมดโดยเฉพาะขันสาครเหล่านั้นต้องถูกขนย้ายขึ้นผ่านเทือกเขาเหล่านี้มายังเยรูซาเล็ม วิศวกรรมและการขนส่งสิ่งของเหล่านี้จึงเป็นสิ่งมหัศจรรย์ในสมัยนั้นอย่างแน่นอน

2 พศต 4:18-22 ชาโลมอนทรงสร้างเครื่องใช้ทั้งสิ้นนี้เป็นจำนวนมาก จึงมิได้หาหน้าหนักของทองสัมฤทธิ์ สิ่งของเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงข้างบนถูกทำด้วยทองสัมฤทธิ์แข็ง ปริมาณของมันเยอะมากเสียจนไม่มีการพยายามที่จะหาปริมาณของมัน

19 และชาโลมอนจึงทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ **20** คันประทีปและตะเกียงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เพื่อให้ทำตามประทีปหน้าห้องหลังตามลักษณะ **21** ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดใส่ตะเกียง ทำด้วยทองคำ คือทองคำบริสุทธิ์ที่สุด **22** ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ขาม ช้อน และกระถางไฟ ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าของพระนิเวศคือ ประตูชั้นในของที่บริสุทธิ์ที่สุด และประตูพระวิหารคือประตูห้องโถงทำด้วยทองคำ

ชาโลมอนระบุน่าจะจงว่าภาชนะศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นของพระวิหารต้องถูกทำด้วยทองคำแข็งซึ่งรวมถึงแท่นเผาเครื่องหอม คันประทีปเหล่านั้นพร้อมกับการประดับตกแต่งของพวกมัน คิมหนีบของแท่นเผาเครื่องหอมนั้นด้วย เครื่องโลหะที่ใช้คู่กับคันประทีปเหล่านั้น ตะไกรตัดใส่ตะเกียงก็เป็นทองคำ เครื่องใช้ต่างๆ: ขาม ช้อนและกระถางไฟล้วนทำด้วยทองคำ แม้แต่ประตูชั้นในเหล่านั้นของที่บริสุทธิ์ที่สุดก็เป็นทองคำ เห็นได้ชัดว่าสิ่งเหล่านี้อยู่ข้างหลังม่านนั้นและเปิดให้เข้าไปสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุด

สรุปก็คือ ความยิ่งใหญ่และความมั่งคั่งของพระวิหารนั้นน่าตื่นตาจริงๆ มันถูกสร้างด้วยวัสดุที่ไม่ขึ้นสนิมหรือผุพังง่าย มันเป็นคำพยานหนึ่งถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าองค์นั้นผู้ที่การสถิตอยู่บน โลกนี้ของพระองค์จะประทับอยู่ที่นั่นหลังจากนั้นเป็นต้นไป

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 5: ชีวิตและการครองราชย์ของซาโลมอนดำเนินต่อไป ใน บทที่ 5 การเสร็จสิ้น การตกแต่งและการเสด็จเข้ามาในพระวิหารนั้นของพระเจ้าถูกบันทึกไว้

2 พศด 5:1 บรรดากิจการซึ่งซาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือ เครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า ซาโลมอนจึงเสร็จสิ้นบรรดากิจของพระวิหารนั้น (1 พงศกษัตริย์ 6:38 และ 7:1 นำเสนอประเด็นหนึ่งที่เด่นชัดเกี่ยวกับการสร้างพระวิหารนั้นเสร็จ ตรงนั้นมีหมายเหตุไว้ว่าซาโลมอนใช้เวลาเจ็ดปีกว่าที่จะสร้างพระวิหารเสร็จ แต่สิบสามปีกว่าที่จะสร้างวังของตนเองเสร็จ มีภาพเล็งเห็นถึงการลำดับความสำคัญของสิ่งต่างๆ ในชีวิตของเขาซึ่งต่อมากลายเป็นความตกต่ำของเขา) ซาโลมอนจึงวางเครื่องตกแต่งและเครื่องใช้ทั้งสิ้นที่เหมาะสมของพระวิหารไว้ในสถานที่อันเหมาะสมของพวกมัน ภาชนะ (นั่นคือ เครื่องใช้) พิเศษต่างๆ ที่เป็นทองคำและเงินถูกเก็บไว้ในคลังของพระวิหาร

2 พศด 5:2-3 แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล และบรรดาประมุขของบรรพบุรุษชนอิสราเอล ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน 3 และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ ณ การเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด หลังจากเสร็จสิ้นการก่อสร้างและการตกแต่งพระวิหาร ซาโลมอนก็เรียกตัวพวกผู้นำทั้งหมดของประชาชาตินั้นให้มายังเยรูซาเล็มซึ่งรวมถึงประมุขของตระกูลต่างๆ และพวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของประชาชาตินั้น พวกเขาจะส่งมอบหีบพันธสัญญาอย่างเป็นทางการจากเต็นท์พิศษนั้นที่ดาวิดได้ตั้งขึ้นสำหรับมันบนภูเขาศิโยนซึ่งอยู่ไม่ไกลจากภูเขาโมริยาห์ เดือนที่เจ็ดของปีคือ ฤดูใบไม้ร่วงและตรงกับประมาณเดือนตุลาคมซึ่งเป็นเวลาของเทศกาลลบบมลทินบาปและเทศกาลอยู่เพิง

2 พศด 5:4-9 พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และคนเลวี่ก็ยกหีบ 5 และเขาทั้งหลายก็นำหีบ พลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของ

เหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา พวกผู้นำของประชาชนนั้นพร้อมกับบริการพิเศษของคนเลวีจึงนำหีบนั้นมาจากภูเขาศีโยนข้ามภูเขาต่างๆมายังพระวิหารที่สร้างเสร็จใหม่ๆ

พลับพลาแห่งชุมนุมอาจหมายถึงเต็นท์พิเศษนั้นที่ดาวิดได้ทำขึ้นสำหรับหีบนั้นและไม่ใช่พลับพลาทางการหลังนั้นที่น่าจะยังอยู่ที่กิเบโอน อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าพลับพลานั้นจริงๆแล้วถูกย้ายมายังเยรูซาเล็มแล้วในระหว่างนั้น แม้ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับเรื่องนั้นก็ตาม กระนั้นความคิดจริงๆก็คือว่าภาชนะบริสุทธิ์เหล่านี้ถูกย้ายมาแล้วและพลับพลาเดิมหลังนั้นถูกรื้อลงในที่สุดและถูกย้ายมายังเยรูซาเล็ม ที่นั่นเครื่องใช้ทั้งหมดของมันก็ถูกย้ายมายังพระวิหารหรืออย่างน้อยก็มายังคลังห้องเก็บของต่างๆของมัน

6 และกษัตริย์ซาโลมอนกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันอยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้ 7 แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ในที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศคือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเศรฐ มันคงเป็นขบวนแห่ที่สง่างามอย่างแน่นอน! กษัตริย์ซาโลมอนตลอดจนพวกมีศักดิ์ของประชาชนนั้นกับพวกปุโรหิตของพระเจ้าและคนเลวีซึ่งทุกคนอยู่ในขบวนแห่จึงเดินลัดเมืองพร้อมกับหีบพันธสัญญาอยู่บนบ่าของพวกคนเลวี ก่อนวางหีบนั้นในที่พำนักสุดท้ายของมันในที่บริสุทธิ์ที่สุดแห่งใหม่นั้น ซาโลมอนและพวกผู้นำของประชาชนนั้นได้ถวายเครื่องสัตวบูชาจำนวนมากซึ่งเป็นแกะและวัวแด่พระเจ้า จากนั้นพวกปุโรหิตก็ย้ายหีบนั้นไปไว้ในที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารนั้น – ที่บริสุทธิ์ที่สุดของมัน ภายใต้ปีกทองคำของเศรฐทั้งสองนั้น

8 เพราะว่าเศรฐนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรฐจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบและไม้คานของหีบ 9 พวกเขาตั้งคานหามของหีบนั้นออกข้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากหีบนั้น ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้ เศรฐทั้งสองนั้นของที่บริสุทธิ์ที่สุดถูกทำด้วยไม้แกะสลักและบุด้วยทองคำพวกมันจึงไม่มีชีวิต อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนก็คือว่า เมื่อหีบพันธสัญญาถูกวางไว้ในที่อันเหมาะสมของมันในที่บริสุทธิ์ที่สุดแล้ว เศรฐทองคำทั้งสองนั้นก็ขยับปีกของพวกมันจริงๆและกางมันออกเหนือหีบนั้นและคานหามสองอันที่มาด้วยนั้น พวกปุโรหิตจึงตั้งคานหามออกจากที่

บริสุทธิ์ที่สุดอย่างระมัดระวังและทั้งคานหามทั้งสองนั้นไว้ในที่นั้น แต่ไม่ปรากฏแก่ตาเมื่อเลย
พื้นมานั้นไป หีบนั้นตั้งอยู่ที่นั่นเสมอไป

2 พศต 5:10 ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ ภูเขา
ไซเน เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับคนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจาก
อียิปต์ ทั้งหมดที่อยู่ในหีบนั้นคือ แผ่นศิลาทั้งสองนั้นซึ่งมีบัญญัติสิบประการอยู่ ฮีบรู 9:4 บ่ง
บอกว่า ณ ช่วงเวลาอื่นสิ่งของศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ (ไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ โถทองคำใส่มานา
และกระดางไฟทองคำ) ก็ตั้งอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดด้วย แต่ไม่ใช่ในหีบนั้น สิ่งของเหล่านี้หายไป
เมื่อไรหรือที่ไหนไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์

2 พศต 5:11-12 และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ (เพราะปุโรหิตทั้งปวง
ผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้บริสุทธิ์แล้ว และไม่คำนึงถึงเวร 12 และบรรดาพวกเลวีที่เป็นนักร้อง
ทั้งหมด ทั้งอาสาฟ เฮมาน และเยดูธุน ทั้งบุตรชายและญาติของเขาทั้งหลาย แต่งกายด้วยผ้าป่าน
สีขาว มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับปุโรหิตเปาแตร
หนึ่งร้อยยี่สิบคน)

มันคงเป็นภาพที่น่าตื่นตาจริงๆ ในวันนั้น ปุโรหิตทั้งหมดของพระเจ้าอยู่ที่พระวิหารและ
ไม่ใช่แค่เวร (นั่นคือ กะ) นั่นที่อาจเข้าปฏิบัติหน้าที่ตามกำหนด นอกจากนี้ คนเลวีส่วนใหญ่หรือ
อาจทั้งหมดก็อยู่ที่นั่นด้วย – ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทุกคนอยู่ในชุด ‘เครื่องแบบ’ ของพวกเขา

ยิ่งกว่านั้นคณะนักร้องต่างๆของพระวิหารที่อยู่ภายใต้การกำกับของอาสาฟ เฮมานและเย
ดูธุนพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของพวกเขาและพวกพี่น้องของพวกเขา ตลอดจนวงดนตรีของ
พระวิหารก็อยู่ที่นั่น – ทุกคนนุ่งห่ม ‘เครื่องแบบ’ ผ้าป่านสีขาวของตน พวกเขาร้องเพลงถวาย
พระเจ้าขณะที่วงดนตรีบรรเลงประสานพวกเขา คนเหล่านี้ทั้งหมดยืนอยู่ที่ปลายด้านทิศตะวันออก
ของแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์นั้น – นั่นคือข้างประตูด้านหน้านั้น คำที่แปลเป็น แตร (ฮัทสัทเซ
ราฮิม) หมายถึงแตร (เงิน) และไม่ใช่แตร โซฟาร์ปกติ (นั่นคือ เขาแกะผู้) ดังนั้นการประ โคมแตร

เดี่ยวโดยปุโรหิต 120 คนจึงอาจส่งเสียงขณะที่หีบนั้นถูกวางในพระวิหาร ภาพและเสียงเหล่านั้น
คงน่าตื่นตามากๆ – เกือบเป็นแบบสวรรค์

2 พศต 5:13-14 **อยู่มาพวกคนเปาแตรและพวกนักร้องจะทำให้คนได้ยินเขาทั้ง**
หลายร้องเพลงสรรเสริญ และเพลงโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อเขา
ร้องขึ้นพร้อมกับแตรและฉาบกับเครื่องดนตรีอย่างอื่น ในการถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ว่า
"เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์" พระนิเวศคือพระ
นิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเมฆเต็มไปหมด

คณะนักร้องเหล่านั้นของคนเลวี ซึ่งถูกบรรเลงประสานโดยวงดนตรีของพระวิหารและ
การประโคมแตรเดียวกับบรรลุถึงขีดสุดแห่งการสรรเสริญและการโมทนาพระคุณแด่พระเจ้า โดย
สรรเสริญพระองค์ที่พระองค์ประเสริฐและความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ขณะนั้นเอง
“พระนิเวศคือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเมฆเต็มไปหมด” สง่าราศีเซคินาห์นั้นจึงลงมาและ
เต็มอยู่ทั่วพระนิเวศนั้น (เราควรหมายเหตุว่าคำว่า *สง่าราศีเซคินาห์* ไม่ปรากฏในพระคัมภีร์
อย่างไรก็ตาม มันเป็นคำยิวตามประเพณีซึ่งถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงสง่าราศีแห่งการสถิตอยู่ของ
พระเจ้าที่พลับพลาและพระวิหารของพระเจ้า) เห็นได้ชัดว่า ‘วันบริสุทธิ์’ นั้นเป็นสิ่งที่มา
ก่อนการมาถึงโดยสมบูรณ์ของสง่าราศีของพระเจ้าซึ่งถูกบันทึกไว้ใน 7:2

14 จนปุโรหิตจะยืนปรนนิบัติไม่ได้ด้วยเหตุเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็ม
พระนิเวศของพระเจ้า ความหนาแน่นของเมฆนั้นแห่งการสถิตอยู่ของพระเจ้า (นั่นคือ สง่าราศี
เซคินาห์นั้น) มีพลังมากเสียจนพวกปุโรหิตไม่อาจอยู่ต่อไปในพระวิหารได้ ยิ่งกว่านั้น “สง่าราศี
ของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า” ดังนั้นการสถิตอยู่บนโลกของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ
ฤทธิ์ได้มาประทับอยู่ในพระวิหารที่เยรูซาเล็มแล้ว บัดนี้พระวิหารนั้นพร้อมอย่างเป็นทางการ
สำหรับการนมัสการแล้ว

ภาพรวมของ 2 พงสาวดาร 6: บทถัดไปนี้พรรณาคำเทศนาของซาโลมอนในข้อ 1-11 และคำอธิษฐานของเขาที่อุทิศถวายพระวิหารหลังใหม่นี้ที่เยรูซาเล็มในข้อ 12-42

2 พศต 6:1-3 แล้วซาโลมอนตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดทึบ 2 ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์" 3 แล้วกษัตริย์ก็ทรงหันพระพักตร์มา และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่

คำเทศนาของซาโลมอนในการอุทิศถวายซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบย่อตรงนี้ถูกกล่าวต่อหน้าประชาชนอิสราเอลทั้งสิ้นซึ่งได้มาชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มเพื่อเหตุการณ์สำคัญนี้ ซาโลมอนรับรู้การสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งของพระเจ้า (นั่นคือ พระองค์จะประทับในความมิดทึบ) ถึงกระนั้นเขาได้สร้าง "พระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์" ในความเป็นจริงแล้ว พระวิหารนั้นเป็นสถานที่แห่งหนึ่งสำหรับการนมัสการพระเจ้าอย่างเป็นทางการบนแผ่นดินโลก แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงก็ยืนขึ้นถวายความเคารพต่อพระเจ้าแห่งพระวิหารนั้นขณะที่ซาโลมอนเริ่มการประชุมเพื่อการอุทิศถวายนั้น

2 พศต 6:4-6 พระองค์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิด พระราชบิดาของข้าพเจ้าว่า โปรดสังเกตว่าซาโลมอนสาธุการองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับงานนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำผ่านทางเขา พระเจ้าทรงรักษาคำตรัสของพระองค์อย่างเฉพาะเจาะจงซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ต่อดาวิดเกี่ยวกับการสร้างพระวิหารนั้นจนเสร็จสิ้นและการกระทำให้พันธสัญญาของดาวิดสำเร็จ

5 ตั้งแต่วันที่เรานำประชาชนของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้น เพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเรามิได้เลือกชายคนใดให้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา 6 แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มแล้ว เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราได้เลือกดาวิดแล้วให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา' ซา

โลมอนจึงกล่าวยอมรับว่าพระเจ้ามิได้ทรงเลือกนครอื่นใดให้เป็นที่ประทับทางการของพระองค์ นอกจากเยรูซาเล็ม นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์ที่ถูกเลือกสรรของพระองค์แล้ว นี่จึงบอกเป็นนัยถึงการขอบพระคุณของซาโลมอนต่อพระเจ้า

2 พศต 6:7-9 ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ซาโลมอนยังยอมรับด้วยว่าดาวิดได้ปรารถนาที่จะสร้างพระวิหารทางการหลังหนึ่งเพื่อพระเจ้า

8 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า "ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า 9 อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา" กษัตริย์เตือนใจทุกคนที่อยู่ที่นั่นต่อไปว่าพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ดาวิดสร้างพระวิหารนั้น แต่พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าบุตรชายของดาวิดจะได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้น

2 พศต 6:10-11 บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซาโลมอนกล่าวชัดเจนว่าการสร้างพระวิหารนั้นเสร็จสิ้นเป็นการทำให้พระสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดสำเร็จโดยตรง เพราะว่าเขาในฐานะบุตรชายของดาวิดไม่เพียงสืบทอดตำแหน่งบิดาของเขาเท่านั้น แต่เขาได้สร้างพระวิหารนั้นเสร็จสิ้นจริงๆแล้ว ด้วย โปรดสังเกตในข้อ 10 ว่าซาโลมอนหมายความว่าพระเจ้า "ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นสำเร็จ" พระเจ้าทรงรักษาคำตรัสของพระองค์เสมอ

11 และข้าพเจ้าได้วางหีบไว้ที่นั่น ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำกับชนอิสราเอล" นอกจากนี้ ซาโลมอนเพิ่งวางหีบพันธสัญญาของพระเจ้าในที่บริสุทธิ์ที่สุดอย่างเป็นทางการ – พันธสัญญานั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับอิสราเอลเมื่อนานมา

แล้ว ดังนั้น ความเห็นเกริ่นนำเหล่านั้นสำหรับคำอธิบายของซาโลมอนในการอุทิศถวายจึงถูกกล่าว

2 พศต 6:12-13 แล้วพระองค์ประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออก ซาโลมอนจึงยืนอยู่ตรงหน้าแท่นบูชาของสัมฤทธิ์นั้นของพระวิหารพร้อมกับกางมือออกต่อหน้าพวกผู้นำของประชาชาตินั้นที่มาชุมนุมกัน

13 เพราะซาโลมอนได้ทรงสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก สูงสามศอก และทรงตั้งไว้กลางลาน และพระองค์ทรงประทับอยู่บนนั้น แล้วพระองค์ทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์สู่ฟ้าสวรรค์ ซาโลมอนได้สั่งให้สร้างยกพื้นทองสัมฤทธิ์อันหนึ่งซึ่งสูง 4.5 ฟุต จากที่นั่นเขายืนก่อนจากนั้นก็คุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมชนทั้งสิ้นนั้นและ “กางพระหัตถ์ของพระองค์สู่ฟ้าสวรรค์”

2 พศต 6:14-15 และพระองค์ทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์หรือที่แผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา ซาโลมอนจึงเริ่มต้นคำอธิบายทางการของตนในการอุทิศถวายพระวิหารนั้นโดยสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้า แน่แน่นอนว่าไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่ว่าที่ใดในจักรวาล พระองค์ทรงรักษาคำตรัสของพระองค์และทรงเปี่ยมด้วยความเมตตา โดยเฉพาะแก่คนทั้งหลายที่ดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ “ด้วยสิ้นสุดใจของเขา” หลักการนั้นเป็นจริงในปัจจุบันเหมือนที่เป็นจริงในตอนนั้น

15 พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ซาโลมอนจึงสรรเสริญพระเจ้าต่อหน้าผู้อื่นที่พระองค์ทรงกระทำตามคำตรัสของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงสัญญาแก่ดาวิดว่าบุตรชายของ

เขาจะได้รับอนุญาตให้สร้างพระวิหารนั้น นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจริงๆ พระเจ้าทรงรักษาคำตรัสของพระองค์เสมอ!

2 พศต 6:16-17 โธ ข้ำแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสິงที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติของเรา อย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น' ซาโลมอนจึงวิงวอนพระเจ้าให้ทรงกระทำให้พันธสัญญาของดาวิดสำเร็จ ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาแก่ดาวิดว่า "เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล" เงื่อนไขหนึ่งสำหรับการทำให้พันธสัญญาของดาวิดสำเร็จคือ ความเชื่อฟัง อย่งไรก็ตาม ฝ่ายที่จะต้องเชื่อฟังคือกษัตริย์ ซาโลมอนเตือนอิสราเอลตรงนี้ให้เชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า

17 เพราะฉะนั้น โธ ข้ำแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวณะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ซาโลมอนจึงขอร้องพระเจ้าให้ทรงกระทำให้พันธสัญญาของดาวิดสำเร็จต่อลูกหลานของเขา

2 พศต 6:18-21 แต่พระเจ้าจะทรงประทับกับมนุษย์ที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ไฟสวรรค์และไฟสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ซาโลมอนกล่าวขอมรับอีกครั้งถึงการสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งและความเป็นสากลของพระเจ้า เขาจึงถามว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่บนแผ่นดินโลกได้หรือ คำถามนั้น ไม่ต้องการคำตอบและซาโลมอนทราบคำตอบนั้นอยู่แล้ว ถ้าจักรวาลไม่สามารถจุพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไว้ได้ พระวิหารอันเล็กน้อยที่ซาโลมอนได้สร้างขึ้นจะจุพระองค์อย่างไรได้

19 แต่ขอพระองค์ทรงสนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โธ ข้ำแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสถับเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่ง

ผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ ซาโลมอนจึงขอร้ององค์พระผู้เป็นเจ้าให้
สนพระทัยคำอธิษฐานของเขาและสลับฟังสิ่งที่เขากำลังจะอธิษฐานขอ โปรดสังเกตอีกครั้งว่าซา
โลมอนกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจเรียกตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ไม่เพียงมีความถ่อมใจอย่าง
แท้จริงในส่วนของเขาเท่านั้น เขายังตระหนักอย่างถ่องแท้ด้วยว่าเขาต่ำต้อยแค่ไหนต่อพระพักตร์
พระเจ้า ดู เพลงสดุดี 8:3-9

20 เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลี้มอยู่เหนือพระนิเวศนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน
คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า จะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น เพื่อว่าพระองค์จะทรง
สลับคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ซาโลมอนจึงขอร้อง
พระเจ้าให้ทรงใส่พระทัยทั้งกลางวันและกลางคืนต่อคำอธิษฐานจากพระวิหารนี้หรือคำอธิษฐาน
ที่ตรงต่อพระวิหารนี้

21 และขอพระองค์ทรงสลับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอล
ประชาชนของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสลับอยู่ในฟ้าสวรรค์
อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสลับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย ซา
โลมอนจึงปิดท้ายคำเกริ่นนำสู่คำอธิษฐานทางการของเขาแห่งการอุทิศถวายโดยขอร้องพระเจ้า
ให้ทรงสลับฟังคำอธิษฐานของเขาและคนเหล่านั้นที่เป็นประชาชนของเขาเมื่อพวกเขาจะ
อธิษฐานที่หรือตรงต่อพระวิหาร เพราะเหตุที่การสถิตอยู่บนโลกของพระเจ้าประทับอยู่ในที่แห่ง
นั้น อิสราเอลจึงสามารถอธิษฐานตรงต่อพระวิหารนี้จากที่ใดก็ตามที่พวกเขาจะอยู่ อย่างไรก็ตาม
ซาโลมอนยอมรับว่าสถานที่ประทับแท้จริงของพระเจ้าอยู่ในสวรรค์ แต่เมื่อประชาชนของ
พระเจ้าจะอธิษฐานตรงต่อพระวิหารนี้ เขาก็ทูลขอพระเจ้าให้ทรงสลับฟังจากเบื้องบนและยก
โทษพวกเขา

2 พศต 6:22-23 ซาโลมอนจึงขึ้นต้นคำขอแบบเป็นชุดยาวๆที่เป็น ถ้ำ/แล้ว ต่อ
พระเจ้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ต่างๆที่อิสราเอลอาจอธิษฐานตรงต่อพระวิหารนี้ เมื่อชายคน
ใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเขาและถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อ

หน้าแทนบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้ 23 ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์และขอทรงกระทำ ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตลบหน้าศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม สอนแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา ถ้าผู้ใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของตนและความนั้นถูกนำมายังหน้าแทนบูชานั้นเพื่อการตัดสินความ (โดยคนเลว) ซาโลมอนก็วิงวอนให้พระเจ้าทรงอำนวยให้การพิพากษาอันชอบธรรมถูกมอบให้แก่คนนั้น

2 พศต 6:24-25 ถ้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูเพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ และเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก ยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ในพระนิเวศนี้ 25 ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้พระราชทานแก่เขาทั้งหลายและบรรพบุรุษของเขา ถ้าอิสราเอลพ่ายแพ้สงครามเพราะความบาปของพวกเขาเอง และถ้าพวกเขาสารภาพความบาปของตนต่อพระพักตร์พระเจ้า ซาโลมอนก็ขอร้องพระเจ้าให้สดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขา ยกโทษความบาปของพวกเขาและพาพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาอีก นั่นเกิดขึ้นอย่างแน่นอนตลอดหลายปีเหล่านั้นเมื่ออิสราเอลจะถูกพระเจ้าติสอนในการสู้รบ เพียงเพื่อที่จะกลับใจใหม่และแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าในที่สุด

2 พศต 6:26-27 เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้ใจเขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ 27 ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และขอประทานอภัยแก่บาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขาซึ่งเขาควรจะดำเนิน และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์ เป็นมรดกนั้น เมื่อพระเจ้าทรงติสอนแผ่นดินนั้น โดยไม่ให้ฝนตกเพราะความบาปของพวกเขา และพวกเขาอธิษฐานต่อพระเจ้าที่พระวิหารนั้น โดยสารภาพความบาปของพวกเขา ซาโลมอนก็

ขอรับรองพระเจ้าว่า “ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์” จากนั้นเขาก็วิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงยกโทษพวกเขา สั่งสอนพวกเขาในทางที่พวกเขาควรไปและส่งฝนมาอีกครั้ง

2 พศต 6:28-31 ถ้ามีการกัณฑ์การอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวม้วน รากิน ข้าว หรือตักแทนวัยบิน หรือตักแทนวัยคลาน หรือศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองในแผ่นดินของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บป่วยใดมีขึ้นก็ดี 29 ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูลต่างก็ประจักษ์ในภัยพิบัติและความทุกข์ใจของเขา และได้กางมือของเขาต่อพระนิเวศนี้ ถ้าพระเจ้าทรงส่งภัยพิบัติต่างๆมาต่อสู้อิสราเอลเพราะความบาปของพวกเขา ซาโลมอนก็วิงวอนพระเจ้าให้สดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขาเมื่อพวกเขากลับใจใหม่

30 ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์) 31 เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และดำเนินในมรรคาของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามีชีวิตอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย นอกจากนี้ เมื่ออิสราเอลอธิษฐานขอการยกโทษ ซาโลมอนก็วิงวอนพระเจ้าให้ทรงยกโทษ เพราะว่าพระองค์ทรงทราบใจของพวกเขา จากนั้นซาโลมอนก็หยุดชั่วคราวเพื่อหมายเหตุว่าพระเจ้า “เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์” พญามารไม่รู้ว่าจะไรอยู่ในใจของพวกเขา พระเจ้าเท่านั้นทรงทราบ ซาโลมอนยังขอรับรองพระเจ้าให้ทรงสถับฟังและยกโทษคำอธิษฐานของประชาชนของพระองค์ “เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และดำเนินในมรรคาของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามีชีวิตอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย”

2 พศต 6:32-33 ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์

พระหัตถ์อันมหิทฺธิฤทธิของพระองค์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้ 33 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบ ว่าพระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์ ซาโลมอนอธิษฐานเพิ่มเติมอีกเพื่อคนต่างชาติที่จะมายังพระวิหารนี้จากที่ไกลเพื่ออธิษฐานให้พระเจ้าสดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขาเพื่อที่ประชาชาติทั้งปวงจะยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนที่อิสราเอลยำเกรง มันเป็นการปราถนาของซาโลมอนที่คนทั้งโลกจะทราบว่าพระวิหารนี้มีไว้เพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์

2 พศต 6:34-35 ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปกระทำสงครามต่อผู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์ 35 แล้วขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ เมื่ออิสราเอลออกไปทำสงครามต่อผู้เหล่าศัตรูและถ้าพวกเขาอธิษฐานต่อพระเจ้าที่พระวิหารนี้เพื่อขอความช่วยเหลือ ซาโลมอนก็วิงวอนพระเจ้าให้สดับฟังจากสวรรค์และช่วยเหลือพวกเขาและรักษาสิทธิของพวกเขาในศึกนั้นไว้ให้คงอยู่

2 พศต 6:36-39 ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และพระองค์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินหนึ่งไม่ว่าไกลหรือใกล้ 37 แต่ถ้าเขานึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจและได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้ายและได้กระทำความชั่ว' ถ้าอิสราเอลกระทำบาปเช่นนั้น (เหมือนที่คนทั้งปวงทำบาป) จนถึงขนาดที่ว่าพระเจ้าทรงจับได้

พวกเขาออกไปจากแผ่นดินของพวกเขาและถ้าพวกเขาในการตกเป็นเชลยของตนอธิษฐานต่อพระเจ้า โดยสารภาพความบาปของตนและกลับใจใหม่ ซาโลมอนก็ขอร้องว่า

38 ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ที่ซึ่งศัตรูกวาดเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และต่อเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ 39 แล้วขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำความบาปต่อพระองค์ ถ้าในการตกเป็นเชลยของพวกเขา ถ้าอิสราเอลยอมกลับใจใหม่ สารภาพความบาปของตนและอธิษฐานต่อพระเจ้าในพระวิหารของพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือ ซาโลมอนก็วิงวอนพระเจ้าให้สดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขา ช่วยเหลือพวกเขาและยกโทษความบาปของพวกเขา คาเนียลทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน ดู คาเนียล 6:10

2 พศต 6:40-42 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงลี้มอยู่ และขอพระกรรมของพระองค์สดับคำอธิษฐานแห่งสถานที่นี้ 41 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงลุกขึ้น เสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งอุทยานุภาพของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้ปุโรหิตของพระองค์สวมความรอด และให้วิสุทธิชนของพระองค์เปรมปรีดีในความประเสริฐของพระองค์ 42 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขออย่าทรงหันหน้าของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ขึ้นไปเสีย ขอพระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาของพระองค์อันมีอยู่ต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์" ซาโลมอนจึงปิดท้ายคำอธิษฐานอุทิศถวายของตน โดยอ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงใส่พระทัยต่อการกระทำเหล่านี้และคำอธิษฐานของเขา เขาอ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงลุกขึ้นและวางการสถิตอยู่บน โลกนี้ของพระองค์บนหีบพันธสัญญาอันเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด เขาปิดท้ายคำอธิษฐานของตน โดยขอร้องให้พวกปุโรหิตของพระเจ้านุ่งห่มกายด้วยความรอดของพระเจ้าและประชาชนของพระเจ้าขึ้นบานในความดีของพระเจ้า คำถวายสาธุการที่เสริมเข้ากับคำอธิษฐานนี้ก็คือ ที่พระเจ้าจะไม่ทรงหันไป

เสียชีวิตจากผู้ถูกเจิมของพระองค์ (นั่นคือ กษัตริย์องค์นั้น) และที่จะระลึกถึงความเมตตาเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงและทรงสัญญาแก่ดาวิดแล้ว

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 7: บทถัดไปนี้เปิดเผยการยอมรับของพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่มีต่อพระวิหารนั้นที่ซาโลมอนได้สร้างขึ้นและคำอธิษฐานอุทิศถวายของเขา พระเจ้าไม่เพียงสำแดงพระองค์เองให้ปรากฏในสง่าราศีอันร้อนแรงเท่านั้น พระองค์ยังทรงปรากฏพระองค์โดยตรงแก่ซาโลมอนตอนกลางคืนและประทานคำสั่งเจาจะจงเพิ่มเติมแก่เขาด้วย

2 พศด 7:1-3 เมื่อซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์แล้ว ไฟได้ลงมาจากฟ้าสวรรค์ใหม่เครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาเสีย และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ โปรดสังเกตว่าไฟของพระเจ้าลงมาหลังจากที่ซาโลมอนได้อธิษฐานแล้ว แม้นี่เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ในวิถีแห่งประวัติศาสตร์ฝ่ายวิญญาณ ถึงกระนั้นก็มีภาพประกอบตรงนี้ เมื่อประชาชนของพระเจ้าอธิษฐานและถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระองค์ ฤทธิ์เดชและการสถิตอยู่ของพระเจ้ายิ่งมาลงมาในแบบที่รับรู้ได้ อีกครั้งที่เราอ่านว่า “สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ” เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นบนแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์นั้นจึงถูกเผาผลาญ สิ่งที่มาก่อนมันได้เกิดขึ้นไปแล้วใน 5:13-14 เมื่อ ‘ควันบริสุทธี’ นั้นเต็มทั่วพระวิหารหลังจากที่หีบนั้นถูกขนมายังที่บริสุทธีที่สุด

2 บุโรหิตเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ เพราะว่าสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ การสถิตอยู่เต็มเปี่ยมของสง่าราศีเซคินาห์ที่นั่นเต็มอยู่ทั่วพระวิหาร ดูความเห็นต่างๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 5:13-14 แม้แต่พวกปุโรหิตก็เข้าไปในที่บริสุทธีไม่ได้เมื่อสง่าราศีเซคินาห์ของพระเจ้าลงมา

3 เมื่อบรรดาชนอิสราเอลได้เห็นไฟลงมาและสง่าราศีของพระเยโฮวาห์อยู่บนพระนิเวศ เขาทั้งหลายก็กราบชนหน้าลงถึงพื้นหิน และได้นมัสการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ว่า "เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์" เมื่อประชาชนชาติอิสราเอล

ที่มาชุมนุมกันเห็นสง่าราศีของพระเจ้าตกลงมาเป็นไฟ พวกเขาก็ซบหน้าลงและนมัสการพระเจ้า โดยร้องออกมาว่า “เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

2 พศด 7:4-7 แล้วกษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 5 กษัตริย์ซาโลมอนทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว ดังนี้แหละกษัตริย์และประชาชนทั้งปวงได้อุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้า โปรดสังเกตความใหญ่โตของเครื่องสัตวบูชาต่างๆที่ซาโลมอนถวายบนแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์นั้นในการอุทิศถวายมัน วัว 22,000 ตัวและแกะ 120,000 ตัวถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาต่างๆแด่พระเจ้า กระนั้น ไม่มีเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นสักอย่างเดียวสามารถชำระล้างความบาปใดได้ มีแต่พระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดกของพระเจ้าที่จะมาเท่านั้นสามารถชำระมนุษยชาติให้สะอาดจากความบาปของมันได้

6 บรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำตำแหน่งของตน ทั้งคนเลวีด้วยพร้อมกับเครื่องดนตรีถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทรงกระทำเพื่อสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เมื่อดาวิดได้ถวายราชการด้วยการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และปุโรหิตก็เป่าแตรข้างหน้าเขา และอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่ บัดนี้พระวิหารพร้อมเปิดใช้งานอย่างเต็มที่แล้ว พวกปุโรหิตเริ่มถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆตามปกติสำหรับประชาชน คนเลวีเริ่มสรรเสริญพระเจ้าด้วยวงดนตรีและคณะนักร้องต่างๆของตน บัดนี้พระวิหารพร้อมใช้งานอย่างเต็มที่แล้ว คนเลวีจึงสรรเสริญพระเจ้าและพวกปุโรหิตก็นำเข้าสู่การนมัสการด้วยเสียงแตร

7 และซาโลมอนทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลานซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เป็นส่วนบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและไขมันของเครื่องสันติบูชาที่นั่น เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้เวลานั้น ไม่พอจุกเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชาและไขมัน ซาโลมอนทำการจัดเตรียมพิเศษและชำระลานส่วนกลางหรือลานชั้นนอกของพระวิหารให้บริสุทธิ์สำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชา เครื่องสัตวบูชามากมายเหลือเกินกำลังถูกถวายจนต้องการพื้นที่เพิ่ม

2 พศต 7:8-11

ในครั้งนั้นซาโลมอนทรงถือเทศกาลอยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่ยิ่งนัก ตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำอียิปต์ ช่วงเวลาแห่งการอุทิศถวายพระวิหารเกิดขึ้นในช่วงเทศกาลอยู่เพิงซึ่งกินเวลาแปดวัน อันที่จริงทั้งประชาชาตินั้นถือเทศกาลเลี้ยงนั้นจากสุคปลายข้างหนึ่งจนถึงสุคปลายอีกข้างหนึ่ง

9 และในวันที่แปดเขาทั้งหลายมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาทั้งหลายได้มีงานมอบถวายแท่นบูชามาเจ็ดวัน และถือเทศกาลเลี้ยงมาเจ็ดวันแล้ว ในวันที่แปดและวันสุดท้ายของเทศกาลเลี้ยงนั้น ซาโลมอนเรียกให้มีการชุมนุมพิเศษที่พระวิหารเพื่อการถวายเครื่องสัตวบูชาสุดท้ายเหล่านั้นของเทศกาลอยู่เพิง

10 เมื่อวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับไปถิ่นที่ของตน มีใจชื่นบานและยินดีด้วยความดีซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิด และแก่ซาโลมอน และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ดังนั้นในวันที่ 23 ของเดือนที่เจ็ดของปีนั้น – หลังเทศกาลอยู่เพิงสิ้นสุดลง – ซาโลมอนก็ส่งประชาชาตินั้นกลับบ้านไป ดังนั้นจึงมีการชื่นบานไปทั่วแผ่นดินนั้นเพราะความดีที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่กษัตริย์และประชาชนนั้น

11 ดังนี้แหละซาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังเสร็จ คือทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงดำริจะกระทำในเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และในเรื่องพระราชสำนักของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จสิ้น โครงการก่อสร้างพระวิหารและพิธีเปิดใช้งานของมันจึงเสร็จสมบูรณ์ นอกจากนี้ พระเจ้าทรงช่วยเหลือและทรงทำให้งานนั้นเจริญขึ้น

2 พศต 7:12-14

แล้วพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า "เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเราให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวบูชา ในฐานะเป็นบทส่งท้ายของสิ่งทั้งปวงที่เกิดขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอนในตอนกลางคืนหลังจากนั้นไม่นาน พระองค์ทรงบอกซาโลมอนว่าพระองค์ทรงได้ยินคำอธิษฐานของเขาแล้วและทรงเลือกพระวิหารนั้นให้เป็นสถานที่สำหรับการนมัสการอย่างเป็นทางการแล้ว

กระนั้น 13 ถ้าเราเปิดฟ้าสวรรค์มีให้ฝนตก หรือเราบัญชาให้ตั๊กแตนมากินแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา แม้มีงานรื่นเริงไปเมื่อไม่กี่วันก่อนพร้อมกับการเปิดใช้งานพระวิหาร ถ้าพระเจ้าทรงเลือกที่จะตีสอนอิสราเอล โดยระงับฝนหรือส่งภัยพิบัติต่างๆมาต่อสู่แผ่นดินนั้น พระองค์ก็ทรงสัญญาว่า

14 ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยนามของเรานั้นจะถ่อมตัวลง และอธิษฐานและแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้อภัยแก่บาปของเขา และจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย โครงร่างใหญ่สำหรับการอวยพรของพระเจ้าถูกประกาศตรงนี้ จุดสนใจหลักอยู่ที่ประชาชนของพระเจ้า โดยเฉพาะอิสราเอล องค์ประกอบสี่อย่างถูกหมายเหตุไว้ ถ้าประชาชนของพระเจ้าจะ (1) ถ่อมตัวลง, (2) อธิษฐาน, (3) แสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า, (4) หันจากความบาปของพวกเขา แล้ว พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะ (a) สดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขา, (b) ยกโทษความบาปของพวกเขา, (c) และรักษาแผ่นดินของพวกเขาให้หาย อันหลังนี้หมายถึงการส่งฝนมาและการยับยั้งภัยพิบัติต่างๆ พระสัญญาี้ถูกทำให้ไว้แก่อิสราเอลอย่างเจาะจง อย่างไรก็ตาม หลักการเหล่านี้ย่อมประยุกต์ใช้ได้อย่างแน่นอนกับผู้ใดก็ตามหรือคริสตจักรแห่งยุคสมัยนี้

2 พศต 7:15-16 บัดนี้ตาของเราจะลึมอยู่และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาทั้งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้ 16 เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและกระทำให้นิเวศนี้เป็นที่บริสุทธิ์ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่นเป็นนิศย์ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา พระเจ้าจึงทรงสัญญาแก่ซาโลมอนว่าพระองค์จะทรงใส่พระทัยต่อคำอธิษฐานเหล่านั้นที่มาจากพระวิหารนี้ พระเจ้าได้ทรงเลือกสถานที่แห่งนั้นและทรงแยกตั้งพระวิหารนั้นไว้ต่างหากเพื่อเป็นคำพยานหนึ่งถึงพระนามของพระองค์ตลอดไป พระองค์จึงทรงสัญญาว่าพระทัยของพระองค์จะอยู่ที่นั่นเสมอไป

2 พศต 7:17-20 ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าดำเนินนั้น กระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาแก่เจ้า และรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา 18 แล้ว

เราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งที่จะครอบครองเหนืออิสราเอล' พระเจ้าจึงทรงสัญญาซาโลมอนว่าถ้าเขาจะดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์เหมือนที่ดาวิดได้ดำเนิน ในความเชื่อฟังและความทุ่มเทอย่างเต็มที่ พระเจ้าก็จะสถาปนาราชบัลลังก์ของเขาและราชวงศ์ของเขาภายหลังเขา พระเจ้าไม่อาจชัดเจนกว่านี้ได้แล้วในพระสัญญานั้น

19 แต่ถ้าเจ้าหันไปและทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของเราและบัญญัติของเราซึ่งเราตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า และจะไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระเหล่านั้น **20** แล้วเราจะถอนรากเขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เขา และนิเวศซึ่งเราชำระให้บริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะไม่เหวี่ยงออกไปจากสายตาของเรา และเราจะทำให้เขาเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง

อย่างไรก็ตาม ถ้าซาโลมอนหันไปเสียจากคำบัญชาต่างๆของพระเจ้า โดยเฉพาะในการติดตามการนับถือรูปเคารพ พระเจ้าก็ทรงบัญญัติว่าพระองค์จะทรงถอนราชวงศ์ของดาวิดออกไปจากแผ่นดินของพวกเขาและพระวิหารนั้นจะถูกทำลาย อิสราเอลและพระวิหารนั้นจะกลายเป็นคำครหาและคำแช่งแช่งแก่ประชาชาติทั้งปวง น่าเศร้าที่นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจริงๆ กษัตริย์องค์ต่อมาของอิสราเอลซึ่งเริ่มต้นด้วยซาโลมอนไปยุ่งเกี่ยวกับการนับถือรูปเคารพและสุดท้ายแล้วพระเจ้าทรงถอนประชาชาตินั้นออกไปและทำลายพระวิหารของพวกเขาเสีย ส่วนที่เหลือของ 2 พงศาวดารจะให้รายละเอียดเรื่องราวอันน่าเศร้านั้น

2 พศต 7:21-22 และนิเวศนี้ซึ่งสูงส่ง ทุกคนที่ผ่านไปจะประหลาดใจ และกล่าวว่า 'โธพระเจ้าโฮวาก็ทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศนี้' **22** แล้วเขาทั้งหลายจะตอบว่า 'เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดพระอื่น และได้นมัสการพระเหล่านั้นทั้งปรนนิบัติด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งหมดนี้มาถึงเขาทั้งหลาย'" เมื่ออิสราเอลไปเสียจากพระเจ้าของพวกเขา พระเจ้าก็จะทำลายพระวิหารอันงามสง่าของพวกเขาอย่างย่อยยับ นั่นเกิดขึ้นไม่เพียงโดย

คนบาบิโลนเท่านั้นแต่โดยพวกโรมด้วย เมื่ออิสราเอลหันหลังของพวกเขาให้พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะเจอกับพระพิโรธอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พวกเขาได้เข้าไปในพันธสัญญาหนึ่งกับพระองค์แล้ว ซึ่งไม่ต่างจากคำปฏิญาณในพิธีสมรส เมื่อพวกเขาฝ่าฝืนพันธสัญญานั้น พระเจ้าก็ทรงหันความกริ้วอันชอบธรรมของพระองค์มาต่อสู้อุพวกเขา

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 8: สองบทถัดไปนี้ของ 2 พงศาวดารนำเสนอภาพรวมของชีวิตและการครองราชย์ของซาโลมอน 1 พงศกษัตริย์ให้รายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆ อาจมีการออกความเห็นทั่วไปหลายประการเกี่ยวกับชีวิตและการครองราชย์ของเขา

(1) ในช่วงส่วนแรกของการครองราชย์ของเขา เขาดำเนินกับพระเจ้าและแสวงหาพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงอวยพรเขา พระเจ้ายังทรงอวยพรซาโลมอน เพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเขาด้วย มันเป็นในช่วงเวลานี้เองแห่งการครองราชย์ของเขาที่เขาถูกลดใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เขียนหนังสือสุภาษิตและเพลงซาโลมอน ในช่วงปีเหล่านี้ อิสราเอลมีขนาดเติบโตขึ้นในทางภูมิศาสตร์และอำนาจจนถึงตำแหน่งหนึ่งที่มันไม่เคยมีเลยนับแต่นั้นเป็นต้นมา ในช่วงเวลาแห่งการครองราชย์ของซาโลมอน อิสราเอลเป็นประชาชาติที่มีอำนาจครอบครองแห่งแผ่นดินโลกและประชาชาติทั้งหลายยอมจำนนต่อความเป็นผู้นำของมัน อิสราเอลในช่วงสมัยนี้กลายเป็นภาพเลื่องหนึ่งของยุคพันปี ความมั่งคั่ง สันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองมิหัย

(2) กระนั้นพร้อมกับความมั่งคั่งและอำนาจใหญ่โตของซาโลมอน ความตกต่ำฝ่ายวิญญาณก็มาด้วย ตามที่ 1 พงศกษัตริย์ 11 กล่าวไว้ เขาเพิ่มทวีจำนวนภรรยาและภรรยาน้อยให้แก่อตัวเองอย่างมากมายซึ่งบ่งบอกถึงความกำหนัดมหาศาลในเรื่องเพศ พวกนางหลายคนเป็นผู้นับถือพระต่างดาวและหันเขาไปจากการอุทิศตัวของเขาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ถ้าความมั่งคั่งและอำนาจทำให้เสื่อมทรามลง ซาโลมอนก็ไม่ใช่อภัยโทษ เขาถอยห่างไปจากพระเจ้าและแม้มั่งคั่งและมีอำนาจสักเพียงใด ปีหลายๆของเขาก็นำเวทนาและห่างไกลจากพระเจ้า ในช่วงเวลานี้

เขาแต่งหนังสือปัญญาจารย์ ค้างที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือนี้ เขาเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าเคยเห็นการ
ทั้งปวงซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด สารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความ
วุ่นวายใจ” (ปัญญาจารย์ 1:14) และ “ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง
สารพัดอนิจจัง” (ปัญญาจารย์ 1:2)

ซาโลมอนมีสิ่งใดก็ตามที่ใครๆก็ปรารถนา เขามีความมั่งคั่งจนกระทั่งมันไม่มีความหมาย
อะไรเลย เขาเป็นชายที่มีอำนาจมากที่สุดในโลกแห่งสมัยของเขา เขามีหญิงงามที่สุดในโลก
1,000 คนไว้พร้อมเรียกใช้เพื่อสนองความปรารถนาทางเพศของเขาได้ทุกเมื่อและเขาจะมี
มากกว่านั้นก็ได้อีกเขาอยาก กระนั้นเขาก็นำเวทนา ในปีท้ายๆของเขา เขาเป็นคนที่ถูกรบกวน
ด้วยความยุ่งยากต่างๆและถูกพระเจ้าตีสอน เขาเรียนรู้ในบั้นปลายชีวิตว่าเรื่องฝ่ายวิญญาณสำคัญ
กว่าเรื่องทางวัตถุหรือเรื่องทางเพศมากนัก และเรียนรู้ว่าเรื่องฝ่ายสวรรค์สำคัญกว่าเรื่องฝ่ายโลก

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 8: บทถัดไปนี้สะท้อนให้เห็นช่วงปีแรกของซาโลมอน มี
การขยายออกอย่างมหาศาลของอิสราเอลในตะวันออกกลาง อิสราเอลในสมัยนั้นปกครองโลก
ซึ่งเป็นที่รู้จักตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือจนถึงแม่น้ำไนล์ทางทิศตะวันตก
เฉียงใต้ อิสราเอลไม่เคยมีอำนาจครอบครองเช่นนี้มาก่อนหรือนับแต่นั้นเป็นต้นมาเลย มันจะ
ไม่มีอำนาจครอบครองเช่นนี้อีกจนกว่าพระเยซูคริสต์ประทับนั่งบนพระที่นั่งของพระองค์ใน
เยรูซาเล็ม

2 พศด 8:1-3 และอยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ที่ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของ
พระเยโฮวาห์ และพระราชวังส่วนพระองค์ 2 ซาโลมอนได้ทรงเสริมสร้างหัวเมืองซึ่งหุรามได้
ถวายแด่พระองค์ แล้วให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในนั้น 3 และซาโลมอนได้เสด็จไปยังฮามัทโคบาห์
และยึดเมืองนั้นได้

การก่อสร้างพระวิหารใช้เวลาเจ็ดปี อย่างไรก็ตาม ซาโลมอนใช้เวลาอีกสิบสามปีในการ
สร้างพระราชวังของตน ดู 1 พงศกษัตริย์ 6:38 และ 7:1 ข้อบ่งบอกถึงการกลับถอยหลังใน
อนาคตของเขาคือ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาใช้เวลาเกือบสองเท่าไปกับการสร้างบ้านของตนเมื่อเทียบ

กับเวลาที่เขาใช้สร้างพระวิหารนั้น แน่แน่นอนว่าดาวิดได้จัดเตรียมสิ่งต่างๆมากมายสำหรับพระวิหารนั้น แต่ความศรัทธาในวัตถุของซาโลมอนเริ่มเผยธาตุแท้ให้เห็น หูราม ได้คืนนครต่างๆแก่ซาโลมอนอาจในเขตแดนของตระกูลคานซึ่งเคยเป็นของอิสราเอล แต่หูรามไม่พอใจนครเหล่านั้น เขาจึงคืนพวกมันให้ ซาโลมอนจึงให้คนอิสราเอลเข้าไปตั้งรกรากอยู่ที่นั่นและกลับเข้าไปครอบครองนครเหล่านั้น ดู 1 พงศกัศตรีย์ 9:12 ขณะเดียวกันซาโลมอนก็โจมตีนครหนึ่งชื่อว่า ฮามัท โศบาห์ นั่นอาจเป็นอีกชื่อหนึ่งของฮามัทและอยู่ในซีเรีย

2 พศต 8:4-6 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองทัตโมร์ไว้ในถิ่นทุรกันดาร และหัวเมือง

คลังหลวงทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในฮามัท ซาโลมอนเริ่มขยายจักรวรรดิของตนไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้งฮามัทและทัตโมร์เป็นนครที่ตั้งอยู่ในที่ๆปัจจุบันเรียกว่าซีเรีย – และพวกมันอยู่ลึกเข้าไปในซีเรีย

5 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองเบธโฮโรนบนและเบธโฮโรนล่างด้วยเป็นเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตูเมือง และคาน เบธโฮโรน (บนและล่าง) เป็นเมืองที่อยู่ในอิสราเอลตอนกลาง ห่างไปประมาณสิบสองไมล์ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่าทั้งสองนี้เป็นเมืองที่มีความสำคัญทางทหารและซาโลมอนเสริมความแข็งแกร่งให้พวกมัน

6 และทรงสร้างเมืองบาอาลัทและหัวเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับรถรบของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างในเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในครอบครองของพระองค์ ซาโลมอนสร้างนครอื่นๆเพื่อจุดประสงค์ในการป้องกันต่างๆ เช่น บาอาลัท ซึ่งเป็นที่เก็บวัสดุทางทหาร เขาให้พลม้าและรถรบรักษาการอยู่ทั่วแผ่นดินนั้นและทั่วเขตการปกครองของเขา เขาจึงเสริมกำลังด้านกลาโหมแห่งจักรวรรดิของเขา

2 พศต 8:7-10 ประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ในเหล่าคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์เซีย คนฮิวไตต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอล 8 จากลูกหลานของชนเหล่านี้ ผู้เหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้ประชาชนเหล่านี้เป็น

ทาสแรงงานและเขาทั้งหลายก็เป็นอยู่จนทุกวันนี้ กระทั่งในสมัยของซาโลมอน พวกคนที่เหลืออยู่ของตระกูลต่างๆของคนคานาอันสมัยโบราณ: คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ และคนเยบรูสถูกกระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินนั้น คนเหล่านี้ซาโลมอนเรียกเก็บภาษีอย่างหนัก และเกณฑ์เป็นคนรับใช้

9 แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหารและเป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับบัญชาธรรบของพระองค์ และพลม้าของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ซาโลมอนมิได้บังคับคนอิสราเอลให้เป็นข้ารับใช้ ตรงกันข้ามพวกเขากลายเป็นทหารและนายทหารในกำลังพลติดอาวุธอันมหาศาลของเขา

10 และคนต่อไปนี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ซาโลมอน มีสองร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ปกครองประชาชน ซาโลมอนยังแต่งตั้งผู้บริหารจัดการประจําภูมิภาค 250 คนไว้ทั่วจักรวรรดิของเขาด้วย

2 พศต 8:11 ซาโลมอนทรงนำธิดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า "มเหสีของเราไม่ควรอยู่ในวังของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลายซึ่งหีบของพระเยโฮวาห์มาถึงเป็นที่บริสุทธิ์" ตอนแรกซาโลมอนแต่งงานกับเจ้าหญิงชาวอียิปต์องค์หนึ่ง อย่างไรก็ตาม เขามอบหมายที่อาศัยชั่วคราวให้แก่เธอในนครของดาวิดในเยรูซาเล็มจนกว่าวังอันเหมาะสมสำหรับเธอถูกสร้างขึ้นมา ขณะที่วังนั้นกำลังถูกสร้างอยู่ ซาโลมอนเองก็อาศัยอยู่ในวังของดาวิด แต่เขาไม่อนุญาตให้เธอเข้ามาอยู่ในมันเพราะเขารู้สึกว่าเพราะเธอเป็นคนต่างชาติ มันคงไม่เหมาะสมที่เธอจะอาศัยอยู่ใกล้กับพระวิหาร

2 พศต 8:12-13 แล้วซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข 13 ตามหน้าที่ประจําวันที่ต้องทำ เป็นการถวายบูชาตามบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในวันขึ้นค่ำหนึ่ง และในวันเทศกาลตามกำหนด ประจําปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง

ซาโลมอนยังถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆแก่พระเจ้าต่อไปทุกวัน เช้าและเย็น และในวันพิเศษต่างๆ ตามที่มีกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติของ โมเสส

2 พศต 8:14-16 ตามพระราชบัญชาของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรง กำหนดแบ่งเวรปุโรหิตสำหรับการปรนนิบัติ และแบ่งคนเลวีให้ประจำหน้าที่การสรรเสริญและการปรนนิบัติต่อหน้าปุโรหิต ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ และคนเฝ้าประตูเป็นเวรเฝ้าทุก ประตู เพราะว่าดาวิดบุตรของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น 15 และเขาทั้งหลายมิได้หันไปเสีย จากสิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชาปุโรหิตและคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลัง ซาโลมอนจึงริเริ่มการแบ่งเวร (นั่นคือ กะ) ต่างๆที่ถูกกำหนดไว้ของพวกเลวีและพวกปุโรหิตซึ่งดาวิดได้จัดระเบียบไว้แล้วก่อนเขาสิ้นชีวิต คนเหล่านี้ทำงานรับใช้ของตนอย่างสัตย์ซื่อต่อหน้าซาโลมอน

16 บรรดาพระราชกิจของซาโลมอนก็ลุล่วงไปตั้งแต่วันที่วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จครบถ้วน ดังนั้น งานรับใช้ทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องของพระวิหารจึงถูกทำให้สำเร็จอย่างครบถ้วน

2 พศต 8:17-18 แล้วซาโลมอนเสด็จไปยังเอซีโอนเกเบอร์และเมืองเอลทที่ ชายทะเลในแผ่นดินเอโดม 18 และหุรามก็ให้ข้าราชการของพระองค์ส่งเรือ และข้าราชการที่คุ้นเคยกับทะเลไปให้ซาโลมอน และเขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอฟีร์พร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน และนำเอาทองคำจากที่นั่นหนักสี่ร้อยห้าสิบตะลันต์มายังกษัตริย์ซาโลมอน หลังจากนั้น ซาโลมอนก็ไปยังเอโลท (เอลัทในคำเรียกสมัยใหม่ซึ่งอยู่ต้นอ่าวอาคาบา) ที่อยู่ติดกับมันคือ เอซีโอนเกเบอร์ด้วย ที่นั่นซาโลมอนสร้างท่าเรือแห่งหนึ่ง หุรามส่งพวกกะลาสีมาจากเลบานอนผู้ซึ่งเป็นนักเดินเรือเปี่ยมประสบการณ์ คนเหล่านี้แล่นเรือไปยังโอฟีร์ (เชื่อกันว่าอยู่ในอาระเบียด้านทิศใต้) และนำทองคำปริมาณมหาศาลกลับมาให้ซาโลมอน

ภาพรวมของ 2 พงสาวดาร 9: บทถัดไปนี้เป็นแบบฉบับของปีหลังๆแห่งรัชกาลของซาโลมอน ไม่มีการกล่าวถึงการปรนนิบัติพระเจ้าเลย ตรงกันข้ามสิ่งที่ถูกเน้นย้ำคือ ความมั่งคั่งของซาโลมอน ความรุ่งโรจน์และความสำเร็จต่างๆของเขา การมาเยือนของพระราชินีแห่งเซบาถูกบันทึกไว้ในข้อ 1-12 และความมั่งมีของซาโลมอนและความตายของเขาถูกพรรณนาในข้อ 13-31

2 พศด 9:1-4 เมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอน พระนางก็เสด็จมายังเยรูซาเล็ม เพื่อทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ พร้อมด้วยข้าราชการบริพารมากมาย กับอัฐบริพารทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ

เรื่องราวการมาเยือนของพระราชินีแห่งเซบาถูกบันทึกไว้ตรงนี้ เซบาอาจเป็นเอธิโอเปียบนแหลมของทวีปแอฟริกา คนเอธิโอเปียจนทุกวันนี้อ้างเรื่องพระราชินีแห่งเซบา นอกจากนี้ประเพณีของเอธิโอเปียก็เชื่อว่าซาโลมอนและพระราชินีนางนี้มีสัมพันธ์สาวกันและให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ฝ่ายหลังถูกเชื่อว่าเป็นบรรพบุรุษของคนเอธิโอเปียสมัยใหม่จำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย พระราชินีนางนี้จึงมาพร้อมกับคณะผู้ติดตามใหญ่โต จุดประสงค์ในการมาเยือนของนางถูกบันทึกไว้ว่า “เพื่อทดลองซาโลมอนด้วยปัญหาต่างๆ” ที่เยรูซาเล็ม หญิงผู้นี้เคยได้ยินเกี่ยวกับสติปัญญาและความมั่งคั่งของซาโลมอนและมาเพื่อทดสอบสติปัญญาของเขาด้วยคำถามยากๆ

2 และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นซาโลมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้ ซาโลมอนจึงตรงไปตรงมากับพระราชินีนางนี้ และตอบคำถามต่างๆของนางตรงๆ เขาไม่หวงความลับใดๆไว้จากนางเลย

3 และเมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอนและพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง **4** ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์

ตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว เมื่อพระราชินีแห่งเซบาได้เห็นความมั่งคั่งของซาโลมอน สติปัญญาของเขา การวางตัวของพวกผู้รับใช้ของเขา เสื้อผ้าอันงามวิจิตรของเขา แม้แต่เสื้อผ้า ของพวกพนักงานเชิญด้วยขของเขา และ ‘ทางเดินลอยฟ้า’ พิเศษที่ได้ถูกสร้างขึ้นจากวังของเขา ไปยังพระวิหาร นางก็ตกตะลึง การเสแสร้งใดๆที่แสดงถึงความโอ้อวดและพิธีรีตองในส่วนของ นางถูกทำให้ผ่านไปอย่างสิ้นเชิง เมื่อเทียบกับความสง่างามอย่างกษัตริย์ของซาโลมอนแล้ว พระ ราชาินีนางนี้เป็นเหมือนไม่มีค่าเลย

2 พศด 9:5-8 พระนางทูลกษัตริย์ว่า "ข้าวคราวซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศ ของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง 6 แต่หม่อมฉันมิได้ เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อม ฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่งแห่งพระสติปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าข้าวคราวที่ หม่อมฉันได้ยิน รายงานต่างๆเกี่ยวกับความมั่งคั่ง สติปัญญาและความรุ่งโรจน์ของซาโลมอนได้ ไปถึงพระราชินีแห่งเซบา อย่างไรก็ตาม นางก็เคยสงสัยเรื่องราวเหล่านั้น แต่เมื่อได้เห็นความ รุ่งโรจน์แบบกษัตริย์ของเขาด้วยตาของนางเองและได้ยินสติปัญญาของเขาด้วยหูของนางเอง นางก็ได้แต่สารภาพว่านางถูกบอกไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ สิ่งที่นางเห็นอาจเป็นภาพเล็งถึงสภาพต่างๆ สักวันหนึ่งในยุคพันปี

7 บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ ผู้ร่วมงาน ประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข นางประกาศว่า "บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ ผู้ร่วมงานประจำต่อพระ พักตร์พระองค์และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข" ชื่อเสียงของซาโลมอนในฐานะผู้มี ปัญญาจึงได้ขจรขยายไปทั่วโลกสมัยนั้น

พระราชินีนางนี้จึงลุกขึ้นเพื่อสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้า 8 ราชการแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์ เป็น

กษัตริย์เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพราะพระเจ้าของพระองค์ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงอำนวยการความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม" พระราชินีต่างชาตินางนี้ตระหนักว่าทุกสิ่งซึ่งซาโลมอนครอบครองล้วนมาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้า

2 พศต 9:9-12 แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แก่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศใดๆเหมือนอย่างที่พระราชินีแห่งเมืองเชบาถวายแก่กษัตริย์ซาโลมอน น้ำหนักหลายขนาดถูกมอบให้แก่ 'ตะลันต์' มาตลอดหลายปี มูลค่าของทองคำสมัยปัจจุบันก็แตกต่างกันไปเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ทองคำที่ถูกมอบให้แก่ซาโลมอน โดยพระราชินีนางนี้อาจมีมูลค่าตั้งแต่ 75 ล้านดอลลาร์จนถึง 150 ล้านดอลลาร์ นี้ไม่รวมของขวัญอื่นๆที่มีค่าดังที่หมายเหตุไว้ นางถวายบังคมแก่บุคคลผู้หนึ่งซึ่งในสมัยของนางเป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์อย่างแท้จริง ในยุคพันปี ประชาชาติต่างๆจะมาถวายบังคมแด่พระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย โดยปกครองจากเยรูซาเล็ม

10 ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าราชการของหุรามและข้าราชการของซาโลมอนผู้นำทองคำมาจากโอфир ได้นำไม้ประดู่และเพชรพลอยต่างๆมา 11 แล้วกษัตริย์ทรงใช้ไม้ประดู่ทำชั้นบันไดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวัง ทั้งทำพิณเขาคู่ และพิณใหญ่ให้แก่เครื่อง ซึ่งไม่เคยเห็นมีอย่างนั้นแต่ก่อนในแผ่นดินยูดาห์ ความหมายแน่ชัดของไม้ประดู่ไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพวกมันเป็นไม้เครื่องเทศมีค่ามากหรือเป็นไม้ประดับมีค่ามาก ไม่ว่ากรณีใด บรรดาข้าราชการของหุรามยังนำต้นไม้ที่มีเอกลักษณ์และมีค่ามากเหล่านั้นมามอบให้แก่ซาโลมอนผู้ซึ่งสั่งให้ปลูกพวกมันไว้ในระเบียบเหล่านั้นของบริเวณ โดยรอบพระวิหาร นอกจากนี้ พืนเขาคู่และพิณใหญ่ราคาแพงต่างๆก็ถูกนำเข้ามาเพื่อเหล่านักดนตรีประจำพระวิหารด้วย การประดับประดาอันวิจิตรเช่นนั้นไม่เคยถูกพบเห็นมาก่อนเลยในยูดาห์

12 กษัตริย์ซาโลมอนพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบาตามที่พระนางทรงมีพระประสงค์ ไม่ว่าพระนางจะทูลขอสิ่งใด นอกเหนือไปจากสิ่งที่พระนางนำมาถวายกษัตริย์ ดัง

นั่นพระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง เพื่อ
ตอบแทนความโอบอ้อมอารีของพระราชินีนางนี้ ซาโลมอนมอบสิ่งใดก็ตามที่นางอยากได้แก่
นาง สิ่งใดก็ตามที่นางขอ นางก็ได้รับ ดังนั้น การมาเยือนอันไม่ธรรมดาี้โดยพระราชินีแห่งเซ
บาสได้สิ้นสุดลงและนางกลับบ้านไปพร้อมกับเหล่าข้าราชการของนาง

2 พศด 9:13-16 น้ำหนักทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้น เป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์ อีกครั้งที่ตะลันต์มีน้ำหนักแตกต่างกันไปตลอดหลายศตวรรษและราคาทองคำก็ผันแปรไปโดยตลอดอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม รายรับปีหนึ่งๆที่เป็นทองคำอย่างเดียวแก่ซาโลมอนก็อาจได้ตั้งแต่ 350 ล้านดอลลาร์ไปจนถึงหนึ่งพันล้านดอลลาร์ เขาเป็นเศรษฐีพันล้านในสมัยของเขาอย่างแท้จริง

14 นอกเหนือจากทองคำซึ่งนักการค้าและพ่อค้าได้นำมา และกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดินได้นำทองคำและเงินมายังซาโลมอน ปริมาณข้างบนเป็นส่วนเกินและนอกเหนือจากสิ่งที่ธุรกิจและพวกพ่อค้าจ่ายเป็นภาษีและค่าธรรมเนียมต่างๆ นอกจากนี้ เหล่ากษัตริย์แห่งอาระเบียยังจ่ายบรรณาการปริมาณมหาศาลให้แก่ซาโลมอนทุกปีด้วย นอกจากนี้ ซาโลมอนไม่เสียภาษีใดๆเลยด้วย

15 กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำทูป โล่อันหนึ่งใช้ทองคำทูปหกร้อยเซเชล **16** และพระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำทูป โล่อันหนึ่งใช้ทองคำสามร้อยเซเชล และกษัตริย์ก็ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน ด้วยทองคำบางส่วนของเขา ซาโลมอนทำโล่พิธิการ 200 อันด้วยทองคำทูป โล่แต่ละอันมีทองคำ 600 เซเชล เขายังทำโล่ขนาดเล็กกว่า 300 อันด้วยทองคำทูปด้วย (คำที่แปลเป็น โล่ (มาเกิน) หมายถึง ‘ตั้ง’ ซึ่งเป็นโล่ขนาดเล็กกว่าที่ถูกรัดติดกับแขนส่วนล่าง) โล่เหล่านี้มีทองคำ 300 เซเชล ซาโลมอนแขวนโล่เหล่านี้เป็นเครื่องประดับในวังฤดูร้อนของเขาในปาภูเขาแห่งเลบานอน

2 พศด 9:17-19 กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ **18** พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น กับที่รองพระบาททำด้วยทองคำ ซึ่งติดอยู่กับ

พระที่นั่ง ทั้งสองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ และสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์ 19 มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั่น บนบันไดหกชั้นทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้

ซาโลมอนได้สร้างพระที่นั่งขนาดใหญ่ที่งามวิจิตรด้วยงาช้างซึ่งถูกบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ ชั้นบันไดหกชั้นนำไปสู่ที่นั่งแห่งพระที่นั่งนั้น หน้าที่นั่งนั้นเองคือ ที่วางเท้าทำด้วยทองคำ แต่ละฝั่งของชั้นบันไดหกชั้นนั้นก็นำไปสู่ส่วนบนสุดของพระที่นั่งนั้นคือ สิงโตทองคำสองตัว ไม่มีกษัตริย์องค์ใดบนแผ่นดินโลกเคยมีพระที่นั่งแบบที่ซาโลมอนมี

2 พศต 9:20-21 ภาษนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มน้ำของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาษนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน 21 เพราะเรือของกษัตริย์แล่นไปยังทารซิชพร้อมกับข้าราชการของหุราม กำปั่นทารซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูง มาสามปีต่อครั้ง

ข้อ 20 หมายความว่าแม้แต่ภาษนะสามัญเหล่านั้นที่ใช้ในชีวิตประจำวันในวังของซาโลมอนก็ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ แม้แต่เงินก็ไม่ถูกมองว่าควรค่าแก่การนับ ยิ่งกว่านั้น พวกกะลาสีของหุรามก็เดินทางไปยังทารซิชทุกปีด้วย เราไม่ทราบแน่ชัดว่านครนี้ตั้งอยู่ที่ไหน บางคนคิดว่ามันเป็นนครหนึ่งของคนฟินิเซียในส่วนหนึ่งที่อยู่ห่างไกลของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน โดยอาจอยู่ในไซปรัสหรือสเปน คนอื่นๆก็คาดเดาว่ามันเป็นนครหนึ่งที่อยู่ที่ไหนสักแห่งใกล้กับหรือเข้าถึงทะเลแดงได้ซึ่งเรือต่างๆที่ถูกสร้างที่เอซีโอนเกเบอร์ (บนอ่าวแห่งเอ็ดทบนทะเลแดง) แล่นไปยังที่นั่น ไม่ว่ากรณีใด พวกเขาก็นำกลับมาซึ่ง “ทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูง” ซาโลมอนจึงได้รับไม่เพียงทองคำและเงินจากการข้ามน้ำข้ามทะเลเท่านั้น แต่สัตว์แปลกๆด้วย

2 พศต 9:22-24 ดังนั้นแหละ กษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่ากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา 23 และกษัตริย์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน 24 ทุกคนก็

นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ และเครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี

ซาโลมอนจึงแสวงหานักษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องอำนาจ ความรุ่งโรจน์ ความมั่งมีและสติปัญญา พวกเขาจึงแสวงหาที่จะเข้าเฝ้าเขาเพื่อถวายบังคม ฟังสติปัญญาของเขา และเอาอกเอาใจเขา ดังนั้นพวกเขาจึงนำบรรณาการปริมาณมหาศาลมามอบให้ซาโลมอนทุกปี แท้จริงแล้วซาโลมอนในปีเหล่านี้เป็นภาพเลื่องถึงพระเยซูคริสต์บนพระที่นั่งของพระองค์สักวันหนึ่งในยุคพันปี

2 พศต 9:25-28 และซาโลมอนทรงมีโรงช่องม้าสี่พันช่องสำหรับม้าและรถรบ และมีพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ในหัวเมืองรถรบและอยู่กับ กษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ซาโลมอนสะสมม้าจำนวนมหาศาลไว้ให้ตัวเอง แม้ถูกใช้เป็นหลักเพื่อ จุดประสงค์ทางทหารต่างๆ เขาก็ฝ่าฝืนข้อห้ามเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้แก่กษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลในพระราชบัญญัติ 17:16 ข้อห้ามตรงนั้นคือ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจะต้อง “ไม่เพิ่มทวีม้าให้แก่ตัวเอง” ม้าเหล่านี้ถูกให้ประจำอยู่กับกองรถรบและพลม้ารักษาการต่างๆ รอบประชาชาตินั้น โดยเริ่มต้นที่เยรูซาเล็ม

26 และพระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงตั้งแต่แม่น้ำถึงแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย และถึงพรมแดนของอียิปต์ อาณาเขตแห่งจักรวรรดิของซาโลมอนขยายจากแม่น้ำยูเฟรติส ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือในอิรักปัจจุบันไปจนถึงแผ่นดินของคนฟีลิสเตียที่อยู่ทางทิศตะวันตก จนถึงพรมแดนของอียิปต์ที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ นอกจากนี้ ซาโลมอนยังครอบครองภูมิภาคเหล่านั้นทางทิศใต้และทิศตะวันออกเฉียงใต้ตั้งแต่โมอับจนถึงอาระเบียด้วย

27 และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา **28** และเขานำม้าเข้ามาถวายซาโลมอนจากอียิปต์ และจากแผ่นดินทั้งปวง ซาโลมอนไม่เพียงเจริญรุ่งเรืองเท่านั้น แต่มันยังไหลล้นไปจนถึงประชาชนของเขาด้วย ความเจริญรุ่งเรืองครอบครองไปทั่วอิสราเอล เงินเป็นของสามัญ

คูก่อนหิน (ซึ่งมีอยู่มากมายในอิสราเอล) ต้นสนสีดาร์ต่างๆเป็นต้นไม้ที่คนรวยเลือกใช้เพราะ กลิ่นหอม ท่อน ไม้และความงามของพวกมัน อย่างไรก็ตาม ต้นสนสีดาร์ก็มีมากมายทั่ว ประชาชาตินั้นทั้งสิ้นในสมัยรัชกาลของเขา จะว่าไปแล้ว รัชกาลของซาโลมอนเป็นภาพเลื่องหนึ่ง ถึงสันติภาพและความเจริญยิ่งใหญ่ซึ่งจะมีอยู่ทั่วไปเมื่อพระเยซูทรงครอบครอง ถึงกระนั้น ผู้ บันทึกลงพงศาวดารศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้ก็กล่าวถึงการสืบคลานเข้ามาของการอ้อมหอมฝ่ายวิญญาณ และความไม่เชื่อฟังซึ่งจะทำลายความยิ่งใหญ่ของซาโลมอน ในการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ 17:16 โดยตรง ซาโลมอนนำเข้ามาจำนวนมากจากอียิปต์และที่อื่นๆ

2 พศด 9:29-31 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน ตั้งแต่ต้นจนปลาย มิได้ บันทึกไว้ในหนังสือของนาธานผู้พยากรณ์ และในคำพยากรณ์ของอาหิยาห์ชาวซีโลห์ และในนิมิต ของอิดโดผู้ทำนายเกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทหรือ 30 ซาโลมอนทรงครอบครองในกรุง เยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งปวงสี่สิบปี 31 และซาโลมอนล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของ พระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมโอรสของ พระองค์ครอบครองแทนพระองค์

บางคนเสนอว่าคำพยากรณ์ของนาธานผู้พยากรณ์หมายถึงหนังสือ 2 ซามูเอล อย่างไรก็ตาม ไม่มีบันทึกเรื่องการครองราชย์ของซาโลมอนในหนังสือเล่มนั้นเลย คนอื่นๆก็เสนอว่าผู้ แต่งเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงข้างบนเป็นผู้แต่งที่ได้รับการคล้อยของหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ ที่ น่าจะไข่มกกว่าก็คือ พวกมันเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ซึ่งไม่ได้รับการคล้อย ซึ่งสูญหายไป แล้วตามกาลเวลา รัชกาลของซาโลมอนกินเวลาสี่สิบปี เมื่อเขาสิ้นชีวิต เขาก็ถูกฝังไว้ “ในนครดา วิด” อันหลังนี้เป็นส่วนหนึ่งในเยรูซาเล็มด้านทิศตะวันออกซึ่งถูกพัฒนาในตอนแรกโดยดาวิด และเป็นทีุ่ดกษัตริย์หลายองค์แห่งยูดาห์ถูกฝังไว้ ข้อความที่ตามมาจะให้รายละเอียดชีวิตของ เรโหโบอัม ผู้สืบทอดของซาโลมอน

บทส่งท้าย: พระราชบัญญัติ 17:16-20 นำเสนอคำสั่งต่างๆของพระเจ้าสำหรับเหล่า กษัตริย์ในอนาคตของอิสราเอล น่าเศร้าที่ซาโลมอนในปีหลายๆของเขาฝ่าฝืนคำสั่งเหล่านี้ทุกข้อ

พระเจ้าในหนังสือพระราชบัญญัติทรงระบุเจาะจงว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลจะต้องไม่เพิ่มทิวไม้ให้แก่ตัวเอง ซาโลมอนทำเช่นนั้น (พวกมันเป็นสัญลักษณ์ที่มองเห็นได้ซึ่งแสดงถึงแสนยานุภาพทางทหาร พวกมันบ่งบอกถึงการพึ่งพาอำนาจมนุษย์แทนที่จะพึ่งพาการช่วยให้พ้นของพระเจ้า) นอกจากนี้ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจะต้องไม่เพิ่มทิวภรรยาหลายคนให้แก่ตัวเองด้วย ซาโลมอนก็ทำเช่นนั้น กษัตริย์จะต้องไม่เพิ่มทิวทองคำและเงินให้แก่ตัวเองอย่างมากมายด้วย ซาโลมอนก็ทำเช่นนั้น เมื่อหมายเหตุว่าซาโลมอนฝ่าฝืนข้อชี้แนะต่างๆที่ชัดเจนของพระเจ้าสำหรับกษัตริย์ จึงอาจเป็นไปได้ว่าเขาไม่ได้ใช้เวลาทุกวันในพระวาระของพระเจ้าตามที่กำหนดไว้เช่นกันในพระราชบัญญัติ 17:18-20

บทเรียนของซาโลมอนส่วนหนึ่งก็คือว่า การอวยพรของพระเจ้าทำให้เขาหยิ่งผยอง โดยทำให้เขาหันไปสู่ความเพิดิพเิดินฝายโลกและลืมพระเจ้าของเขา ปีหลังๆของเขาจึงนำเวทนา แม้เขาตายแบบมั่งมีฝายวัตถุ เขาก็ตายแบบคนๆหนึ่งที่ไม่มีความสุข ไม่สมหวัง นำเวทนาและกลีบสตัย ผู้คนจนทุกวันนี้ตั้งชื่อลูกชายของตนว่าดาวิด นานๆทีเด็กทารกเพศชายถึงถูกตั้งชื่อว่าซาโลมอน (ยกเว้นโดยพวกยิว)

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 10: บทถัดไปนี้้นำเสนอการขึ้นเรื่องอำนาจของเร โห โบอัม บุตรชายของซาโลมอน เขาเป็นบุตรชายที่โอหังของซาโลมอนซึ่งทำให้เกิดการแบ่งประชาชาติ นั้นออกเป็นสองส่วน ชีวิตของเขาเป็นส่วนผสมอันน่าแปลกของการเป็นตัวแทนคนหนึ่งแห่งพระประสงค์ของพระเจ้า กระนั้นก็โอหัง ความโอหังนั้นนำมาซึ่งการเขี่ยนตีของพระเจ้าแก่อิสราเอล กระนั้นในการวิเคราะห้ขั้นสุดท้าย เร โห โบอัมก็ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าจึงทรงคั้นการอวยพรให้ขนาดหนึ่ง พระเจ้าทรงใช้ความโอหังและความงี่เง่าของเร โห โบอัมเพื่อให้เกิดผลตามพระประสงค์อันใหญ่กว่าของพระองค์ นั่นคือการแบ่งอิสราเอลเป็นสองส่วนเพื่อเป็นการเขี่ยนตีเพราะการละทิ้งความจริงซึ่งก่อตัวขึ้นในช่วงปีหลังๆของซาโลมอน

1 พงศ์กษัตริย์ 11:31-40 ให้นำรายละเอียดว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะทดสอบซาโลมอนและอาณาจักรของเขาเพราะการที่พวกเขาออกไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา แผนการของพระเจ้าคือ การให้สิบตระกูลแก่เยโรโบอัมเพื่อปกครอง โดยเหลือไว้เพียงสองตระกูลแก่วงศ์วานของดาวิด มีบทเรียนหนึ่งที่ชัดเจนของการที่พระเจ้าในเวลาอันสมบูรณ์แบบของพระองค์จะทรงทดสอบประชาชนของพระองค์เพราะความบาปของพวกเขา สง่าราศีและความรุ่งโรจน์ทั้งสิ้นแห่งยุคสมัยของซาโลมอนเสื่อมสูญไปหลังการเสียชีวิตของเขา เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว พระเจ้าทรงถอนพระหัตถ์แห่งการอวยพรของพระองค์ไปจากอิสราเอลและอันที่จริงก็ทดสอบพวกเขา นอกจากนี้ บทเรียนอีกอย่างก็คือว่า ความบาปเหล่านั้นของบิดามักมีอิทธิพลอย่างมากต่อชีวิตของลูกๆของพวกเขา รวมถึงคนอื่นๆด้วย

2 พศด 10:1-19 เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ 2 และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน แล้วเยโรโบอัมกลับจากอียิปต์ 3 เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียนท่าน และเยโรโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดได้มาและทูลเรโหโบอัมว่า 4 “พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์ทุกขัณฑ์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกขัณฑ์ของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์” 5 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “สิ้นสามวันจงกลับมาหาเราอีก” ประชาชนจึงกลับไปเสีย 6 แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ปฏิบัติงานประจำซาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า “ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร” 7 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์ทรงเมตตาแก่ประชาชนนี้และให้เขาพอใจ และตรัสตอบคำดีแก่เขา เขาทั้งหลายจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์” 8 แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์และปฏิบัติงานประจำพระองค์ 9 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ผู้ที่ทูลเราว่า ‘ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของ

พระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง” 10 และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า ‘พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำให้ออกของข้าพระองค์ทั้งหลายทุกขันธ์ แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแก่ข้าพระองค์ให้เบาลง’ นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า ‘นิ้วก้อยของเราก็นานกว่าเอวแห่งราชบิดาของเรา 11 ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มแอกให้แก่ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราตีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงปอง” 12 เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า “จงมาหาเราอีกในวันที่สาม” 13 และกษัตริย์ตรัสตอบเขาทั้งหลายอย่างดุตัน กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งคำปรึกษาของผู้เฒ่าเสีย 14 และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มว่า “พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกนั้น พระราชบิดาของเราตีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงปอง” 15 กษัตริย์จึงมิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงให้พระวามะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท 16 และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเต็นท์ของตนแต่ละคนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด” อิสราเอลทั้งปวงจึงไปยังเต็นท์ของเขาทั้งหลาย 17 แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองยูดาห์ 18 แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้ฮาโดรัมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และประชาชนอิสราเอลก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรีบขึ้นนครบของพระองค์ ทรงหนีไปกรุงเยรูซาเล็ม 19 อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดถึงทุกวันนี้

บทนี้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงถ้อยคำไม่กี่แห่งเหมือนกับใน 1 พงศกัศัตริย์ 12:1-19 ดูความเห็นต่างๆตรงนั้นได้สำหรับบทนี้

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 11: บทถัดไปนี้นำเสนอรายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆเกี่ยวกับความเป็นศัตรูในตอนแรกๆระหว่างสองฝ่ายนั้นของอิสราเอล อาณาจักรที่ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนนั้นดังที่ทราบกัน โดยทั่วไปเป็นความสัมพันธ์หนึ่งที่แปลก สิบตระกูลฝ่ายเหนือนั้นได้รับอนุญาตให้มีเอกราชของตนในการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าเพื่อศิสอนเยรูซาเล็ม เรโหโบอัมและความเย่อหยิ่งประจำชาตินั้นเพราะการละทิ้งความจริงฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ต้นแล้ว สิบตระกูลฝ่ายเหนือนั้น (อิสราเอล) ก็ละทิ้งความจริงฝ่ายวิญญาณมากกว่าเสียอีก พวกเขากลายเป็นผู้นับถือรูปเคารพและผู้นมัสการพระบาอัลเกือบในทันที ที่น่าแปลกยิ่งกว่าก็คือว่า เยโรโบอัมได้รับอนุญาตให้เป็นกษัตริย์โดยการทรงจัดเตรียมโดยตรงของพระเจ้า กระนั้นเขาก็กลายเป็นผู้นำของการละทิ้งความจริงฝ่ายวิญญาณแห่งอาณาจักรของเขา โดยนำเข้ามาซึ่งรูปแบบการนับถือรูปเคารพอันดำช้าที่สุดและการนมัสการพระบาอัล

ในทางกลับกัน ยูดาห์แม้ถูกนำโดยกษัตริย์ผู้โง่เขลาและโอหังอย่างน่าทึ่งคนหนึ่ง ก็ยังเชื่อตรงต่อพระเจ้าต่อไปอยู่บ้าง อย่างน้อยพวกเขายังคงไว้ซึ่งการนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่พระวิหารตามที่พระราชบัญญัติของโมเสสกำหนดไว้ ตลอดประวัติศาสตร์ของพวกเขา แม้มีช่วงเวลาต่างๆที่ดีและแย่งฝ่ายวิญญาณ โดยรวมแล้วยูดาห์ก็ยังเชื่อตรงต่อพระเจ้าของเธอในเรื่องต่างๆไป

บทที่ 11 แบ่งย่อยได้ดังนี้: (1) เรโหโบอัมถูกห้ามมิให้ทำสงครามต่อสู้อิสราเอลในข้อ 1-12; (2) พวกปุโรหิตและคนเลวีแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือพบที่ลี้ภัยในยูดาห์ในข้อ 13-17 และ (3) เชื้อสายของเรโหโบอัมถูกให้รายชื่อไว้ในข้อ 18-23

2 พศด 11:1-4 เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงรวบรวมวงศ์วานยูดาห์และเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล หมายจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัม หลังจากการกบฏของเยโรโบอัมและ

สิบตระกูลฝ่ายเหนือนั้น เรโหโบอัมก็กลับไปยังเยรูซาเล็มและเรียกกองทัพสำรองของยูดาห์ได้จำนวน 180,000 คน ขณะนั้นเบนยามินอันที่จริงก็เป็นส่วนหนึ่งของตระกูลยูดาห์แล้ว

2 แต่พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเซไมอาห์คนของพระเจ้าว่า 3 "จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า 4 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับพี่น้องของเจ้า จงกลับไปบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา'" เขาทั้งหลายก็เชื่อฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ และกลับไปไม่ได้สู้รบกับเยโรโบอัม

แม้เรโหโบอัมมุ่งมั่นที่จะเขียนตีสิบตระกูลฝ่ายเหนือนั้น พระเจ้าก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งนามว่าเซไมอาห์มาหาเรโหโบอัมและแจ้งให้เขาทราบในนามของพระเจ้าว่าอย่าสู้รบกับสิบตระกูลฝ่ายเหนือนั้น เห็นได้ชัดว่าเซไมอาห์กล่าวเรื่องนี้ชัดเจนแก่กองทัพที่มาชุมนุมกันของเรโหโบอัมด้วย เมื่อได้ยินคำประกาศนี้ของผู้พยากรณ์ท่านนี้ พวกเขาทุกคนก็เก็บข้าวของและกลับไปบ้าน โปรดสังเกตความเห็นของพระเจ้าที่ว่า "เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา" การแบ่งอาณาจักรนั้นออกเป็นสองส่วนเป็นแผนการของพระเจ้าโดยเป็นส่วนหนึ่งของการเขียนตีสองพระองค์ที่กระทำต่อเรโหโบอัมและซาโลมอนเพราะความบาปของพวกเขา พระเจ้าจึงทรงเข้าแทรกแซงและยับยั้งความพยายามของเรโหโบอัมที่จะทำให้อาณาจักรนั้นกลับเป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง

2 พศต 11:5-12 และเรโหโบอัมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกันในยูดาห์ แม้ถูกห้ามมิให้ทำสงครามต่อผู้ฝ่ายเหนือโดยพระเจ้า เรโหโบอัมก็เริ่มจัดกำลังทหารป้องกันอาณาจักรของเขา เขาจึงเสริมความแข็งแกร่งนครต่างๆทั่วยูดาห์เพื่อป้องกันการโจมตีที่อาจเกิดขึ้นได้

6 พระองค์ทรงสร้างเมืองเบธเลเฮม เอตาม เทโคอา 7 เบธซูร์ โสโค อุดุลลัม 8 กัท มารซาห์ และศิฟ 9 อาโดราอิม ลาคีซ และอาเซคาห์ 10 โศราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมืองซึ่งมีป้อมที่อยู่ภายในยูดาห์และในเบนยามิน นครต่างๆเหล่านี้ทั่วยูดาห์ถูกแปลงสภาพเป็นค่ายทหารทั้งหมด โดยถูกเสริมกำลังเพื่อต่อต้านการโจมตีจากเยโรโบอัมหรือข้าศึกอื่นใด เราควรหมายเหตุ

ไว้ว่าบรรยากาศของอิสราเอลได้เปลี่ยนไปแล้ว ในช่วงปีหลังๆของดาวิดและตลอดปีเหล่านั้นของซาโลมอน สันติภาพเป็นลักษณะเฉพาะตัวของทศวรรษเหล่านั้น บัดนี้ภายใต้เรโหโบอัมและเยโรโบอัม สงครามที่ใกล้เข้ามาเป็นลักษณะเฉพาะตัวของช่วงเวลาเหล่านั้น การอวยพรของพระเจ้าได้ถูกเอาออกไปแล้วจากประชาชนของพระเจ้าเพราะความบาปของพวกเขา

11 พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแรง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และน้ำองุ่น 12 และพระองค์ทรงเก็บโล่และหอกไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้นแข็งแรงมาก พระองค์จึงทรงยึดยูดาห์และเบนยามินไว้ได้ นครเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยถึงข้างบน และนครอื่นๆถูกทำให้เป็นฐานที่มั่นทางทหารและถูกป้อนด้วยเสบียงและอาวุธต่างๆที่จำเป็น อีกครั้งที่ประชาชาตินั้นเตรียมพร้อมทำสงคราม ลองเปรียบเทียบความตรงข้ามกันของนั่นกับสันติภาพแห่งปีหลังๆของดาวิดและรัชกาลของซาโลมอน

2 พศต 11:13-17 และปุโรหิตกับคนเลวีซึ่งอยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นได้เข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนซึ่งเขาอาศัยอยู่ 14 เพราะคนเลวีละทิ้งทุ่งหญ้าและที่บ้านซึ่งเขายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์และมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมและโอรสของพระองค์ได้จับไล่เขาทั้งหลายออกจากตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์

ข้อ 13-17 น่าสนใจตรงที่ว่าพวกมันให้รายละเอียดว่าคนเลวีและพวกปุโรหิตจากทั่วสิบตระกูลฝ่ายเหนือหันมายังอาณาจักรฝ่ายใต้ เยโรโบอัมได้ “จับไล่เขาทั้งหลายออกจากตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์”

ในฝ่ายเหนือ เยโรโบอัมได้ 15 แต่งตั้งปุโรหิตของพระองค์ขึ้นสำหรับปุชนียสถานสูงทั้งหลาย และสำหรับเมษปิตาจ และสำหรับรูปลุกัววซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น เพราะการนับถือรูปเคารพอย่างโจ่งแจ้งและการปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงที่จะถือตามบัญญัติของ โมเสสในฝ่ายเหนือ ปุโรหิตและคนเลวีผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้จึงหนีมาอยู่ที่พวกเขาได้รับการต้อนรับ นอกจากนี้ วลีที่กล่าวว่าเยโรโบอัมตั้งปุชนียสถานสูงต่างๆและรูปลุกัววต่างๆก็หมายถึงการ

นมัสการพระบาอัล กรุณาหมายเหตุด้วยว่าสิ่งเหล่านี้ถูกเรียกว่าเป็นพวกปีศาจ การนมัสการพระบาอัลไม่เพียงเป็นการนมัสการเทพเจ้าปีศาจเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับวิธีปฏิบัติทางเพศอันต่ำทรามต่างๆอีกด้วย

16 และบรรดาผู้ที่ปักใจแสวงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลก็ติดตามเขาทั้งหลายมาจากตระกูลทั้งปวงของอิสราเอลยังเยรูซาเล็ม เพื่อถวายสัตวบูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย โปรดสังเกตเพิ่มเติมว่าบุคคลเหล่านี้ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าจาก “ตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล” หนีจากฝ่ายเหนือและย้ายมายังเยรูซาเล็มและบริเวณโดยรอบนี้ไม่เพียงสื่อถึงอุปนิสัยฝ่ายวิญญาณของพวกเขาเท่านั้น มันยังยุติข้อเสนอที่ว่าเคยมีสิบตระกูลที่หลงหายไปด้วย เหล่าตัวแทนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าจากทุกตระกูลของอิสราเอลย้ายถิ่นฐานมายังยูดาห์ ยูดาห์กลายเป็นตัวแทนของทั้งสิบสองตระกูลของอิสราเอล นี่ทำลายศาสนศาสตร์ของบริติชอิสราเอลลิซิมและเวลด์ไวลด์เชิร์ชออฟฟ็อกอด พวกเขาเริ่มต้นด้วยสมมติฐานที่ว่า มีสิบตระกูลที่หลงหายไปอยู่จริงๆซึ่งบริเตนและอเมริกาในปัจจุบันเป็นลูกหลานเหล่านั้น

17 เขาทั้งหลายได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรของยูดาห์ และได้กระทำให้เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเข้มแข็งอยู่ได้สามปี เพราะเขาทั้งหลายดำเนินอยู่สามปีในวิถีของดาวิดและซาโลมอน ผู้ลี้ภัยที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้จากฝ่ายเหนือจึงเสริมกำลังยูดาห์ การไหลเข้ามาของพวกเขาช่วยเสริมความแข็งแกร่งให้เรโหโบอัมในฐานะกษัตริย์ โดยเฉพาะในช่วงสามปีแรกที่สำคัญนั้นแห่งรัชกาลของเขา ผู้ลี้ภัยเหล่านี้จากฝ่ายเหนือเสริมบรรยากาศของการเป็นอยู่อย่างพระเจ้าให้แก่อาณาจักรฝ่ายใต้ แต่อันิจาที่มันจะคงอยู่แค่ประมาณสามปี หลังจากนั้นยูดาห์ตั้งแต่กษัตริย์ลงมาได้ “ทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ทิ้งพร้อมกับพระองค์ด้วย” (2 พงศาวดาร 12:1)

2 พศต 11:18-21 เรโหโบอัมทรงรับมาหะลัทธิดาของเยรีโมทโอรสของดาวิดเป็นมเหสี ผู้เป็นธิดาของอาบิฮาอิลบุตรสาวของเอลีอับบุตรชายเจสซี 19 และพระนางก็ประสูติโอรสให้พระองค์คือ เยอูช เชมาริยาห์ และสาอัม 20 ภายหลังพระองค์ก็ทรงรับมาอาคาห์ธิดาของอับ

ซาโลม ผู้ซึ่งประสูติ อาบิยาห์ อัททัย ศีตา และเซโลมิทให้พระองค์ 21 เรโหโบอัมทรงรักมาอาคาคีธิดาของอับซาโลมมากกว่ามเหสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์มีมเหสีสิบแปดองค์และนางสนมหกสิบคนและให้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์)

ครอบครัวโดยตรงและลูกหลานของเรโหโบอัมถูกให้รายชื่อไว้ แม้เขาไม่ได้เพิ่มภริยาหลายคนให้แก่ตัวเองเหมือนที่บิดาของเขาได้กระทำ เรโหโบอัมก็มีภริยาหลายคนอยู่ดี ตรงนี้ภริยาของเขาสี่คนถูกให้ชื่อไว้และบุตรชายทั้งหลายของพวกนางถูกหมายเหตุอย่างใดก็ตาม เรโหโบอัมมีภริยาทั้งหมดสิบแปดคนและภริยาน้อยหกสิบคน (นั่นคือ ฮาเร็มหนึ่ง) ซึ่งคลอดบุตรชายยี่สิบแปดคนและบุตรสาวหกสิบคนให้แก่เขา

2 พศต 11:22-23 และเรโหโบอัมทรงแต่งตั้งให้อาบิยาห์โอรสของมาอาคาคีเป็นโอรสองค์ใหญ่ให้เป็นประมุขท่ามกลางพี่น้องของตน เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะให้ท่านเป็นกษัตริย์ เรโหโบอัมเลื่อนยศบุตรชายของเขา คือ อาบิยาห์ (บุตรชายคนหนึ่งของภริยาคนโปรดของเขา) ให้เป็นเจ้านายคนสำคัญเหนือพี่น้องของเขา เรโหโบอัมตั้งใจที่จะให้อาบิยาห์สืบทอดตนบนบัลลังก์และเขาก็ทำเช่นนั้นจริงๆ ดู 13:1

23 และพระองค์ทรงจัดการอย่างฉลาด และแจกจ่ายบรรดาโอรสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของยูดาห์และของเบนยามิน ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น และพระองค์ประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดม และพระองค์ทรงประสงค์มเหสีมากมาย แม้ไม่ใช่ชายคนหนึ่งก็ตามเนินตามทางของพระเจ้า เรโหโบอัมก็หลักแหลมในการวางบุตรทั้งหลายของตนในพื้นที่รอบนอกเหล่านั้นของยูดาห์และเบนยามิน โดยเฉพาะหัวเมืองที่มีป้อมเหล่านั้น พวกเขาจึงรักษาไว้ซึ่งความเข้มแข็งกษัตริย์ในสถานที่สำคัญเหล่านี้และช่วยทำให้รัชกาลของเขาเป็นปีกแผ่น คนเหล่านี้ยังได้รับเสบียง ‘กษัตริย์’ ทั่วแผ่นดินนั้นด้วย พวกเขาจึงสร้างเครือข่ายหนึ่งที่จะรักภักดีทั่วประเทศชาติ นั้น อุปนิสัยของเขาถูกสรุปรวบยอดในวลีสุดท้าย “และพระองค์ประสงค์มเหสีมากมาย” คำที่แปลเป็น มเหสี (นาซิม) อาจแปลได้ด้วยว่า ‘สตรีทั้งหลาย’ นั่นดูเหมือนสอดคล้องกับอุปนิสัยทั่วไปของเรโหโบอัม แม้เขามีภริยาและภริยาน้อยทั้งหมดเจ็ดสิบแปดคน เขาก็คอยสอดส่อง

หาสตรีอื่นๆอยู่เสมอ ดังนั้น อุปนิสัยที่ผิดศีลธรรมทางเพศของชายคนนี้จะถูกเปิดเผยเพิ่มเติม เขายังดำเนินในการจงใจฝ่าฝืนกฎต่างๆของพระเจ้าสำหรับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ 17:14-20 ด้วย

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 12: บทนี้ให้ภาพรวมของรัชกาลของเรโโฮโบอัมและเมื่อเขาเพิกเฉยพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงเตือนเขา อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า สิ่งต่างๆก็เริ่มดีขึ้น

2 พศด 12:1 ต่อมาเมื่อราชอาณาจักรของเรโโฮโบอัมตั้งมั่นคงและแข็งแรงแล้ว พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ทิ้งพร้อมกับพระองค์ด้วย โปรดสังเกตว่าเมื่อเรโโฮโบอัมได้ทำให้ตัวเองมั่นคงในฐานะกษัตริย์แล้ว “พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ทิ้งพร้อมกับพระองค์ด้วย” มันสำคัญตรงที่ว่ามันไม่ได้กล่าวว่า เขาทอดทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้า ตรงกันข้ามเขาทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ความยุ่งยากมาในชีวิตคริสเตียนเมื่อประชาชนของพระเจ้าทอดทิ้งพระวาระของพระองค์ โปรดสังเกตด้วยว่าเมื่อผู้นำทำเช่นนั้น ประชาชนก็ทำตามด้วย นี่เป็นบทเรียนหนึ่งที่สำคัญสำหรับเหล่าสามี พ่อแม่และผู้ใดก็ตามที่อยู่ในตำแหน่งผู้นำ

2 พศด 12:2-4 อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโโฮโบอัม เพราะเขาทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ชีชักกษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จขึ้นมาสู้รบเยรูซาเล็ม 3 มีรถรบหนึ่งพันสองร้อยคันและพลม้าหกหมื่นคน และพลผู้มากับพระองค์จากอียิปต์นับไม่ถ้วนคือ ชาวลิบนี คนสุคีอิม และคนเอธิโอเปีย 4 และพระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์และมายังเยรูซาเล็ม

โปรดสังเกตในข้อ 2 ถึงสาเหตุและผลกระทบ ในข้อ 1 เรโโฮโบอัมทอดทิ้งพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในข้อ 2 เขาถูกรุกรานโดยชีชักกษัตริย์ของอียิปต์และพ่ายแพ้อย่างหมดรูป สาเหตุถูกกล่าวชัดเจนแล้ว: “เพราะเขาทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์” นี่เป็นภาพประกอบหนึ่งที่ชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงเตือนประชาชนของพระองค์เมื่อพวกเขาละเมิด

หลักการนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ ดู ฮีบรู 12:5-11 อียิปต์มาพร้อมกับกำลังพลมหาศาลและไม่เพียงพิชิตเยรูซาเล็มเท่านั้น แต่รวมถึง “หัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์” ด้วย ความพ่ายแพ้ของยูดาห์เห็นได้ชัดว่าเป็นการตีสอนของพระเจ้า กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว พวกเขา (1) ได้ทอดทิ้งพระวณะของพระเจ้าและ (2) จึงละเมิดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

2 พศด 12:5-6 แล้วเซไมอาห์ผู้พยากรณ์ได้มาเฝ้าเรโหโบอัมและบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องซิชัก และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงได้ละทิ้งเจ้าให้อยู่ในมือของซิชัก" 6 แล้วเจ้านายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ล้อมตนลงและกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว" พระเจ้าทรงส่งผู้พยากรณ์เซไมอาห์มาอีกครั้ง เขาแจ้งประชาชาตินั้นให้ทราบว่ามันเป็นเพราะว่าพวกเขาได้ทอดทิ้งพระเจ้าของพวกเขา พระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้พวกเขาถูกทำให้พ่ายแพ้โดยซิชัก จากนั้นไล่ตั้งแต่กษัตริย์ลงมา ยูดาห์ก็ล้อมตัวพวกเขาลงต่อพระพักตร์พระเจ้า

2 พศด 12:7-8 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายล้อมตัวลง พระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเซไมอาห์ว่า "เขาทั้งหลายได้ล้อมตัวลงแล้ว เราจึงจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะประสาทการช่วยให้พ้นแก่เขาบ้าง และพระพิโรธของเราจะไม่เทลงมาเหนือเยรูซาเล็มโดยมือของซิชัก 8 อย่างไรก็ตามก็ดีเขาทั้งหลายต้องเป็นผู้รับใช้ของซิชัก เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ทราบความแตกต่างระหว่างการรับใช้เรา และรับใช้ราชอาณาจักรทั้งหลายของแผ่นดินโลก" บ่อยครั้งที่พระเจ้าทรงถูกกระตุ้นให้แสดงความเมตตาเมื่อเหล่าคนบาปล้อมตัวพวกเขาลงต่อพระพักตร์พระองค์ แทนที่จะทำลายเรโหโบอัมและยูดาห์จนราบคาบ พระเจ้าทรงตีสอนพวกเขาเท่านั้น ยังมีผลที่ตามมาอันร้ายแรงต่างๆ เพราะความบาปของพวกเขาอยู่เหมือนเดิม แต่อย่างน้อยพวกเขาก็ไม่ถูกทำลาย ยูดาห์จึงถูกบังคับให้กลายเป็นรัฐศักดินาหนึ่งต่ออียิปต์

2 พศด 12:9-10 ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงขึ้นมาต่อสู้อยู่เยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเก็บเอาทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวัง พระองค์ทรงเก็บเอาไปทุกอย่าง พระองค์ทรงเก็บเอาโล่ทองคำซึ่งชาโลมอนทรงสร้างไว้ในวันไปด้วย 10 และ

กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำโล่ทองคำขึ้นแทน และได้มอบไว้ในมือของทหารรักษาพระองค์ ผู้
เฝ้าทวารพระราชวัง

ถึงกระนั้นพระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้ซัซกษัตริย์แห่งอียิปต์เอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดแห่ง
พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปเสีย (มีการคาดเดามากมายในปีหลังๆเกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้น
แก่หีบพันธสัญญา นั่น จนถึงเวลาขณะนั้น เยรูซาเล็มยังไม่ได้ถูกปล้นสะดม เพราะเหตุที่ว่าซัซก
ได้เอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดแห่งพระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปเสียและเพราะเหตุที่ว่าหีบนั้น
ถูกบดด้วยทองคำแข็ง เราจึงอาจสันนิษฐานได้ว่า บางคนได้เสนอว่ามันหายสาบสูญไปแล้ว ณ เวลา
นั้น อย่างไรก็ตาม ใน 2 พงสาวดาร 35:3 หีบนั้นถูกกล่าวถึงอีก แม้ไม่ใช่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดก็ตาม
แต่ดูเหมือนว่าจริงๆแล้วมันไม่เคยถูกเอาออกไปจากเยรูซาเล็มเลยจนถึงเวลานั้นที่คนบาบิโลน
ทำลายพระวิหารนั้น)

นอกจากนี้ โล่ทำด้วยทองคำเหล่านั้นที่ซาโลมอนได้ทำขึ้นก็ถูกเอาไปเช่นกัน ในที่ของ
พวกมัน เรโหโบอัมต้องจำใจแทนที่พวกมันด้วยโล่ต่างๆที่ด้อยกว่าซึ่งทำด้วยทองคำสัมฤทธิ์ ความ
บาปยอมทิ้งให้คนเราอยู่กับสิ่งที่ศิโรตลงมาหรือที่แย่กว่าเสมอ ทางของพระเจ้าย่อมดีที่สุดเสมอ
ความบาปยอมนำมาซึ่งความสูญเสียเสมอ มันคือรากเหง้าแห่งความยากจนทั้งปวง

2 พศด 12:11-12 และกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เมื่อไร

ทหารรักษาพระองค์ก็มาถือโล่นั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม เห็น
ได้ชัดว่าธรรมเนียมปฏิบัติสมัยนั้นคือ เมื่อกษัตริย์เดินทางสั้นๆจากวังของเขาไปยังบริเวณพระ
วิหาร ราชองครักษ์ก็จะเดินไปพร้อมกับเขาในขบวนแถวของกษัตริย์ โดยถือโล่ทองคำเหล่านั้น
ของซาโลมอน อย่างไรก็ตาม บัดนี้โล่ทองคำเหล่านั้นไม่มีอยู่แล้ว บัดนี้แม้แต่โล่ทองคำสัมฤทธิ์
เหล่านั้นก็ถูกซ่อนไว้ให้พ้นและต้องถูกหีบออกมาบ่อยๆสำหรับการเดินแถวแบบราชพิธีไปยัง
พระวิหาร

12 และเมื่อพระองค์ทรงล้อมพระองค์ลง พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็หันไปเสียจาก
พระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นอีกสภาพการณ์ก็ยังดีอยู่ในยูดาห์ อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม เมื่อเรโหโบอัมถ่อมตัวของเขาลงต่อพระพักตร์พระเจ้าในที่สุดหลังจากถูกทำให้ถ่อมลง โดยการติสอนของพระเจ้า ความกริ้วของพระเจ้ก็หันไปเสียจากเขา หลังจากที่เรโหโบอัมได้ ถ่อมตัวเขาลงแล้วเท่านั้น สิ่งต่างๆในยูดาห์จึงค่อยๆเริ่มดีขึ้น การกลับใจใหม่และการถ่อมตัวลง ต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับการอวยพรที่กลับคืนมาของพระเจ้า เรโหโบอัม เรียนรู้เรื่องนั้นอย่างเจ็บปวด

2 พศต 12:13-14 กษัตริย์เรโหโบอัมจึงสถาปนาพระองค์ขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มและ ทรงครอบครอง เมื่อเรโหโบอัมทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และ พระองค์ทรงครอบครองสิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกสรรไว้ จากตระกูลต่างๆทั้งสิ้นของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระมารดาของ พระองค์ทรงพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน รายละเอียดต่างๆเรื่องการครองราชย์ของเรโหโบ อัมถูกทำให้ไว้ เขาอายุสี่สิบเอ็ดปีตอนที่เขารขึ้นครองบัลลังก์ เขาครองราชย์สิบเจ็ดปีบนบัลลังก์นั้น มารดาของเขาคือ นาอามาห์ หญิงชาวอัม โมน – เดิมทีนางมาจากอัม โมน แม้ยูดาห์มีความบาป ผู้ บันทึกพงสาวดารศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้ก็หมายความว่าเยรูซาเล็มเป็น “เมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรง เลือกสรรไว้จากตระกูลต่างๆทั้งสิ้นของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น”

14 และพระองค์ได้ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะ แสวงหาพระเยโฮวาห์ ข้อ 14 สรุปรวบยอดชีวิตของเรโหโบอัม ในเรื่องหลักๆแล้ว “พระองค์ได้ ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์” กระนั้น “เมื่อพระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลง พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็หันไปเสียจากพระองค์ ... ยิ่งกว่านั้นอีกสภาพการณ์ก็ยังคืออยู่ในยูดาห์” บทเรียนหนึ่งยังมีอยู่จนทุกวันนี้ หลักการฝ่าย วิญญาณอันไร้กาลเวลาสองเรื่องถูกนำเสนอเป็นภาพประกอบอย่างชัดเจนตรงนี้ เมื่อผู้ใดไม่ เตรียมใจของตนให้พร้อมที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ เรื่องร้ายก็เกิดขึ้นในที่สุด กระนั้นในทาง กลับกัน เมื่อผู้ใดจะถ่อมตัวเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าก็ทรงเปี่ยมพระเมตตาและทรงพอ พระทัยกับการทำเช่นนั้น

2 พศด 12:15-16 ส่วนพระราชกิจของเรโโฮโบอัม ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเซไมอาห์ผู้พยากรณ์ และของอิดโดผู้ทำนายตามแบบพงศาวดารหรือ มีสงครามเรื่อยไปอยู่ระหว่างเรโโฮโบอัมและเยโรโบอัม 16 และเรโโฮโบอัมก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาบิยาห์ราชโอรสของพระองค์ ได้ขึ้นครองครองแทนพระองค์

หนังสือของเซไมอาห์และอิดโดและลำดับพงศัพธ์ต่างๆของพวกเขาเห็นได้ชัดว่าไม่ได้รับการคลไคลและสูญหายไปแล้วในประวัติศาสตร์ อีกความเห็นหนึ่งที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า “มีสงครามเรื่อยไปอยู่ระหว่างเรโโฮโบอัมและเยโรโบอัม” เยโรโบอัมไม่เคยถูกต้องกับพระเจ้า และตลอดเวลาส่วนใหญ่ของรัชกาลของเรโโฮโบอัม เขาก็ไม่ถูกต้องกับพระเจ้าเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีสิ่งใดนอกจากความยุ่งยาก การอยู่นอกน้ำพระทัยของพระเจ้าย่อมเอาการอวยพรของพระเจ้าออกไปเสีย

โดยใช้คำพูดที่ใช้แทนการเสียชีวิต ผู้บันทึกพงศาวดารศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้บันทึกว่า “เรโโฮโบอัมก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด” นครดาวิดคือพื้นที่ส่วนนั้นของเยรูซาเล็มด้านทิศตะวันออกซึ่งเป็นที่ๆดาวิดได้สร้างวังของตนในตอนแรกและเป็นทีๆสุสานของกษัตริย์แห่งราชวงศ์ของดาวิดตั้งอยู่ เมื่อเรโโฮโบอัมสิ้นชีวิต อาบิยาห์บุตรชายคนโปรดของเขาและผู้ที่เขาเลือกให้รับช่วงต่อจากเขาก็ขึ้นครองบัลลังก์

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 13: บทนี้นำเสนอชีวิตและการครองราชย์ของอาบิยาห์บุตรชายของเรโโฮโบอัม เรื่องราวที่คล้ายกันถูกพบใน 1 พงศกษัตริย์ 15 อาบิยาห์ถูกเรียกว่าอาบิยาม์ใน 1 พงศกษัตริย์ เขาครองราชย์แค่สามปีและไม่มีอะไรถูกกล่าวถึงเกี่ยวกับการเสียชีวิตของเขา เรื่องราวเกี่ยวกับเขาใน 2 พงศาวดาร 13 นำเสนอด้านที่ดีกว่าของกษัตริย์ผู้นี้ 1 พงศกษัตริย์ 15:3 บันทึกว่า “พระองค์ดำเนินตามการบาปทุกอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัย

ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์” รัชกาลของอาบิยาห์กลายเป็นแบบฉบับของปีเหล่านั้นของอาณาจักรนั้นที่ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน มีสงครามต่างๆเกิดขึ้นตลอดระหว่างฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ ฝ่ายเหนือเป็นผู้ละทิ้งความจริงทางศาสนามาตั้งแต่ต้น ขณะที่ยูดาห์ในฝ่ายใต้ยังอยู่ในความสัมพันธ์หนึ่งที่ถูกต้องอยู่ข้างกับพระเจ้า

2 พศต 13:1-2 ในปีทีลิบแปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์เยโรโบอัม อาบิยาห์ได้เริ่มครอบครองเหนือประเทศยูดาห์ 2 พระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่ามีคาياهوธิดาของอูรีเอลแห่งกิเบอาห์ มีสงครามระหว่างอาบิยาห์และเยโรโบอัม

ขณะที่เยโรโบอัมยังครองราชย์ต่อไปในอาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) อาบิยาห์ก็ขึ้นครองบัลลังก์ในยูดาห์ ไม่มีเหตุผลถูกให้ไว้เกี่ยวกับการครองราชย์เพียงช่วงเวลาสั้นๆของเขา (สามปี) มารดาของเขาถูกหมายเหตุน่าเป็น “มีคาياهوธิดาของอูรีเอลแห่งกิเบอาห์” อย่างน้อยนางก็เป็นคนอิสราเอล โปรดสังเกตทำข้อ 2 ที่ว่า “มีสงครามระหว่างอาบิยาห์และเยโรโบอัม” การอวยพรของพระเจ้าได้ถูกเอาออกไปแล้วจากทั้งสองวงศ์วานนั้นของอิสราเอลและไม่มีสิ่งใดนอกจากความยุ่งยากในระหว่างนั้น

2 พศต 13:3 อาบิยาห์เสด็จออกทำสงคราม มีกองทัพทหารชานาญศึกเป็นคนคัดเลือกแล้วสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งเนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้วเป็นทแกล้วทหารแปดแสนคน โปรดสังเกตกำลังทหารของแต่ละอาณาจักรนั้น อาบิยาห์ออกไปทำศึกพร้อมกับกองทัพที่มีกำลังพล 400,000 คน “เยโรโบอัมได้ตั้งเนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้วเป็นทแกล้วทหารแปดแสนคน” ความเห็นหลายประการจึงตามมา (1) สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือว่าเยโรโบอัมเข้าสู่สงครามพร้อมกับกำลังทหารเป็นสองเท่าของอาบิยาห์ เมื่อทุกสิ่งเท่ากัน เยโรโบอัมก็น่าจะบดขยี้ยูดาห์ได้ (2) เราควรหมายเหตุด้วยว่ามันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของสมัยนั้นที่ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วทุกคนที่มีอายุระหว่าง 21 ถึง 50 ปีจะเป็นส่วนหนึ่งของกองทหารราบ พวกเขา

เป็นกองทัพพลเมืองอย่างแท้จริง ดังนั้นกองทัพเหล่านั้นจึงไม่ได้ถูกฝึกมาอย่างดีและไม่ได้ถืออาวุธครบมือ

2 พศต 13:4-5 และอาบิยาห์ทรงลุกขึ้นอยู่บนภูเขาเศมาราอิมซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า "ข้าแต่เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง ขอฟังข้าพเจ้า 5 ไม่ควรหรือที่ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิด และลูกหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ ก่อนศึกที่ใกล้เข้ามา นั้น อาบิยาห์ก็ขึ้นอยู่บนยอดภูเขาเอฟราอิมและร้องเรียกกองทัพของเยโรโบอัมให้ฟัง เขาเตือนใจเยโรโบอัมและกองทัพฝ่ายเหนือว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิด และลูกหลานของพระองค์" ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความหมายของคำพูดนั้นเป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งแก่เยโรโบอัม อาบิยาห์เป็นลูกหลานโดยตรงของดาวิด (เหลน) เยโรโบอัมไม่ใช่เชื้อสายของดาวิดในแง่ใดเลย

นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงสัญญาเรื่องนี้แก่ดาวิด "โดยพันธสัญญาเกลือ" นี้โดยทั่วไปแล้วหมายถึงพันธสัญญาของดาวิด กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว "พันธสัญญาเกลือ" เป็นคำพูดเปรียบเทียบกับที่หมายถึงพันธสัญญาที่คงอยู่ถาวร เกลือถูกมองว่าเป็นวัตถุถนอมอาหารชั้นพื้นฐานของสมัยนั้น มันถนอมจากความเสื่อมทรามและการเน่าสลาย ดังนั้นพันธสัญญาเกลือจึงเป็นพันธสัญญาที่ถูกมองว่าคงอยู่ยาวนานหรือยั่งยืนสืบไป

2 พศต 13:6-8 ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของซาโลมอน โอรสของดาวิด ได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน อาบิยาห์เล่าย้อนถึงการที่เยโรโบอัมในอาณาจักรฝ่ายเหนือได้กบฏต่อกษัตริย์เหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งอย่างเหมาะสมแห่งยูดาห์จนถึงจุดที่ไปทำสงครามต่อสู้พวกเขา

7 และมีคนถ้อยคนอันธพาลบางคนมีวสุมกันกับเขาและขึ้นสู้กับเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน เมื่อเรโหโบอัมยังเด็กอยู่และใจอ่อนแอต้านทานไม่ไหว โปรดสังเกตุว่าอาบิยาห์กล่าวหาคนอิสราเอลฝ่ายเหนือว่าเป็น "ลูกหลานของเบลีอัธ" (คนถ้อย) ความหมายของคำว่า *เบลีอัธ*

กล่าวถึงความชั่วหรือความไร้ค่า ในความหมายที่เหมาะสมของมัน มันเป็นการอ้างอิงถึงผู้ชั่วร้าย นั้น นั่นคือ ซาดาน อาบิยาห์ยังกล่าวหาเยโรโบอัมด้วยว่าเอาเปรียบเรโฮโบอัมตอนที่เขายังเป็น กษัตริย์หนุ่มคนหนึ่งและยังอ่อนประสบการณ์

8 และบัดนี้ท่านคิดว่าจะต่อต้านราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในมือของลูกหลานของดาวิด เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนหมู่มากและมีลูกวัวทองคำซึ่งเยโรโบอัมสร้างไว้ให้ท่านเป็นพระ อาบิยาห์จึงกล่าวหาเยโรโบอัมและกองทัพของเขาว่าต่อต้านกษัตริย์ของพระเยโฮวาห์ โปรดสังเกตด้วยว่ากองทัพของอาณาจักรฝ่ายเหนือได้นำพระใหม่เหล่านั้นของพวกเขามากับพวกเขาด้วย พระเหล่านี้คือ รูปลูกวัวทองคำทั้งสองนั้นที่เยโรโบอัมได้ทำขึ้นเมื่อขึ้นเรื่องอำนาจในฝ่ายเหนือ อิสราเอลซึ่งเป็นอาณาจักรฝ่ายเหนือได้เสื่อมทรามลงสู่รูปแบบที่ต่ำทรามที่สุดของการนับถือรูปเคารพ การนมัสการรูปลูกวัวเกี่ยวข้องกับอย่างใกล้ชิดกับการนมัสการพระบาอัล

2 พศต 13:9 **ท่านทั้งหลายมิได้ขับไล่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ ลูกหลานของอาโรน และคนเลวีออกไป และตั้งปุโรหิตสำหรับตนเองอย่างชนชาติทั้งหลายหรือ ผู้ใดที่นำวัวหนุ่ม และแกะผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ จะได้เป็นปุโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระ ยิ่งกว่านั้น เยโรโบอัมได้ขับไล่พวกปุโรหิตที่ถูกแต่งตั้งอย่างเหมาะสมของพระเจ้าและคนเลวีเหล่านั้นไปจากเขตแดนต่างๆของเขา คนเหล่านี้ได้หนีมายังยูดาห์ในฐานะผู้ลี้ภัย ดู 1 พงศาวดาร 11:14-17 ในทางกลับกัน เยโรโบอัมได้อนุญาตให้ใครก็ตามที่อยากเป็นปุโรหิตทำเช่นนั้นได้ หากพวกเขามาพร้อมกับ “วัวหนุ่มและแกะผู้เจ็ดตัว” อาบิยาห์จึงกล่าวหาเยโรโบอัมอย่างชอบธรรมว่าได้ขับไล่พวกปุโรหิตตามอย่างอาโรนออกไปเสียและเอาคนไม่มีห้วนอนปลายเท้ามาแทนที่คนเหล่านั้น**

2 พศต 13:10-11 **แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ เรามีปุโรหิตผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เป็นลูกหลานของอาโรน ทั้งหมดมีคนเลวีทำงานหน้าที่ของเขาทั้งหลาย 11 เขาถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ทุกเช้าทุกเย็น ทั้งเครื่องหอม ตั้งขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคันประทีปทองคำพร้อมทั้งตะเกียง เพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น เพราะเราได้รักษาพระบัญชาคำขับของพระ**

เยโฮวาห์พระเจ้าของเรา แต่ท่านได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย อาบียาห์ (อาจคิดว่าตัวเองชอบธรรมอยู่เล็กน้อย) เตือนใจเยโรโบอัมว่าพระเยโฮวาห์ยังทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา และ “เราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์” เขากล่าวถึงพระเยโฮวาห์สี่ครั้งในข้อความสั้นๆ ส่วนนี้ ยูดาห์ยังคงไว้ซึ่งการปรนนิบัติแบบปุโรหิตตามระเบียบของพระคัมภีร์ ยูดาห์ยังรักษาคำกำชับขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขาต่อไป (แม้ว่าในรูปแบบภายนอกเท่านั้น) อิสราเอลในฝ่ายเหนือได้ทอดทิ้งพระองค์ไปหมดแล้วจริงๆ

2 พศด 13:12 และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา และปุโรหิตของพระองค์พร้อมกับแตรศึกพร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อผู้กับท่าน โอ ข้าแต่ประชาชนอิสราเอล ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้” สิ่งที่สำคัญก็คือว่า ยูดาห์หมายพียงพระเยโฮวาห์พระเจ้าสำหรับการช่วยพวกเขาให้พ้น อาบียาห์จึงเอ่ยสติปัญญาที่ลึกซึ้ง: “ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้” คำเตือนสตินั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ ผู้คนหลายครั้งก็ต่อสู้พระเจ้าในชีวิตของพวกเขา แต่พวกเขาไม่เคยเจริญขึ้นเลยในการทำเช่นนั้น เยโรโบอัมกำลังทำสงครามไม่ใช่ต่อสู้ยูดาห์เท่านั้น แต่ต่อสู้พระเจ้าแห่งยูดาห์ด้วย แม้ไม่ใช่กษัตริย์ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าอย่างเพียบพร้อมทุกด้าน อย่างน้อยอาบียาห์ก็ถูกต้องในการตีกรอบศึกที่จะมานั้นในแง่ของผู้ที่อยู่ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า

2 พศด 13:13-14 เยโรโบอัมได้ส่งสมผู้คนไว้เพื่อจะอ้อมมาหาเขาจากเบื้องหลัง ดังนั้นกองทหารของท่านจึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองขุมก็อยู่ข้างหลังเขา 14 และเมื่อยูดาห์มองดูข้างหลัง ดูเถิด การศึกก็อยู่ข้างหน้าและข้างหลังเขา และเขาทั้งหลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์และบรรดาปุโรหิตก็เป่าแตร ตรงนี้คำเทศนาของอาบียาห์หยุดกะทันหันและศึกนั้นก็ถูกประชิด เยโรโบอัมให้พวกทหารตีโอบอาบียาห์ โดยอ้อมไปข้างหลังเขา อาบียาห์พบว่าตัวเองตกอยู่ในตำแหน่งที่ยากจะตีฝ่าของการถูกล้อม โดยกองทัพที่มีกำลังมากกว่าทั้งข้างหน้าและข้างหลัง เยโรโบอัมมีข้อได้เปรียบสองประการ ประการแรกเขามีกำลังทหารมากกว่าเป็นสองเท่า ประการที่สอง เขาตีโอบและล้อมอาบียาห์ได้ ใครๆก็มองว่าอาบียาห์แพ้แล้วก่อนศึกนั้นเริ่มต้นเสียอีก

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เมื่อยูดาห์เห็นว่าตนตกในที่นั่งลำบากแล้ว “เขาทั้งหลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์” ท่ามกลางวิกฤตินั้น พวกเขาหันมาหาพระเจ้าของพวกเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ นี่เป็นแบบอย่างสุดคลาสสิกของความเชื่อที่แสดงเป็นการกระทำ ความเชื่อคือ การหันมาหาพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ มันคือการวางใจพระองค์ในยามต้องการ โปรดสังเกตด้วยว่า “บรรดาปุโรหิตก็เปาแตร” อาบียาห์และยูดาห์หันมาหาพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ โดยวางใจพระองค์ว่าจะทรงช่วยพวกเขาให้พ้น

2 พศต 13:15-17 แล้วคนของยูดาห์ก็ตะเบ็งเสียงร้องทำนองศึกและเมื่อคนยูดาห์ตะโกน อยู่มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่ออาบียาห์และยูดาห์ 16 คนอิสราเอลได้หนีต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเขาทั้งหลาย 17 อาบียาห์และประชาชนของพระองค์ก็ฆ่าเขาเสียมากมาย คนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วจึงล้มตายห้าแสนคน

ในการหันมาหาพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ “แล้วคนของยูดาห์ก็ตะเบ็งเสียงร้อง” เสียงโห่ร้องที่ว่าจะน่าจะเป็นเสียงร้องสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกเขา เมื่อพวกเขาหันมาหาและวางใจพระเจ้าแห่งสวรรค์ “อยู่มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่ออาบียาห์และยูดาห์” ความเชื่อกระตุ้นพระเจ้าให้ทรงกระทำกิจ ตรงนี้ความเชื่อ นั่นคือการร้องทูลแบบเรียบง่ายต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือให้พ้น การอธิษฐานเป็นพาหนะขั้นพื้นฐานที่สุดแห่งความเชื่อ มันทำให้สิ่งที่อยู่ในใจออกมาเป็นคำพูดและตักผลึก อิสราเอลซึ่งเป็นอาณาจักรฝ่ายเหนือพ่ายแพ้ไป คน 500,000 คนถูกฆ่าตายในศึกนั้น พระเจ้าจึงประทานชัยชนะใหญ่โตแก่ยูดาห์ พวกเขาได้เปรียบในด้านศีลธรรมและจิตวิญญาณและพวกเขาวางใจพระเจ้าว่าจะได้รับความช่วยเหลือของพระองค์ แน่ทีเดียว “คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข” (เพลงสดุดี 34:8)

2 พศต 13:18-20 นี่แหละคนอิสราเอลก็ถูกราบปรามปรามในครั้งนั้น และคนยูดาห์ก็ชนะ เพราะเขาพึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา อิสราเอลที่กบฏถูกทำให้พ่ายแพ้

ไปและยูดาห์มีชัยชนะ หนึ่งในภาพประกอบเหล่านั้นที่ชัดเจนที่สุดแห่งความเชื่อถูกพรรณนา ดังนี้: “พวกเขาฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้า” คำที่แปลเป็น ฟังฟัง (ซาอาน) มีความหมายว่า ‘ฟัง’ หรือ ‘วางใจ’ นั่นเป็นนิยามหนึ่งแสนคลาสสิกของความเชื่อ ความเชื่อในพระเจ้าคือ การฟังฟัง พระเจ้า ยูดาห์ได้กระทำเช่นนั้นจริงๆ และพระเจ้าทรงกระทำให้เกิดการช่วยให้รอดอันมหัศจรรย์ เพื่อพวกเขา พระเจ้าจึงทรงกระทำกิจ พระองค์ทรงเตือนประชาชนที่กลับสัตย์ของพระองค์ใน อาณาจักรฝ่ายเหนืออย่างรุนแรง พระองค์ยังทรงช่วยยูดาห์ให้พ้นด้วยซึ่งพวกเขา (1) ได้ยึดถือ จุดยืนฝ่ายวิญญาณตามพระคัมภีร์และ (2) ได้วางใจพระเจ้าว่าจะช่วยพวกเขาให้พ้น

19 และอาบิยาห์ได้ติดตามเยโรโบอัม และยึดเอาหัวเมืองจากพระองค์ คือเมืองเบธเอลกับ ชนบทของเมืองนั้น และเยซานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และเอโฟรนกับชนบทของเมืองนั้น ยูดาห์ไม่เพียงถูกช่วยให้พ้นจากกำลังทหารที่เหนือกว่าของเยโรโบอัมเท่านั้น แต่จากนั้นพระเจ้า ทรงอนุญาตให้ยูดาห์เป็นฝ่ายรุกต่อไปและพิชิตเมืองต่างๆตามแนวชายแดนของยูดาห์ด้วย ซึ่ง รวมถึงเบธเอล เยซานาห์และเอโฟรนพร้อมกับหมู่บ้านต่างๆของพวกเขา การอวยพรของพระเจ้า ปรากฏชัดเจนมากขึ้นไปอีก

20 เยโรโบอัมมิได้ฟื้นอำนาจของพระองค์ในรัชสมัยของอาบิยาห์ และพระเยโฮวาห์ทรง ประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้น ความพ่ายแพ้ของเยโรโบอัมซึ่งเป็นผลมา จากการทำทาสผู้ถูกเจิมของพระเจ้าด้วยคำพูดหมิ่นประมาทของเขา ก็เป็นการเริ่มต้นแห่งจุดจบ ของรัชกาลของเขา พระเจ้าจึง “ประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์” หิน โม่ของพระเจ้าบด ซ้ำ แต่พวกมันก็บดอย่างละเอียดยิ่งนัก พระเจ้าได้ทรงยอมทนคำพูดหมิ่นประมาทของเยโรโบอัม มานานแล้ว โดยอาจให้เวลาเขาได้กลับใจใหม่ด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม การพิพากษาของพระองค์ก็ มาถึงในที่สุดพร้อมกับจุดจบอันน่ากลัว

2 พศด 13:21-22 แต่อาบิยาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น และมีมเหสีสิบสี่องค์ ให้กำเนิดโอรส ยี่สิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์ **22** ราชกิจนอกนั้นของอาบิยาห์ วิธีการและพระดำรัสของ พระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือของผู้พยากรณ์ฮูดโด อาบิยาห์ เช่นเดียวกับกษัตริย์องค์ก่อนๆเขา

เพิกเฉยคำกำชับของพระเจ้าที่ส่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลมาให้เพิ่มทวิภรรยาหลายคนให้แก่ตัวเอง เขาแต่งงานกับหญิงสิบสี่คนและมีลูกทั้งหมดสิบแปดคน งานเขียนของผู้พยากรณ์อิสยาห์ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็นบันทึกหนึ่งที่ไม่ได้รับการคล้อยของผู้พยากรณ์คนหนึ่งแห่งอาณาจักรฟายเหนือในสมัยนั้น

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 14: กษัตริย์องค์ต่อไปของยูดาห์คือ อาสาผู้ครองราชย์นานสี่สิบเอ็ดปี แม้ในปีหลายๆของเขา ความล้มเหลวของการไม่วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ กระนั้น โดยหลักแล้ว เขาก็เป็นหนึ่งในกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นแห่งยูดาห์ เรื่องราวใน 1 พงศกษัตริย์ 15 สรุปรวบยอดเกี่ยวกับเขาว่า “และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ คั่งคาวิตบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น” (1 พงศกษัตริย์ 15:11) และ “พระทัยของอาสาก็บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์” (1 พงศกษัตริย์ 15:14)

2 พงศาวดาร 14 เล่าย้อนถึงปีแรกๆแห่งรัชกาลของอาสา มันมีลักษณะเฉพาะตัวคือ การกำจัดไปให้พ้นจากยูดาห์ซึ่งการนับถือรูปเคารพที่ยังหลงเหลืออยู่และพระเทีจต่างๆ นอกจากนี้ อาสาหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือให้พ้นในเวลาวิกฤติและพระเจ้าทรงช่วยยูดาห์ให้พ้น

2 พศต 14:1-2 อาบียาห์จึงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาสาโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ในรัชกาลของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี เหมือนกับที่เป็นส่วนใหญ่ใน 2 พงศาวดาร บทถัดไปนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการสิ้นชีวิตของกษัตริย์องค์ก่อนหน้า อาบียาห์ในกาลอันเหมาะสมก็เสียชีวิตและถูกฝังไว้ในสุสานหลวงในเยรูซาเล็มตะวันออกซึ่งถูกเรียกว่านครดาวิด เขาถูกรับช่วงต่อโดยอาสา หนึ่งในกษัตริย์เหล่านั้นที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าแห่งยูดาห์ ดังนั้นโปรดสังเกตว่า “ในรัชกาลของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี” ความหมายอันหลังนี้คือว่า ไม่มีสงครามในช่วงเวลาดังกล่าว การอวยพรของพระเจ้ามาในหลากหลายรูปแบบ – ในกรณีนี้คือความสงบสุข

2 และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

พระองค์ แม้ไม่ปราศจากบาป อุปนิสัยของอาสาที่ถูกสรุปย่อโดยพระเจ้าว่าเป็นคนชอบธรรม ดังที่จะเกิดกับกษัตริย์หลายองค์แห่งยูดาห์ พระเจ้าทรงสรุปย่ออุปนิสัยของเข่ว่ากระทำการที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องต่อพระพักตร์พระองค์ ความชอบธรรมของอาสาอาจเป็นเหตุให้เกิดผลลัพท์นั้นที่ถูกพรรณนาไว้ในข้อ 1 – “ในรัชกาลของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี” เมื่อผู้ใดทำให้พระเจ้าพอพระทัยในการดำเนินชีวิตของเขา พระเจ้าก็ทรงส่งพระพรแบบเจาะจงมาเป็นการตอบแทน

2 พศต 14:3-5 พระองค์ทรงกำจัดแท่นบูชาพระต่างด้าวและปุชนียสถานสูงทั้ง

หลาย และพังเสาศักดิ์สิทธิ์ลง และได้โค่นเสารูปเคารพเสีย อาสาพยายามกำจัดการนับถือรูปเคารพไปให้พ้นจากยูดาห์ การเอ่ยถึง “ปุชนียสถานสูง เสาศักดิ์สิทธิ์และเสารูปเคารพ” ทั้งหมดนี้หมายถึงการนมัสการพระบาอัล รูปแบบนี้ของการนับถือรูปเคารพพระต่างด้าวสร้างสถานนมัสการต่างๆของพวกเขานบถอดเนินเขาต่างๆภายในหุบต้นไม้ ที่นั่นการนับถือรูปเคารพไม่เพียงถูกปฏิบัติเท่านั้น แต่บ่อยครั้งกิจกรรมทางเพศอันต่ำทรามก็ถูกปฏิบัติด้วย โดยหวังที่จะกระตุ้นพวกพระต่างด้าวให้ส่งความอุดมสมบูรณ์มายังแผ่นดิน สัตว์ต่างๆและผู้คน ต้องขอชมอาสาที่เขาพยายามกำจัดสิ่งนี้ออกไปให้พ้นจากยูดาห์

4 และทรงบัญชาให้ยูดาห์แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน และให้รักษาพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ อาสาเองไม่เพียงพยายามถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้าของเท่านั้น เขายังบัญชาประชาชนของเขาให้ทำแบบเดียวกันด้วย พวกเขาถูกบัญชาให้ “แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน” อาสายังสั่งประชาชนของเขาให้เชื่อฟังพระราชบัญญัติและพระบัญชาต่างๆของพระเจ้าด้วย

5 พระองค์ทรงกำจัดปุชนียสถานสูงและแท่นเครื่องหอมออกเสียจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ด้วย และราชอาณาจักรก็ได้สงบอยู่ภายใต้พระองค์ อาสายังพยายามกำจัดปุชนียสถานสูงเหล่านั้นแห่งยูดาห์ออกไปด้วย พวกนี้เป็นสถานที่ที่ไม่เป็นทางการซึ่งเป็นที่ๆพวกยิวถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆแด่พระเยโฮวาห์ ต่อมาสถานที่เหล่านี้เสื่อมทรามลงอย่างรวดเร็วจนกลายเป็น

สถานที่แห่งการนับถือรูปเคารพ อาสาจึงพยายามกำจัดรูปเคารพพระต่างด้าวทั้งหมดออกไปจากแผ่นดินของเขา ด้วยเหตุนี้ “ราชอาณาจักรก็ได้สงบอยู่ภายใต้พระองค์” พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อฟังต่อพระวาระของพระองค์ เพราะว่าอาสาพยายามถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้าในความเชื่อฟังและความชอบธรรมแท้จริง พระเจ้าจึงทรงให้เกียรติเขาด้วยความสงบสุข (นั่นคือไม่มีสงครามหรือการกบฏต่างๆ)

2 พศด 14:6-8 พระองค์ทรงสร้างห้วเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ เพราะแผ่นดินก็สงบพระองค์มิได้ทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานการหยุดพักสงบแก่พระองค์ เพราะความสงบสุขนั้น (นั่นคือ การหยุดพักสงบ) ในแผ่นดินนั้น อาสาจึงฉวยโอกาสจากมันและสร้างห้วเมืองต่างๆที่มีป้อมทั่วอาณาจักรของเขาเพื่อการตั้งรับในอนาคต

7 และพระองค์ตรัสกับยูดาห์ว่า "ให้เราทั้งหลายสร้างห้วเมืองเหล่านี้ ล้อมด้วยกำแพง หอคอย ประตูเมือง และคาน แผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เราได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการหยุดพักสงบทุกด้าน" เขาทั้งหลายจึงสร้างและจำเจริญขึ้น อาสาจึงเดินหน้าไปกับการสร้างป้อมต่างๆที่เขาวางแผนไว้ขณะที่ยังมีความสงบสุขอยู่ นอกจากนี้เขากล่าวถึงสาเหตุของความสงบสุขและความเจริญในแผ่นดินนั้น เพราะว่าพวกเขาได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาได้แสวงหาพระองค์ พระเจ้าจึงได้ประทานความสงบสุขและความเยียบสงบในแผ่นดินนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงสร้างและเจริญขึ้น การอวยพรของพระเจ้าที่มีแก่ประชาชนของพระองค์ปรากฏชัดเจน มีผู้นำที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าซึ่งนำประชาชนคนนั้นไปในเส้นทางแห่งความเชื่อฟังและความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าจึงทรงทำให้พวกเขาเจริญขึ้นเป็นการตอบแทน

8 และอาสาทรงมีกองทัพสรรพด้วยโลใหญ่และหอกจากยูดาห์สามแสนคน และจากเบนยามินซึ่งถือโลและโค้งธนูสองแสนแปดหมื่นคน ทั้งสิ้นเป็นทแกล้วทหาร กองทัพของอาสา รวมคนยูดาห์ 300,000 คนและคนเบนยามิน 280,000 คนเข้าไว้ด้วย ตระกูลหลังนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของยูดาห์ไปแล้วก่อนถึงจุดนี้ในประวัติศาสตร์คนยิว โปรดสังเกตว่ากองทัพของยูดาห์

หลักๆแล้วเป็นพวกผู้ชายที่ถือโล่ใหญ่และหอก กองทัพของเบนยามินหลักๆแล้วประกอบด้วยพวกนักรบผู้ถือโล่ขนาดเล็ก (นั่นคือ คั้ง) พวกเขาอาจถูกจัดประเภทให้เป็นกองทหารราบอาวุธหนักและอาวุธเบาตามลำดับ

2 พศต 14:9-10 เศ-ราห์ชาวเอธิโอเปียได้ออกมาต่อสู้กับเขาทั้งหลายด้วยกองทัพหนึ่งล้านคน และรรบสามร้อยคั้นมาถึงเมืองมาระซาห์ 10 และอาสาทรยกออกไปปะทะกับเขา และเขาทั้งหลายก็ตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟาธาห์ที่มาระซาห์ แม้พระเจ้าทรงอวยพร พระองค์ก็ทรงอนุญาตให้เวลาแห่งการทดสอบต่างๆเข้ามาในชีวิตของเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ อาสาไม่ใช่ช้อยกเว้น ในข้อ 9-15 เป็นบันทึกเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้คนเอธิโอเปียมาโจมตียูดาห์ กองทัพมที่มาจากเอธิโอเปียในแอฟริกาเหนือ ซึ่งนำโดยเศราห์ เดินทัพมาตามทีราบชายฝั่งเข้าไปในถิ่นเชเฟลาห์ (เนินเขา) แห่งยูดาห์ “หุบเขาเศฟาธาห์ที่มาระซาห์” อยู่ห่างไปประมาณ 15 ไมล์ทางทิศตะวันตกของเฮโบรน ในยูดาห์ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ คนเอธิโอเปียมีกองทัพหนึ่งซึ่งประกอบด้วยทหารราบหนึ่งล้านคน สมทบด้วยรถรบ 300 คันอาจสำหรับเหล่านายทหารของพวกเขา

2 พศต 14:11-15 และอาสาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดช่วยได้อย่างพระองค์ ในการสู้รบกันระหว่างผู้ที่มีกำลังกับผู้ที่ไม่มิกำลัง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาต่อสู้กับชนหมู่มากใหญ่ในพระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์"

ในการเผชิญหน้ากับกองทัพหนึ่งที่มีขนาดใหญ่โตเป็นสองเท่าของเขา (มากกว่าหนึ่งล้านคนเมื่อเทียบกับ 580,000 คน) อาสาที่ไม่มีที่พึ่งอื่นนอกจากหันไปหาพระเจ้า ที่เดียวเท่านั้นที่เขาหันไปขอความช่วยเหลือได้คือขึ้นข้างบน เขาจึงอธิษฐานอย่างสละสลวยต่อพระเจ้าเพื่อขอการช่วยให้พ้น เห็นได้ชัดว่าอาสาให้ความไว้วางใจของตนอยู่ในพระเจ้าสำหรับการช่วยให้พ้น “ขอ

ทรงช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาต่อสู้กับชนหมู่มากใหญ่ในพระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์” เช่นเดียวกับอาบิยาห์ เขาพึ่งพิงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ความจริงก็คือว่า อาสาในความเชื่ออันเรียบง่ายวางใจพระเจ้าสำหรับการช่วยให้พ้นและพระเจ้ายิ่งทรงทำเช่นนั้นจริงๆ ข้อ 12 ถึง 15 เล่าถึงการช่วยให้พ้นของพระเจ้า การหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าและการวางใจพระองค์ในเวลาที่ต้องการยอมเป็นที่พอพระทัยต่อพระองค์

12 พระเยโฮวาห์จึงทรงให้ชาวเอธิโอเปียพ่ายแพ้ต่ออาสาและต่อยูดาคห์ และชาวเอธิโอเปียก็หนีไป พระเจ้าทรงให้เกียรติอาสาเพราะความเชื่อฟัง ความชอบธรรมและความเชื่อของเขา เพื่อเป็นการตอบแทน พระองค์ประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่อาสาเหนือคนเอธิโอเปียเหล่านั้น

13 อาสาและพลที่อยู่กับพระองค์ก็ไล่ตามเขาไปถึงเมืองเก-ราร์ และชาวเอธิโอเปียล้มตายนานจนไม่เหลือสักชีวิตเดียว เพราะเขาได้แตกพ่ายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และกองทัพของพระองค์ คนยูดาห์ได้เก็บของที่ริบได้มากมายนักหนา กองทัพของอาสาไม่เพียงรบชนะกองทัพหิมาของเอธิโอเปียเท่านั้น พวกเขายังไล่ตามคนเหล่านั้นด้วย เกราร์อยู่ในปาเลสไตน์ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้มากกว่ายี่สิบไมล์จากสถานที่แห่งศึกแรกที่มาเรซาห์ การถอยทัพของคนเอธิโอเปียกลับกลายเป็นการแตกกระเจิงอย่างสิ้นเชิง พวกเขาหนีอย่างตื่นตระหนกกลับไปทางอียิปต์ซึ่งเป็นที่ๆพวกเขามา กองทัพเอธิโอเปียจริงๆแล้ว “ได้แตกพ่ายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และกองทัพของพระองค์” ยูดาห์จึงสามารถปล้นสะดมค่ายพักเหล่านั้นของคนเอธิโอเปียและขนของริบแห่งสงครามไปเยอะเยะ

14 และเขาก็โจมตีบรรดาหัวเมืองรอบเมืองเก-ราร์ เพราะว่าความกลัวพระเยโฮวาห์นั้นมาครอบงำทั้งหลาย เขาได้ปล้นหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะมีของที่ริบได้ในนั้นมาก จริงๆแล้วเกราร์อยู่ในฟิลิสเตียและอยู่ไม่ไกลจากกาซา อาสาและกองทัพของเขาจึงโจมตีและยึดเมืองต่างๆของคนฟิลิสเตียที่อยู่ใกล้เกราร์ “เพราะว่าความกลัวพระเยโฮวาห์นั้นมาครอบงำทั้งหลาย” กองทัพ

ของยูดาห์จึงปล้นสะดมเมืองเหล่านี้ของคนฟิลิเตียและเอาของริบเป็นอันมากไปจากคนเหล่านี้

15 และเขาได้โจมตีเต็นท์ของผู้ที่มีรั้ว และเอาแกะไปมากมายและอูฐด้วย แล้วเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม พวกคนฟิลิเตียที่ดูเลปศุสัตว์ของตนถูกฆ่าตายโดยกองทัพของยูดาห์ซึ่งเอาปศุสัตว์ของคนเหล่านี้ไปเป็นของริบแห่งสงคราม ดังนั้น การโจมตีของคนเอธิโอเปีย แม้เป็นการทดสอบหนึ่ง ก็กลับกลายเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ยูดาห์ก็กลับไปจากศึกนั้นพร้อมกับของริบเป็นอันมากแห่งสงคราม โดยมั่งมีมากกว่าตอนที่พวกเขาได้เริ่มต้น พระเจ้าจึงทรงอวยพรพวกเขาเพราะความเชื่อของพวกเขาในพระองค์

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 15: สารสำคัญของ 2 พงศาวดาร 15 คือการที่พระเจ้าทรงส่งผู้พยากรณ์คนหนึ่งมาหาอาสาเพื่อเตือนสติเขาและประชาชนแห่งยูดาห์ให้สัตย์ซื่อต่อไปต่อพระเจ้าของพวกเขา อาสาฟังคำเตือนสตินั้นและกำจัดการนับถือรูปเคารพให้พ้นไปจากยูดาห์ต่อไปและฟื้นฟูพันธสัญญาอันกับพระเจ้าของเขา

2 พศด 15:1-7 พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาสถิตกับอาชาริยาห์บุตรชายโอเดด 2 และท่านออกไปเฝ้าอาสาทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่อาสา และยูดาห์กับเบนยามินทั้งปวง ขอจงฟังข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่านทั้งหลาย ต่อเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่านทั้งหลายทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งท่านทั้งหลาย หลังกลับมาจากชัยชนะครั้งใหญ่เหนือคนเอธิโอเปียและคนฟิลิเตีย พระเจ้าก็ทรงส่งผู้พยากรณ์คนหนึ่งออกไปพบอาสาซึ่งมีชื่อว่า "อาชาริยาห์บุตรชาย โอเดด" เราแทบไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับผู้พยากรณ์ท่านนี้ อย่างไรก็ตาม เขาเผชิญหน้าอาสาพร้อมกับข้อความหนึ่งจากพระเจ้า สารสำคัญของข้อความนั้นคือ จงถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระองค์จะทรงให้เกียรติท่าน ทอดทิ้งพระองค์และพระองค์จะทรงทอดทิ้งท่าน

3 อิสราเอลอยู่ปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นเวลานาน และไม่มีปุโรหิตผู้สั่งสอน และไม่มีพระราชบัญญัติ 4 แต่เมื่อถึงคราวเขาทุกข์ยากลำบาก เขาหันมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลและแสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายก็พบพระองค์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้ใช้อาณาจักรฝ่ายเหนือเป็นภาพประกอบอันหนึ่งที่ทึ่มแทง ในชวงเวลายาวนานนับตั้งแต่สมัยแรกๆของเยโรโบอัม พวกเขาที่อยู่มาโดยปราศจากพระเจ้าแท้จริง เหล่าปุโรหิตแท้ของพระเจ้า และปราศจากพระราชบัญญัติของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เมื่อพวกเขาในความทุกข์ลำบากหันมาหาพระเจ้าจริงๆ และแสวงหาพระองค์ พวกเขา ก็พบพระองค์เพื่อที่จะช่วยเหลือพวกเขา

5 ในสมัยนั้นไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้ที่เข้ามา เพราะมีการวุ่นวายอยู่มากมายรอบกวนชาวเมืองทั้งหลายนั้น 6 เขาแตกแยกกันเป็นพวกๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงรบกวนเขาด้วยความทุกข์ยากทุกอย่าง เมื่ออิสราเอลหันไปเสียดจากพระเจ้าของพวกเขา ก็ไม่มีความปลอดภัยหรือเสถียรภาพในแผ่นดินของพวกเขา สิ่งต่างๆกลับแย่หนักกว่าเดิม เมื่อพระหัตถ์แห่งการอวยพรของพระเจ้าถูกเอาออกไป สิ่งต่างๆก็ไม่ราบรื่น พวกมันกลับเลวร้ายยิ่งขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงหันมาต่อสู่ประชาชาติหนึ่งๆ

7 แต่ท่านทั้งหลายจงกล้าหาญ อย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของท่านจะได้รับการบำเหน็จ" พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงทรงหนุนใจอาสาว่าอย่าท้อ แต่จงเข้มแข็งในจิตวิญญาณ จิตใจและความมุ่งมั่น งานของเขาในการปฏิรูปและความชอบธรรมจะได้รับการบำเหน็จ ความจริงนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ โอเคดส่งมอบข้อความหนึ่งจากพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะเดินไปในวิถีที่พวกเขาเดินอยู่ต่อไป พวกเขาจะต้องปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าและถวายเกียรติพระองค์ต่อไป

2 พศต 15:8-9 เมื่ออาสาทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้ คือคำพยากรณ์ของโอเคดผู้พยากรณ์ พระองค์ก็ทรงมีพระทัยกล้าขึ้น ทรงกำจัดสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินสิ้น และจากหัวเมืองซึ่งพระองค์ยึดมาได้จากถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่หน้า मुखพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

ข้อ 8 จึงเล่าถึงการที่อาสาได้รับการหนุนใจให้ทำต่อไปในการที่เขาจัดการนับถือรูปเคารพและการนมัสการพระต่างค้ำที่ยังหลงเหลืออยู่ในอาณาจักรของเขา เห็นได้ชัดว่าการนับถือรูปเคารพได้แพร่ระบาดในยูดาห์และเบนยามินตั้งแต่สมัยซาโลมอนเป็นต้นมา อาสาทำจัดสิ่งนี้ทั้งหมดไปเสียจากแผ่นดินนั้น แทนบูชาที่อยู่มุขพระนิเวศของพระเยโฮวาห์หมายถึง แทนบูชาของสัมฤทธิ์นั้นซึ่งอยู่หน้าเสาประดับต้นใหญ่สองต้นนั้นที่อยู่ตรงทางเข้าด้านหน้าของพระวิหาร กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาถือพิธีการถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆของคนเลวีแห่งพันธสัญญา

9 และพระองค์ทรงรวบรวมยูดาห์และเบนยามินทั้งปวง และคนเหล่านั้นจากเอฟราอิม มัสนเศห์ และจากสิเมโอน ผู้อาศัยอยู่กับเขาทั้งหลาย เพราะคนเป็นจำนวนมากได้หลบหนีมาหาพระองค์จากอิสราเอล เมื่อเขาเห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์ โปรดสังเกตด้วยว่าในข้อ 9 สมาชิกของตระกูลต่างๆในอาณาจักรฝ่ายเหนือ (ซึ่งรวมถึงเอฟราอิม มัสนเศห์และสิเมโอน) ย้ายถิ่นฐานมายังยูดาห์ต่อไปเมื่อพวกเขา “เห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์” อีกครั้งที่นี่หักล้างข้อสมมติฐานของแนวคิดบริติชอิสราเอลลิซึมที่ว่าสิบตระกูลฝ่ายเหนือนั้นได้สูญหายไปแล้วในการจัดกระจายไปนั้น ข้อเท็จจริงก็คือ เหล่าสมาชิกที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าของแต่ละสิบตระกูลเหล่านั้นย้ายถิ่นฐานมายังยูดาห์เพื่อนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าตามแบบพระคัมภีร์ต่อไป อาสายินดีต้อนรับคนเหล่านี้และมีคนจำนวนมากในคนเหล่านี้ย้ายไปยังยูดาห์ ข้อที่กล่าวถึงคน (แปลกหน้า) เหล่านั้นไม่ได้หมายถึงพวกคนต่างชาติ แต่หมายถึงผู้ย้ายถิ่นฐานเหล่านี้ที่มาจากฝ่ายเหนือ

2 พศต 15:10-15 เขาทั้งหลายชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา 11 เขาทั้งหลายถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้นจากข้าวของที่เขาได้รับมา มีวัวผู้เจ็ดร้อยตัวและแกะเจ็ดพันตัว ผู้ลี้ภัยจำนวนมากเหล่านี้จากอาณาจักรฝ่ายเหนือได้ชุมนุมกันในเดือนที่สามของปีคนยิวซึ่งเป็นช่วงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ พวกเขาถวาย ณ เวลานั้น วัวผู้ 700 ตัวและแกะ 7,000 ตัว

12 และเขาก็เข้าทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ด้วยสุดจิตสุดใจของเขา 13 และว่าผู้ใดที่ไม่แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลควรมิโทษถึงตาย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง อาสาและยูดาห์ตลอดจนบรรดาพี่น้องฝ่ายวิญญาณของพวกเขาจากอาณาจักรฝ่ายเหนือจึงเข้าใน “พันธสัญญาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาด้วยสุดจิตสุดใจของเขา” จริงๆแล้วนี่เป็นการรื้อฟื้นหรือการอุทิศถวายรอบสองของพันธสัญญานั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับประชาชาตินั้นที่ซيناอัส โปรดสังเกตเพิ่มเติมว่าการอุทิศถวายรอบสองนี้เป็นไปด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา มันมีลักษณะจริงจัง หนักแน่นและลึกซึ้ง พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขา นอกจากนี้ พวกเขายังปฏิญาณด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่ไม่ยอมแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นนั้น ผู้นั้นก็จะถูกประหารชีวิต – ไม่ว่า “เล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง” พวกเขาเอาจริงกับพระเจ้า!

14 เขาทั้งหลายได้กระทำสัตย์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงโห่ร้อง และด้วยเสียงแตรและแตรทองเหลืองขนาดเล็ก 15 และยูดาห์ทั้งปวงก็เปรมปรีดีเพราะสัตย์ปฏิญาณนั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ปฏิญาณด้วยสุดใจของเขา และได้แสวงหาพระองค์ด้วยสิ้นความปรารถนาของเขา และเขาทั้งหลายก็พบพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงประทานให้เขาหยุดพักสงบรอบด้าน คำปฏิญาณเหล่านั้นแห่งการอุทิศถวายใหม่และการฟื้นฟูถูกกระทำอย่างเปิดเผย “ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงโห่ร้อง” และพวกเขาโหมโรงมันด้วยการประโคมเสียงแตรต่างๆ (น่าสนใจที่ว่าคำที่แปลเป็น แตร (*ซัทสทเซราฮิม*) หมายถึงแตรเดี่ยวหรือแตรโลหะขณะที่คำที่แปลเป็นแตรทองเหลืองขนาดเล็ก (*โซฟาริม*) หมายถึง บรรดาเขาแกะตัวผู้) ยูดาห์ทั้งสิ้นทั้งผู้ที่เป็นคนพื้นเมืองและผู้ย้ายถิ่นฐานมาเมื่อเร็วๆ นี้ต่างชื่นชมยินดี พวกเขาได้กระทำสัตย์ปฏิญาณด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขาต่อพระเจ้าและตั้งใจแน่วแน่ที่จะแสวงหาพระองค์อีกครั้งด้วยสิ้นสุดความประสงค์ของพวกเขา พวกเขาจึงพบพระเจ้า โปรดสังเกตผลที่ตามมา “พระเยโฮวาห์ทรงประทานให้เขาหยุดพักสงบรอบด้าน” พระเจ้าทรงส่งพระพรแห่งความสงบสุขมา

2 พศต 15:16-17 แม้ว่ามาอาคาห์พระมารดาของกษัตริย์อัสสา พระองค์ก็ทรงลดเสียดจากเป็นพระราชชนนี เพราะพระนางได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังในเสารูปเคารพ

อาสาทรงไคร์รูปเคารพของพระนางลง และบดและเผาเสียที่ตำราจารจิตโรน ความเข้มแข็งฝ่าย
วิญญาณและความกล้าหาญของอาสาถูกพบในข้อ 16 เมื่อเขาถอดมารดาของตนเองออกจากการ
เป็นพระราชินีแห่งแผ่นดินนั้น “เพราะพระนางได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังในเสารูป
เคารพ อาสาทรงไคร์รูปเคารพของพระนางลง และบดและเผาเสียที่ตำราจารจิตโรน” อาสาเป็น
ชายผู้มีความสัตย์สุจริตและหลักการ เขามีความกล้าหาญฝ่ายศีลธรรมที่จะจัดการแม้แต่มารดา
ของเขาเองเพราะความบาปอันโจ่งแจ้งของนาง ตำราจารจิตโรน ไหลผ่านเข้าไปในหุบเขานั้น ไปสู่ทิศ
ตะวันออกของเยรูซาเล็มระหว่างภูเขาพระวิหารและภูเขามะกอกเทศ เขาจึงแสดงความขยะแขยง
และความเกลียดชังสุดๆของตนต่อรูปเคารพของมารดาของเขา

17 แต่ยังมีได้กำจัดปุชนียสถานสูงออกเสียจากอิสราเอล อย่างไรก็ตามก็ดีพระทัยของอาสาภิ
บริสุทธิ์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ ปุชนียสถานสูงต่างๆ ในบริบทนี้อาจหมายถึงสถานที่ที่ไม่เป็น
ทางการต่างๆที่ใช้สำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชาบนยอดเนินเขาต่างๆที่กระจายอยู่ทั่วยูดาห์
พวกมันอาจถูกใช้เพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆแบบไม่เป็นทางการแก่พระเยโฮวาห์และบาง
แห่งได้เสื่อมทรามจนกลายเป็นการนับถือรูปเคารพเช่นกัน อย่างไรก็ตาม อาสาเลือกที่จะไม่
กำจัดพวกมันออกไปเสีย

แม้อาสาต่อสู้การนับถือรูปเคารพที่มีอยู่ทั่วอาณาจักรของเขา “อย่างไรก็ดีพระทัยของ
อาสาภิบริสุทธิ์ตลอดรัชสมัยของพระองค์” ความหมายของคำที่แปลเป็น บริสุทธิ (ชาลม) คือ
‘ครบถ้วน’ หรือ ‘ทั้งหมด’ ความหมายก็คือว่าใจของเขาตรงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหมด หรือ
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ใจของเขาถูกอุทิศถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหมดตลอดสมัยของเขา

2 พศด 15:18-19 และพระองค์ทรงนำของอุทิศถวายของราชบิดาของพระองค์และ
ข้าวของที่พระองค์เองทรงอุทิศถวาย มีเงิน และทองคำ และเครื่องใช้เข้าไปในพระนิเวศของ
พระเจ้า 19 และไม่มีสงครามอีกจนปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา อาสาอุทิศถวายแก่พระ
วิหารซึ่งสิ่งต่างๆที่อาบิยาห์ได้เอามาจากเยโรโบอัมซึ่งแม้ถูกอุทิศถวายแล้วก็ยังไม่ได้ถูกเอาไปไว้
ในพระวิหารจนถึงบัดนี้ เขายังอาจนำของริบที่ได้อมาจากคนเอธิโอเปียไปไว้ที่นั่นด้วย โปรด

สังเกตอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงรักษาความสงบสุขในแผ่นดินนั้นตลอดรัชสมัยของอาสา มันเป็นมากกว่าความบังเอิญอย่างแน่นอนที่อาสาพยายามถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและกำจัดความบาปออกไปเสีย โดยแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ และข้อเท็จจริงก็คือว่าไม่มีสงครามในแผ่นดินนั้นนานสามสิบห้าปี พระเจ้าทรงให้เกียรติคนเหล่านั้นที่ถวายเกียรติพระองค์

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 16: บทถัดไปนี้เล่าถึงหกปีสุดท้ายแห่งรัชกาลของอาสา นำเราที่ตลอดหลายปีก่อนหน้านั้นแห่งความสงบสุขและความเจริญรุ่งเรือง เห็นได้ชัดว่าเขาเริ่มวางใจทรัพยากรต่างๆของเขาเองแทนที่จะวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงทราบเรื่องนี้จึงทรงอนุญาตให้สงครามเกิดขึ้นกับเขาอีกครั้ง แทนที่จะหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือให้พ้นเหมือนที่เขาเคยทำในอดีต อาสากลับตัดสินใจที่จะจัดการสิ่งต่างๆด้วยตัวเอง นำเสียดายที่ชีวิตที่เหลืออยู่ของเขามีแต่สงครามและความเจ็บป่วย

2 พศด 16:1-6 ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา บอาชาษัตริย์แห่งอิสราเอล ขึ้นมาต่อสู้กับยูดาห์และได้สร้างเมืองรามัท เพื่อว่าพระองค์จะมีทรงให้คนหนึ่งคนใดออกไปหรือเข้ามาหาอาสาษัตริย์ของยูดาห์ โปรดสังเกตว่ากษัตริย์แห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือ นั่นคือ บอาชา โจมตียูดาห์ ช่วงเวลาถูกหมายเหตุไว้ว่าเป็นปีที่ 36 แห่งรัชกาลของอาสา อย่างไรก็ตาม 1 พงศกษัตริย์ 15:33 ก็บ่งบอกว่าบอาชาเสียชีวิตในปีที่ 27 ของอาสา Jamieson, Faussett และ Brown ออกความเห็นว่ “ปีที่ว่านี้จะต้องถูกคำนวณตั้งแต่การแยกออกจากกันของสองอาณาจักรนั้น และตรงกับปีที่สิบหกแห่งรัชกาลของอาสา วิธีการนับนี้เท่าที่เป็นไปได้ดำเนินตามหนังสือของเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล ซึ่งเป็นบันทึกประวัติศาสตร์ของสมัยนั้น (2 พงศาวดาร 16:11) ซึ่งเป็นแหล่งที่มาที่นักประวัติศาสตร์ผู้ได้รับการคลุใจท่านนี้เอาข้อมูลมา” สำหรับคำอธิบายที่ละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับความผิดพลาดนี้ ดู *Chronology of the Old Testament* ของ Floyd Jones หน้า 144

บาอาซาจึงเสริมความแข็งแกร่งให้พรมแดนของตนเพื่อต่อสู้ยูดาห์โดยสร้างป้อมปราการหนึ่งที่รามัท (ถูกเรียกว่า *รามาสลาห์* ในอิสราเอลปัจจุบัน) รามัทจริงๆแล้วเป็นส่วนหนึ่งของเบนยามิน แต่บาอาซายึดมันไปอยู่ดีและสร้างจุดข้ามพรมแดนหนึ่งที่แข็งแกร่งระหว่างอาณาจักรฝ่ายเหนือและยูดาห์ เห็นได้ชัดว่าเขาหวังว่าจะยับยั้งการไหลออกของผู้ย้ายถิ่นฐานจากฝ่ายเหนือไปยังยูดาห์

2 แล้วอาสาทรงเอาเงินและทองคำจากคลังของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และราชสำนัก และส่งไปให้เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ประทับในเมืองดามัสกัสว่า 3 "ขอให้ฉันมีสัญญาไมตรีระหว่างข้าพเจ้าและท่านดังที่มีอยู่กับพระชนกของข้าพเจ้าและพระชนกของท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมายังท่าน ขอเสด็จไปทำลายสัญญาไมตรีของท่านซึ่งมีกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะถอยทัพไปจากข้าพเจ้า"

ปฏิกิริยาของอาสาที่มีต่อเรื่องนี้คือ การขอกษัตริย์ผู้นับถือพระต่างด้าวแห่งซีเรีย นั่นคือเบนฮาดัด ให้มาช่วยเขาในสงครามครั้งนี้ เห็นได้ชัดว่ายังมีสนธิสัญญาหนึ่งที่มีผลอยู่ระหว่างอาปียาห์ (บิดาของอาสา) และเบนฮาดัด – คล้ายกับสนธิสัญญาที่ทั้งสองฝ่ายต่างให้ความช่วยเหลือกัน นอกจากนี้ อาสายังเอาเงินจากคลังของพระวิหารไปจ่ายเบนฮาดัดด้วย เบนฮาดัดเริ่มโจมตีอิสราเอลจากทิศเหนือซึ่งเบี่ยงเบนความสนใจของบาอาซาไปจากยูดาห์ ผลลัพธ์ท้ายสุดของเรื่องนี้ก็คือว่า แผนการของอาสาได้ผลและบาอาซาเลิกยุ่งกับเขา อย่างไรก็ตาม สภาพฝ่ายวิญญาณของอาสาที่ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจน แทนที่จะวางใจพระเจ้า เขากลับขอความช่วยเหลือจากมนุษย์และเป็นความช่วยเหลือของคนธรรมดาด้วย นอกจากนี้ อาสาคนเดียวกันนี้ซึ่งได้อุทิศถวายทรัพย์ต่างๆแก่พระวิหารเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้นบัดนี้กลับปล้นทรัพย์เดียวกันเหล่านั้นเพื่อจ้างเหล่าทหารรับจ้าง

4 และเบนฮาดัดทรงเชื้อฟังกษัตริย์อาสา และส่งผู้บังคับบัญชากองทัพของพระองค์ไปต่อสู้กับหัวเมืองของอิสราเอล และเขาทั้งหลายโจมตีเมืองอิโยน ดาน เอเบลมาอิม และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นของนัฟทาลี 5 และต่อมาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินเรื่องนั้น พระองค์ทรงหยุดสร้าง

เมืองรามัท และให้พระราชกิจของพระองค์หยุดยั้ง กลยุทธ์ของอาสานั้นเรียบง่าย ถ้าเบนฮาดัด จะโจมตีในทิศเหนือ บาอาซาก็จะถูกเบี่ยงเบนความสนใจและหันความสนใจของตน ไปยังทิศเหนือแทนที่จะเป็นพรมแดนด้านทิศใต้ของเขาที่ติดกับยูดาห์ นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ เบนฮาดัดโจมตีเมืองต่างๆของอาณาจักรฝ่ายเหนือในด้านเหนือสุด: “เมืองอิโยน ดาน เอเบลมาอิม และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นของนัฟทาลี” ทั้งหมดนี้เป็นเมืองที่อยู่ทางเหนือของทะเลกาลิลีในอิสราเอลฝ่ายเหนือสุด ไม่ไกลจากดามัสกัส เมื่อบาอาซาได้ยินเรื่องนี้ เขาก็หยุดก่อสร้างเครื่องป้องกันเข้าศึกต่างๆเพิ่มเติมที่รามัททันที (ในด้านใต้สุดและบนพรมแดนติดกับยูดาห์)

6 แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำยูดาห์ทั้งสิ้น และเขาทั้งหลายชนหินของเมืองรามัทและเครื่องไม้ของเมืองนั้น ซึ่งบาอาซาใช้สร้างอยู่นั้น และเอามาสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์ แผนการของอาสาใช้ได้ผล (ในเนื้อหนัง) เขาจึงนำกองทัพของตนไปยังเมืองพรมแดนนั้นคือรามัทและรื้อทำลายเครื่องป้องกันเข้าศึกเหล่านั้นที่บาอาซาได้สร้างขึ้น อาสาใช้วัสดุเหล่านี้เพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้เครื่องป้องกันต่างๆในเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์ ซึ่งเป็นเมืองพรมแดนติดกับอาณาจักรฝ่ายเหนือเช่นกัน

2 พศต 16:7-9 ครั้งนั้นฮานานีผู้ทำนายได้มาเฝ้าอาสา กษัตริย์ของยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า "เพราะท่านฟังกษัตริย์ของซีเรีย และมีได้ฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะฉะนั้นกองทัพของกษัตริย์ซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือท่านไป อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับการกระทำเหล่านั้นของอาสา โปรดสังเกตในข้อ 7 ว่าพระเจ้าทรงส่งผู้ทำนาย (นั่นคือ ผู้พยากรณ์) คนหนึ่งมานามว่า ฮานานี ผู้ดำหนิอาสา เขาบอกอาสาว่า “เพราะท่านฟังกษัตริย์ของซีเรีย และมีได้ฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะฉะนั้นกองทัพของกษัตริย์ซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือท่านไป” อาสาอาจเอาชนะซีเรียซึ่งมีโอกาสเป็นศัตรูได้ แต่เขาก็กลับตัดสินใจในเนื้อหนังและไม่ใช้โดยความเชื่ออย่างแน่นอน เขาจึงพลาดชัยชนะที่เป็นไปได้ อาสา กลับหาช่องที่จะผูกมิตรและออมชอมกับกษัตริย์ผู้นับถือพระต่างดาวแห่งซีเรีย

8 คนเอธิโอเปียและชาวลิบนีไม่เป็นกองทัพมหิมา มีรถรบและพลม้ามากเหลือหลายหรือ แต่เพราะท่านฟังพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน พระเจ้า (ผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้) ทรงเตือนใจอาสาถึงหลายปีก่อนหน้านั้นเมื่อคนเอธิโอเปียรุกรานด้วยกองทัพมหิมา อาสาฟังพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และพระเจ้า “พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน” คู 14:9 ความผิดพลาดของอาสาอยู่ในการวางใจวิธีการต่างๆของตัวเองแทนที่จะวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย

9 เพราะว่าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ไปมาอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์ ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำการอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่นี้ไปท่านจะมีการศึกสงคราม” พระเจ้าจึงทรงเตือนใจอาสาว่า “เพราะว่าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ไปมาอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์” พระเจ้าทรงแสวงหากคนเหล่านั้นที่จะวางใจพระองค์อย่างสิ้นสุจริตใจเสมอ อย่างไรก็ตาม อาสาได้ทำบาปในการฟังพยากรณ์ต่างๆของตัวเองแทนที่จะเป็นพระเจ้าของเขา พระเจ้าจึงบอกเขาว่า “ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำการอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่นี้ไปท่านจะมีการศึกสงคราม” เห็นได้ชัดว่าอาสาได้โลกกลับไปจากความเชื่อนั้น ทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและการอุทิศถวายทั้งหมดซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของปีแรกๆของเขา การอวยพรและความเจริญรุ่งเรืองเห็นได้ชัดว่าได้ทำให้ใจของเขาพุ่งเป้าไปยังที่อื่นแทนที่จะเป็นพระเจ้า

2 พศต 16:10 และอาสาทักท้วงท้วงต่อผู้ทำนายนั้น และจับเขาจำไว้ในคุก เพราะพระองค์ทรงกริ้วกราดแก่เขาในเรื่องนี้ และอาสาทรงข่มเหงประชาชนบางคนในเวลาเดียวกันนั้นด้วย อาสาทักท้วงท้วงต่อข้อความที่ผู้พยากรณ์นั้นได้ส่งมอบให้จากพระเจ้า อาสาจึงสั่งโยนฮานานีไว้ในคุก เห็นได้ชัดว่า ‘พวกอนุรักษนิยม’ ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้ามากกว่าแห่งแผ่นดินนั้นก็ไม่ใช่พอใจมัทธิย์เช่นกัน เขาจึงนำการบีบบังคับมาสู่พวกเขาด้วย อาจเป็นการเสียค่าปรับ การถูกจำคุก หรือการเสียภาษีต่างๆ

2 พศด 16:11-12 และคูเถิด พระราชกิจของอาสา ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย ได้บันทึกไว้

ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล บันทึกที่ว่านี่จริงๆแล้วอาจเป็นหนังสือ 1 พงศกษัตริย์

12 ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาทของพระองค์ และโรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้เป็นโรคอยู่พระองค์ก็ได้ทรงแสวงหาพระเยโฮวาห์ แต่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์ หลังจากสามสิบเก้าปีบนบัลลังก์นั้น สุขภาพของอาสาที่เริ่มทรุดโทรม บางคนคาดเดาว่าโรคนั้นในเท้าของเขาคือ โรคเกาต์ บางทีมันอาจเป็นผลลัพท์ต่างๆของโรคเบาหวาน “แม้เป็น โรคอยู่พระองค์ก็ได้ทรงแสวงหาพระเยโฮวาห์ แต่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์” ความคิดตรงนี้ไม่ใช่ว่าการไปหาหมอเป็นสิ่งที่ผิด แพทย์ที่ว่านี้อาจเป็นพวกคนใช้เวทมนตร์จากอียิปต์หรือบาบิโลน ประเด็นก็คือว่าแทนที่จะแสวงหาความช่วยเหลือของพระเจ้า อาสากลับหันไปหาชาวโลก ประเด็นที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่าเขาเพิกเฉยพระเจ้าและแสวงหาความช่วยเหลือจากยมโลก

2 พศด 16:13-14 และอาสาทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์ กษัตริย์ผู้นี้ครองราชย์นานเกือบสี่สิบเอ็ดปี เขาผู้เคยเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จบชีวิตอย่างน่าเวทนา ในช่วงต้นรัชกาลของเขา เขาได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า มีใจกล้าหาญฝ่ายวิญญาณ ได้ทำให้เกิดการฟื้นฟูใหญ่โตในยูดาห์ และดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ กระนั้นในช่วงปีท้ายๆของเขา มีความดี้อัน การพึ่งพาตัวเองแทนที่จะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และการขาดซึ่งความเชื่อ ในสองปีสุดท้ายของเขาเป็น โรคที่เท้า แทนที่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับความช่วยเหลือ เขากลับหัน ไปพึ่งพวกแพทย์ที่ใช้ศาสตร์เร้นลับในสมัยนั้นอย่างคือดิง ความผิดพลาดของเขาอยู่ตรงที่เขาหันไปพึ่งคนเหล่านั้นและวางใจคนเหล่านั้นแทนที่จะวางใจพระเจ้าของเขา เขาจึงสิ้นชีวิตหลังจากครองราชย์นานสี่สิบเอ็ดปี โดยเป็นเงาของชายผู้นั้นที่เขาเคยเป็นในฝ่ายวิญญาณ

14 เขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้สกัดออกเพื่อ
พระองค์ในนครดาวิด เขาวางพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเต็มไปหมด
ซึ่งช่างปรุงเครื่องหอมได้ปรุงไว้ และเขาทั้งหลายก็ก่อเพลิงใหญ่โตถวายพระเกียรติพระองค์
ก่อนเขาสิ้นชีวิต อาสาได้สร้างอุโมงค์ฝังศพอันงดงามไว้สำหรับตัวเขาเองในนครดาวิด ซึ่งเป็น
สุสานหลวงของเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ พิธีศพของกษัตริย์ที่ให้ประชาชนเข้าร่วมได้ถูกจัดเพื่อให้
เกียรติเขา การก่อเพลิงใหญ่โตที่ว่านี้อาจเป็นการเผาเครื่องหอม พวกยิวไม่ได้ปฏิบัติพิธีเผาศพ
โดยมองว่ามันเป็นวิธีปฏิบัติของคนนับถือพระต่างด้าว

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 17: บัดนี้พงศาวดารศักดิ์สิทธิ์นี้เริ่มกล่าวถึงชีวิตและสมัย
ของเยโฮชาฟัท กษัตริย์องค์ที่สี่แห่งยูดาห์ ในประวัติศาสตร์ของยูดาห์ เยโฮชาฟัทเป็นหนึ่งในสี่
กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่และครองราชย์ประมาณยี่สิบห้าปีในเยรูซาเล็ม หลักๆแล้วเยโฮชาฟัทเป็น
กษัตริย์ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า กระนั้นเขาก็พ่ายแพ้ต่อการอ้อมขอมฝ่ายวิญญาณซึ่งก่อ
ความยุ่งยากอย่างมากให้แก่เขาและท้ายสุดแล้วมันเป็นหายนะของเขา การอ้อมขอมนั่นคือ การ
ร่วมมือกับเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาที่ละทิ้งความจริงในอาณาจักรฝ่ายเหนือ 2 พงศาวดาร 17
นำเสนอปีแรกๆแห่งรัชกาลของเยโฮชาฟัท ในช่วงเวลานี้อง พระเจ้าทรงอวยพรเขาเพราะความ
พยายามต่างๆของเขาที่จะคงไว้ซึ่งทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและทางนั้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ในอาณาจักรของเขา

2 พศด 17:1-2 เยโฮชาฟัทโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ และทรง
เสริมกำลังพลต่ออัสราเอล 2 พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งปวงของยูดาห์
และทรงตั้งทหารประจำป้อมในแผ่นดินยูดาห์ และในหัวเมืองเอฟราอิม ซึ่งอาสाराชบิดาของ
พระองค์ได้ยึดไว้ พออาสาสิ้นชีวิต เยโฮชาฟัทบุตรชายของเขาก็ขึ้นครองบัลลังก์แห่งยูดาห์ เห็น
ได้ชัดถึงความสัมพันธ์ต่างๆอันตึงเครียดกับอัสราเอลที่อยู่ทางทิศเหนือ เยโฮชาฟัทจึงวาง
บรรดากองทหารรักษาการณ์ในนครต่างๆที่มีป้อมของยูดาห์ อันหลังนี้หมายถึงนครเหล่านั้นที่มี

กำแพงแข็งแรงเพื่อการป้องกันทางทหาร เขายังครอบครองนครเหล่านั้นของเอเฟราอิมตอนใต้ อยู่ต่อไปซึ่งอาสาได้ยึดมา นี่อาจเป็นเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์ที่ถูกกล่าวถึง 16:6

2 พศต 17:3-5 โปรดตั้งเถวว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเยโฮซาฟัท เพราะ พระองค์ทรงดำเนินในทางเบื้องต้นๆของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงแสวงหา พระบาอัล คำว่า *บาอาลิม* เป็นคำทับศัพท์ของคำฮีบรูคำนั้นและแสดงถึงรูปพหูพจน์ของพระบาอัล เยโฮซาฟัทไม่ได้ไล่ตามพระบาอัลเหล่านั้นซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพทางศาสนาที่เป็นที่ นิยมของสมัยนั้น

แต่ตรงกันข้าม 4 แต่ได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์ และ ดำเนินในพระบัญญัติของพระองค์ มิได้ทรงดำเนินตามการกระทำของอิสราเอล อิสราเอล นั้น คืออาณาจักรฝ่ายเหนือได้ละทิ้งความจริงฝ่ายวิญญาณไปแล้วตั้งแต่ต้น เยโฮซาฟัทจะไม่ยอมมี ส่วนเกี่ยวข้องอะไรเลยกับการละทิ้งความจริงของพวกเขา – อย่างน้อยก็ในช่วงปีแรกๆของเขา

โปรดสังเกตความสัมพันธ์แบบเหตุและผลที่ถูกนำเสนอ เพราะว่าเยโฮซาฟัทดำเนินใน ทางนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า แสวงหาพระองค์และดำเนินในพระบัญชาต่างๆของพระองค์ พระเจ้าจึง 5 ทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และสิ้นทั้งยูดาห์ก็นำเครื่อง บรรณาการมาถวายเยโฮซาฟัท พระองค์จึงมีทรัพย์มั่งคั่งอย่างยิ่งและมีเกียรติมาก เยโฮซาฟัทจะ แบ่งบานจนกลายเป็นหนึ่งในกษัตริย์เหล่านั้นที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าแห่งยูดาห์ ประชาชน ของเขารับรู้เรื่องนั้นและให้เกียรติเขาในการนั้น พระเจ้าเองก็ทรงอวยพรเขาอย่างชัดเจนเพราะ ความเชื่อฟังตามแบบพระเจ้าของเขาที่มีต่อพันธสัญญานั้น ด้วยเหตุนี้ เยโฮซาฟัทจึง “มีทรัพย์ มั่งคั่งอย่างยิ่งและมีเกียรติมาก” พระเจ้าทรงอวยพรความชอบธรรม!

2 พศต 17:6-9 พระทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงกำจัดปุชนียสถานสูงและบรรดาเสารูปเคารพเสียจากยูดาห์ นี่เป็นกษัตริย์ผู้หนึ่ง ซึ่ง “พระทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์” เยโฮซาฟัทเทิดทูนองค์ พระผู้เป็นเจ้า ทางเหล่านั้นของพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญอันดับแรกในชีวิตสำหรับเขา เขาแสวงหา

อาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์เป็นอันดับแรก ใจของเยโฮซาฟัทจึงถูกยกชูขึ้นในทางทั้งหลายของพระเจ้า ดังนั้น “พระองค์จึงทรงกำจัดปุชนียสถานสูงและบรรดาเสา รูปเคารพเสียจากยูดาห์” ปุชนียสถานสูงต่างๆอยู่บนยอดเนินเขาทั้งหลายแห่งยูดาห์มาช้านาน เดิมทีพวกมันถูกใช้เป็นสถานที่ที่ไม่เป็นทางการสำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งถูกห้ามอย่างเจาะจงในพระราชบัญญัติ อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้วพวกมันเสื่อมทรามจนกลายเป็นสถานที่ต่างๆของการนมัสการพระบาอัลและการนับถือรูปเคารพรูปแบบอื่นๆ เยโฮซาฟัทจึงห้ามมิให้กระทำการเหล่านั้นในยูดาห์และกำจัดพวกมันออกไปทั้งหมด

7 ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้เจ้านายของพระองค์คือ เบนฮาอิล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนซันเอล และมีคายาห์ไปสั่งสอนในหัวเมืองของยูดาห์ 8 และคนเลวีไปกับเขาด้วยคือ เซไมอาห์ เนธานีอาห์ เศบาดิยาห์ อาสาเฮล เซมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทบาโดเนียห์ คนเลวี และพร้อมกับคนเหล่านี้มี เอลิฮามา และเยโฮรัม ผู้เป็นปุโรหิต เมื่อเยโฮซาฟัทเป็นกษัตริย์ไม่ถึงสองปี เขาก็จัดระเบียบเจ้านายกลุ่มหนึ่งแห่งยูดาห์พร้อมกับพวกคนเลวีและพวกปุโรหิตดังที่ถูกเอ่ยชื่อข้างบน คนเหล่านี้จะต้องสอนสิ่งเหล่านั้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าในเมืองรอบนอกเหล่านั้นแห่งยูดาห์

9 และเขาทั้งหลายได้สั่งสอนในยูดาห์ มีหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ไปกับเขาด้วย เขาเที่ยวไปทั่วหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ และได้สั่งสอนประชาชน กองทัพเล็กๆนี้ของเหล่าอาจารย์สอนพระคัมภีร์ออกไปตามเมืองต่างๆในยูดาห์ และสั่งสอนสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าจาก “หนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ไปกับเขาด้วย” เยโฮซาฟัทจึงทำให้แน่ใจว่าประชาชนแห่งอาณาจักรของเขาถูกสอนพระวจนะของพระเจ้าโดยตรง ด้วยเหตุนี้เอง ข้อความที่ตามมาจะบันทึกว่าพระเจ้าทรงอวยพรกษัตริย์ผู้นี้และอาณาจักรของเขา

2 พศต 17:10-13 ความหวาดกลัวอันมาจากพระเยโฮวาห์ตกอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินต่างๆที่อยู่รอบยูดาห์ และเขาทั้งหลายมิได้ทำสงครามกับเยโฮซาฟัท พระเจ้าทรงอวยพรเยโฮซาฟัทและยูดาห์อย่างชัดเจนเพราะระดับที่ถูกฟื้นฟูขึ้นใหม่ของการ

ดำเนินตามแบบพระเจ้าและความเชื่อฟังต่อพระเจ้าซึ่งถูกปลุกฝังทั่วอาณาจักรของเขา พระเจ้าจึงทำให้ประชาชาติอื่นๆแห่งภูมิภาคนั้นเกรงกลัวเยโฮชาฟัทและยูดาห์ ดังนั้น พวกเขาจึง “มิได้ทำสงครามกับเยโฮชาฟัท” มีบำเหน็จสำหรับคนชอบธรรมจริงๆ (เพลงสดุดี 58:11) พระเจ้าทรงอวยพรผู้ชอบธรรมจริงๆ (เพลงสดุดี 5:12)

11 คนฟิลิสเตียบางพวกได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮชาฟัท และนำเงินมาเป็นบรรณาการ และพวกอาระเบียได้นำฝูงแพะแกะ คือแกะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว และแพะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัวมาถวายพระองค์ แม้แต่พวกศัตรูยาวนานของยูดาห์ นั่นคือ คนฟิลิสเตีย ก็นำเงินและของกำนัลต่างๆมาเป็นบรรณาการแก่เยโฮชาฟัท เหล่าเพื่อนบ้านชาวอาระเบียที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ก็ปกติแล้วหากระแวงอิสราเอลก็นำแกะผู้ 7,700 ตัวและแพะผู้ 7,700 ตัวมามอบให้แก่เยโฮชาฟัท พระเจ้าทรงอวยพรกษัตริย์หนุ่มผู้นี้เพราะการดำเนินตามแบบพระเจ้าของเขา

12 และเยโฮชาฟัททรงเจริญใหญ่ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ พระองค์ทรงสร้างป้อมและหัวเมืองคลังหลวงไว้ในยูดาห์ พระเจ้าจึงทรงทำให้เยโฮชาฟัทยิ่งใหญ่และเขากลายเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรทั้งสองของอิสราเอลนับตั้งแต่สมัยของซาโลมอน เขาสร้างปราสาทต่างๆ (นั่นคือ ค่ายทหารที่มีเครื่องป้องกันข้าศึกต่างๆ) และฐานส่งกำลังบำรุงทางทหารต่างๆทั่วอาณาจักรของเขาสำหรับการสนับสนุนหากเกิดสงครามขึ้น

13 และพระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์ พระองค์ทรงมีทหารเป็นทแกล้วทหารในกรุงเยรูซาเล็ม ปุชนิยมสถานสูงและเสารูปเคารพเหล่านั้นหมายถึงสถานที่ต่างๆสำหรับการนมัสการพระบาอัล เมื่อเยโฮชาฟัทเริ่มตระหนักถึงการนำสะอิดสะเอียนนี้ในอาณาจักรของเขา เขาก็กำจัดมันออกไปเสีย พระเจ้าไม่เพียงทำให้เยโฮชาฟัทเจริญขึ้นในทางการเมืองและการทหารเท่านั้น พระองค์ยังทรงอวยพรเขาในเรื่องส่วนตัวด้วย “พระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์” พระเจ้าทรงให้เกียรติเขาในการทำธุรกิจต่างๆของเขา ดังที่หมายเหตุไว้ในข้อความข้างล่าง พระเจ้ายังประทานเหล่าทหารที่เก่งกาจแก่เยโฮชาฟัทด้วยสำหรับการป้องกันประชาชาตินั้น

2 พศด 17:14-18 ต่อไปนี้เป็นจำนวนตามเรือนบรรพบุรุษของเขาคือ ของยูดาห์ ผู้บังคับบัญชากองพันมี อัดนาห์ผู้บังคับบัญชา พร้อมกับทแกล้วทหารสามแสนคน แม่ทัพของเยโฮชาฟัทบัญชาการทหารจำนวน 300,000 คน

15 ถัดเขาไปคือ เยโฮฮานัน ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับสองแสนแปดหมื่นคน แม่ทัพอีกคนหนึ่งบัญชาการทหาร 280,000 คน

16 และถัดเขาไปคือ อามัสยาห์ บุตรชายศิครี เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พร้อมกับทแกล้วทหารสองแสนคน แม่ทัพอีกคนหนึ่งนามว่าอามัสยาห์ถูกพรรณนาว่า “เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์” เขาบัญชาการทหารกองหนึ่งจำนวน 200,000 คน

17 ของเบนยามินคือ เอลียาดา ทแกล้วทหารพร้อมกับคนสองแสนสรรพด้วยธนูและโล่ จากส่วนตระกูลเบนยามินของยูดาห์ เอลียาดาบัญชาการพลธนูจำนวน 200,000 คน

18 และถัดเขาไปคือ เยโฮซาบาด พร้อมกับคนติดอาวุธหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เยโฮซาบาดเห็นได้ชัดว่าเป็นแม่ทัพอีกคนจากตระกูลเบนยามินผู้บัญชาการทหารกองหนึ่งจำนวน 180,000 คนซึ่งพร้อมรบ เห็นได้ชัดว่ากำลังพลอื่นๆที่เหลือเป็นหน่วยสำรองเหมือนกองทัพสมัยใหม่ของอิสราเอล เมื่อรวมกันทหารกองต่างๆเหล่านี้จึงเป็นกองทัพหนึ่งที่มีกำลังพล 1,160,000 คน

โปรดสังเกตด้วยว่ากองทัพถืออาวุธของเยโฮชาฟัทมีจำนวนเพิ่มขึ้น ในช่วงรัชกาลของอาปียาห์ปู่ของเขา กองทัพเหล่านั้นของยูดาห์มีจำนวน 400,000 คน (13:3) บัดนี้เมื่อพระเจ้าทรงทำให้อาณาจักรนั้นเจริญขึ้น กองทัพต่างๆของเยโฮชาฟัทจึงได้เพิ่มจำนวนขึ้นเป็น 1,160,000 คน พระเจ้าทรงให้เกียรติคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติพระองค์

2 พศด 17:19 เหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์ นอกเหนือจากผู้ที่กษัตริย์ทรงวางไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั่วตลอดแผ่นดินยูดาห์ กองทัพมहींานี้ที่ถูกกล่าวถึงข้างบนรับใช้เยโฮ

ซาฟัทนอกเหนือจากหน่วยทหารเหล่านั้นที่รักษาการอยู่ในหัวเมืองต่างๆที่มีกำแพงป้องกันรอบ
อาณาจักรนั้น

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 18: บทถัดไปนี้เปิดเผยความอ่อนแอและการอ้อมค้อมที่เยโฮ
ซาฟัทเริ่มแสดงออกมา ดูเหมือนว่าเมื่อพระเจ้าทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติพระองค์ หลาย
ครั้งพวกเขาก็ลืมไปว่าผู้ใดทรงช่วยเหลือพวกเขาเช่นนั้น ในบทนี้เยโฮซาฟัทรวมกำลังพลอย่าง
โง่งมเข้ากับอาหับผู้เป็นหนึ่งในกษัตริย์ที่ชั่วร้ายที่สุดเหล่านั้นแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือของ
อิสราเอล ในการทำเช่นนั้นเขาเกือบเอาชีวิตไม่รอด

2 พศด 18:1-3 ฝ่ายเยโฮซาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์
ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับอาหับ 2 ครั้นล่วงมาหลายปีพระองค์เสด็จลงไปเฝ้าอาหับ
ในสะมาเรีย และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และสำหรับพลที่มากับ
พระองค์ และทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปต่อสู้กับราโมทกิเลอาด 3 อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล
ตรัสกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "ท่านจะไปกับข้าพเจ้ายังราโมทกิเลอาดหรือ" พระองค์
ทูลตอบพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชน
ของท่าน เราจะอยู่กับท่านในการสงคราม"

เห็นได้ชัดว่าเยโฮซาฟัทไม่เข้าใจหลักการเรื่องการแยกออก เขาจึงเริ่มคบหาสมาคมกับอา
หับกษัตริย์แห่งฝ่ายเหนือ ดังนั้นเยโฮซาฟัทจึงเดินทางไปยังสะมาเรียซึ่งเป็นที่ๆอาหับดื่มเหล้า
องุ่นและรับประทานอาหารกับเขา อาหับจึงเชิญชวนเขาให้ไปทำสงครามร่วมกับเขาเพื่อต่อสู้
ซีเรีย ณ สถานที่แห่งหนึ่งชื่อว่าราโมทกิเลอาดซึ่งอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน (ชื่อราโม
ทกิเลอาดมีความหมายตรงตัวว่า ที่ราบสูงเหล่านั้นแห่งกิเลอาด หรือ 'ที่ราบสูงกิเลอาด') เยโฮ
ซาฟัทตกลงในหลักการ โดยทันทีที่จะไปด้วย

2 พศด 18:4 และเยโฮซาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ขอสอบถามดู
พระคำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เสียก่อน" เยโฮซาฟัทจึงขอร้องอาหับว่า "ขอสอบถามดูพระ

คำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เสียก่อน” หลังจากเขาได้ตัดสินใจอย่างโง่เขลาแล้ว เขาค่อยประกาศ
อย่างน่าเลื่อมใสว่า “บางทีพวกเราควรอธิษฐานเกี่ยวกับมัน”

2 พศต 18:5-8 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณ
สี่ร้อยคนตรัสกับเขาว่า "ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และเขาทั้ง
หลายทูลตอบว่า "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"
6 แต่เยโฮชาฟัททูลว่า "ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะ
สอบถามได้" 7 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า "ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูล
ถามพระเยโฮวาห์ได้ แต่ข้าพเจ้าขังเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์
ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมีคา야ห์บุตรอิมลาห์" และเยโฮชาฟัททูลว่า "ขอ กษัตริย์
อย่าตรัสตั้งนั้นเลย" 8 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาเด็กลูกคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า
"ไปพามีคา야ห์บุตรอิมลาห์มาเร็วๆ"

ข้อ 5-27 เล่าเรื่องราวแปลกพิลึกที่ว่าอาหับรวบรวมพวกผู้พยากรณ์ของคนทีละทีความ
จริงซึ่งบอกเขาให้ “เดินหน้าเลย” อย่างไรก็ตาม เยโฮชาฟัทร้องขอผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเย
โฮวาห์ อาหับกล่าวว่ายังมีผู้พยากรณ์เช่นนั้นเหลืออยู่คนหนึ่งแต่เขาเกลียดคนนั้น “เพราะเขา
พยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมีคา야ห์”

2 พศต 18:9-11 ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ต่าง
ประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ที่ว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้
พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่ 10 และเศเดคิยาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ จึงเอาเหล็กทำเป็น
เขา และพูดว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า `ด้วยสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะผลัดคนซีเรียไปจนเขาทั้งหลาย
ถูกทำลาย'" 11 และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น ทูลว่า "ขอเสด็จขึ้นไปราโมทกิเลอาด
เถิด และจะมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"

จากนั้นอาหับได้ให้เหล่าผู้พยากรณ์ของตนที่ละทิ้งความจริงพยากรณ์ต่อหน้าตนอีกครั้ง และพวกเขาก็บอกเขาให้เดินหน้าเลยเหมือนเดิม พวกเขาอ้างว่าพระเจ้าจะทรงมอบซีเรียไว้ในมือของกษัตริย์

2 พศต 18:12-15 และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคา야ห์ได้บอกท่านว่า "ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์ดุจปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี" 13 แต่มีคา야ห์ตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าอย่างไร ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น" 14 และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า "มีคา야ห์ ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และท่านทูลตอบพระองค์ว่า "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและจะมีชัยชนะ เขาทั้งหลายจะถูกลมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" 15 แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า "เราได้ให้เจ้าปฎิญาณทีครั้งแล้วว่า เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์"

จากนั้นอาหับและเยโฮชาฟัทก็อยากรู้ว่ามีคา야ห์ผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์จะกล่าวว่าจะไร มีคา야ห์ซึ่งรู้ว่าผู้พยากรณ์คนอื่นๆที่เหลือทุกคนได้ทำนายเรื่องความสำเร็จในศึกครั้งนี้ก็ทำเช่นนั้นด้วย (เห็นได้ชัดว่าการเป็นคนพูดตรงไปตรงมาไม่ใช่คุณธรรมอย่างหนึ่งของเขา) อาหับซึ่งรู้สึกได้ว่ามีคา야ห์กำลังทำตัวเป็น 'คนที่เห็นดีด้วยตลอด' จึงเตือนสติเขาให้บอกความจริงแก่ตน

2 พศต 18:16-27 และท่านทูลว่า "ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแคะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีนายให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด'" 17 กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮชาฟัทว่า "ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งชั่วร้ายต่างหาก" ทันใดนั้นมีคา야ห์ก็กล่าวว่า "ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแคะที่ไม่มีผู้เลี้ยง" กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในศึกที่จะมีขึ้นนั้น อาหับจะถูกฆ่าตาย

18 และมีคายาห์ทูลว่า "ฉะนั้นขอสดับพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็น พระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆ พระองค์ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย 19 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับ กษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด' บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่าง นั้น 20 แล้วมีวิญญูณดวงหนึ่งมาข้างหน้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า 'ข้าพระองค์จะ เกลี้ยกล่อมเขาเอง' และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า 'จะอย่างไร' 21 และเขาทูลว่า 'ข้าพระองค์ จะออกไปและจะเป็นวิญญูณมุสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน' และพระเยโฮวาห์ ตรัสว่า 'เข้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเช่นนั้นเถิด' 22 เพราะฉะนั้น บัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญูณมุสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ พระเยโฮ วาห์ทรงล้นพระวาจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์"

ไม่น่าเป็นไปได้ว่าภาพเหตุการณ์นี้ในสวรรค์เกิดขึ้นจริงๆ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มีคายาห์ อาจด้วยการทรงนำของพระเจ้า แต่งเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อให้ภาพประกอบประเด็นนั้น อาจเป็นไปได้ว่า เขาใช้สถานการณ์หนึ่งซึ่งอาหับคุ้นเคยดีเป็นภาพประกอบ – สภาพหนึ่งพร้อมกับเหล่าที่ปรึกษา ของเขา ดังนั้นในการปรึกษาหารือที่สมมติว่ามีนี้ในสวรรค์ พระเจ้าตรัสถามว่าผู้ใดจะไปและ เกลี้ยกล่อมอาหับให้ไปยังราโมทเพื่อประสบกับความพ่ายแพ้ของเขา ทูตสวรรค์องค์หนึ่งก้าว ออกมาข้างหน้าและอาสาที่จะทำเช่นนั้น ขณะที่เรื่องสมมตินี้ดำเนินต่อไป องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ ถามทูตสวรรค์องค์นั้นว่าเขาตั้งใจว่าจะเกลี้ยกล่อมอาหับให้ประสบกับความพ่ายแพ้อย่างไร ทูต สวรรค์องค์นั้นก็ตอบว่าเขาจะไปและทำหน้าที่เป็นวิญญูณมุสาดนหนึ่งแก่ผู้พยากรณ์เหล่านั้น ของอาหับ โดยการให้พวกเขาทุกคนกล่าวสิ่งเดียวกัน เขาจึงจะเกลี้ยกล่อมอาหับให้ออกไปสู่ ความตายของเขา

เหมือนเดิมที่เราไม่ควรคิดเอาเองว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงๆ ในสวรรค์ ปัจจุบันไม่มีทูต สวรรค์ที่ไม่บริสุทธิ์เหลืออยู่อีกต่อไปแล้วที่นั่นและพระเจ้าจะไม่ทรงอดทนต่อความหลอกลวง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มีคายาห์แต่งเรื่องนี้ขึ้นมาทั้งหมด อย่างน้อยมันก็เป็นกลยุทธ์หนึ่งที่อาหับ

เข้าใจได้และแสดงเป็นภาพว่าพวกผู้พยากรณ์ 'ที่เห็นดีด้วยตลอด' ของเขาสามารถถูกทำให้หลงผิดได้อย่างง่ายดายโดยวิญญาณมุสาตนหนึ่ง

23 แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคยาห์พูดว่า "พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้าพุดกับเจ้าได้อย่างไร" 24 และมีคยาห์ตอบว่า "ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า" 25 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า "จงจับมีคยาห์ พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมือง และแกโยอาชราชโอรส 26 และว่า 'กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า เขาคนนี้อาจจะเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ'" 27 และมีคยาห์ทูลว่า "ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มิได้ตรัสโดยข้าพระองค์" และท่านกล่าวว่า "บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ของจงฟังเถิด"

ดังนั้นจึงมีการเผชิญหน้ากันอย่างเผ็ดร้อนระหว่างมีคยาห์กับหัวหน้าผู้พยากรณ์ของอาหับนามว่าเศเดคียาห์ ผลในที่สุดก็คืออาหับสั่งจำคุกมีคยาห์เพราะคำพยากรณ์ที่ตรงไปตรงมาของเขา คำพูดที่ขี้ขลาดของมีคยาห์ที่กล่าวต่ออาหับคือ "ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มิได้ตรัสโดยข้าพระองค์" เมื่อคืนนั้นแสดงผลลัพธ์ออกมา มีคยาห์ก็ถูกพิสูจนว่าเป็นฝ่ายถูก

2 พศต 18:28-34 กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด 29 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า "ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน" และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์ แล้วทั้งสองพระองค์เข้าทำสงคราม 30 ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาบรรดาผู้บัญชาการรถรบของพระองค์ว่า "อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล" 31 และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยโฮชาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า "เป็นกษัตริย์อิสราเอลแล้ว" เขาจึงหันเข้าไปจะสู้รบกับพระองค์ และเยโฮชาฟัททรงร้องขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงให้เขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระองค์ 32 และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็หันรถกลับจากไล่ตามพระองค์ 33 แต่มีชายคนหนึ่งโง่งมยิงเดาไป ถูก

กษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบ ว่า "หันกลับเถอะ พาราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว" 34 วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลก็พยุพระองค์เองขึ้นไปในรถรบของพระองค์หันพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรีย จนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาคงอาทิตย์ตกพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

การขาดความเป็นผู้นำในตัวอาหับยังปรากฏชัดเจนเหมือนเดิม เพราะรู้ว่าศัตรูอาจพุ่งเป้า มาที่เขาเพราะว่าเขาเป็นกษัตริย์ เขาจึงผูกความคิดขึ้นมาว่าจะไปทำศึกโดยปลอมตัวไป เขาจึง โน้มหน้าเยโฮชาฟัทให้สวมชุดกษัตริย์ของตนและจะได้ปรากฏเหมือนเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล เยโฮชาฟัทผู้โง่เขลาจึงยังไปทำศึกร่วมกับอาหับเหมือนเดิม อาหับจึงอำพรางตัวเองแต่เยโฮ ชาฟัทให้ออกไปในชุดกษัตริย์ของตน เยโฮชาฟัทเขลาพอที่จะทำเช่นนั้น

กษัตริย์ซีเรียสั่งนายทหารประจำกองทหารต่างๆของตนให้เพิกเฉยพวกทหารราบและมุ่ง โจมตีกษัตริย์แห่งอิสราเอลเป็นหลัก ดังนั้นพอเข้าทำศึก พวกเขาจึงเห็นเยโฮชาฟัทแต่งกายในชุด กษัตริย์ของอาหับและคิดเองว่านั่นคืออาหับ พวกเขาจึงพุ่งเป้าการ โจมตีของตนไปที่เยโฮชาฟัท เมื่อรู้ว่กำลังเกิดอะไรขึ้นแล้ว เยโฮชาฟัทจึงร้องออกมา อาจเป็นไปได้ว่าเขาร้องออกไปเพื่อให้ พวกซีเรียรู้ว่าเขาเป็นใคร หรืออาจเป็นไปได้ว่าเขาร้องออกมาต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ มัน เป็นเพราะการดูแลแบบทรงจัดเตรียมของพระเจ้าเท่านั้น เขาจึงไม่ถูกฆ่าตายในศึกนั้น

นี่บอกเป็นนัยว่าทหารคนหนึ่งในกองทัพคนซีเรียโง่ก้นธนูของตนและยังออกไปสังเคฆ ในศึกนั้น ลูกธนูนั้นไม่เพียงหาทางไปจนถึงอาหับเท่านั้น แต่ยังแทงทะลุเขตรองช่อดรอยต่อของ ชุดเกราะของเขาด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้ลูกธนูดอกนั้นพุ่งเข้าไปใส่อาหับ ในที่ๆเล็กขนาดนั้น – ระหว่างรอยต่อของชุดเกราะของเขา อาหับรู้ว่าตนลำบากแล้ว เขาจึงสั่งคน ขับรถรบของเขาให้ถอยไปจากศึกนั้น ความคิดก็คือว่า อาหับถูกพยุไว้ในรถรบของเขาตลอด ช่วงที่เหลือของวันนั้น แต่เสียชีวิตตอนดวงอาทิตย์ตก ขณะเดียวกัน เลือดจากบาดแผลของเขาก็ ไหลลงไป ในรถรบของเขา คำพยากรณ์ที่ถูกทำให้สำเร็จจริงกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว

ด้วยตระหนักว่ากษัตริย์ของพวกเขาตายแล้ว ข้าวจึงแพร่สะพัดไปทั่วกองทัพอิสราเอลให้
ถอยทัพ มันกลายเป็นการแตกกระเจิง ก่อนดวงอาทิตย์ตกดินของวันนั้น อิศราเอลก็พ่ายแพ้ในศึก
นั้นอย่างชัดเจน คำพยากรณ์ที่มีลายาห์ได้กล่าวไว้ถูกทำให้สำเร็จจริงในรายละเอียด

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 19: บทถัดไปนี้บันทึกเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงดำเนินเยโฮ
ชาฟัทเพราะความออมชอมของเขา พอโสไกเศร่าและถูกตีสอน เยโฮชาฟัทจึงกลับมาสู่การเสริม
ความแข็งแกร่งให้กับการนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าในอาณาจักรของเขาและการสถาปนา
ระบบยุติธรรมอันถูกต้องในแผ่นดินนั้น

2 พศด 19:1-3 เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จกลับไปโดยสวัสดิภาพถึง
พระราชวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม 2 แต่เยฮูบุตรชายฮานานีผู้ทำนายนี้ออกไปเฝ้า
พระองค์ ทูลกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า "ควรที่พระองค์จะช่วยคนอธรรมและรักผู้ที่เกี่ยวข้องพระเย
โฮวาห์หรือ เพราะเรื่องนี้พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์"

พระเจ้าทรงส่งผู้พยากรณ์คนหนึ่งนามว่าเยซุมาดำเนินเยโฮชาฟัท โปรดสังเกตว่าพระเจ้า
ผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงเผชิญหน้าเขา นั่นคือ "ควรที่พระองค์จะช่วยคนอธรรมและรักผู้ที่เกี่ยวข้องพระเยโฮวาห์หรือ เพราะเรื่องนี้พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์"
กระนั้นในข้อ 3 พระเจ้าทรงจดจำความสัตย์ซื่อของเยโฮชาฟัท พระพิโรธที่ว่านี้น่าจะมาในบทที่
20 เยโฮชาฟัทไม่ควรไปคบหาสมาคมกับอาหับเลย ฝ่ายหลังเป็นผู้ที่ละทิ้งความจริง พวกเขาอาจ
เป็นเพื่อนร่วมงานกันในการที่พวกเขาทั้งคู่เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระเจ้า เยซุเรียกอา
หับว่าเป็นคนอธรรมและเยโฮชาฟัททราบเรื่องนั้นอย่างแน่นอนด้วย โดยการออมชอมหลักการ
เรื่องการแยกออก เยโฮชาฟัทได้เข้าสู่ 'งานรับใช้' แบบร่วมมือกันซึ่งพระเจ้าไม่ทรงเห็นชอบด้วย
อย่างชัดเจน เหล่านักเทศน์จนทุกวันนี้ทำอย่างเดียวกันเมื่อพวกเขาเข้าร่วมในงานรับใช้ต่างๆ
แบบร่วมมือกันกับพวกคนออมชอมและพวกแนวคิดเสรี พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับพวกเขา
เหมือนกัน

3 อย่างไรก็ตามก็ดีพระองค์ทรงพบความดีในพระองค์บ้าง เพราะพระองค์ได้ทำลายบรรดาเสารูปเคารพเสียจากแผ่นดิน และได้มุ่งพระทัยแสวงหาพระเจ้า" แม้พระเจ้าทรงดำหนิผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ พระเจ้าก็ยังทรงรับรู้ความดีนั้นที่เยโฮซาฟัทได้กระทำในการกำจัดทิ้งปาละเมาะต่างๆที่การนับถือรูปเคารพเกิดขึ้นในที่เหล่านั้นทั่วแผ่นดินนั้น นอกจากนี้เขาได้เตรียมใจของตนให้พร้อมที่จะแสวงหาพระเจ้า เพราะเหตุเหล่านี้ พระเจ้าจึงทรงชมเชยเขา

2 พศด 19:4-7 เยโฮซาฟัทประทับที่เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงออกไปท่ามกลางประชาชนอีก ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และนำเขาทั้งหลายกลับมายังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา

เหมือนที่เขาได้กระทำก่อนหน้านั้นตอนเป็นกษัตริย์ เยโฮซาฟัททำให้แน่ใจว่าพระวณะของพระเจ้าถูกสอนโดยตรงแก่ประชาชนของเขาทั่วแผ่นดินนั้น ก่อนหน้านั้นเขาได้ส่งคนอื่นๆไปสอน บัดนี้เห็นได้ชัดว่าเขาเองไปทั่วอาณาจักรของเขาและสอนพระวณะของพระเจ้า "ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม" ความคิดของวลีหลังนี้คือ ตั้งแต่ปลายสุดข้างหนึ่งของอาณาจักรนั้น ไปจนถึงปลายสุดอีกข้างหนึ่ง

เบเออร์เซบาอยู่ในด้านทิศใต้สุดและเอฟราอิมเป็นพรมแดนด้านทิศเหนือของยูดาห์ ในการทำเช่นนั้น เยโฮซาฟัทนำประสาชาติของเขา "กลับมายังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา" สองสิ่งปรากฏชัดเจน: (1) แม้แต่ยูดาห์ก็มีแนวโน้มที่จะไกลกลับอย่างรวดเร็วไปจากพระเจ้าและ (2) เยโฮซาฟัทเต็มใจที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นเพื่อหันพวกเขากลับมาหาพระเจ้าแน่ทีเดียว เขาเป็นหนึ่งในกษัตริย์เหล่านั้นผู้ยิ่งใหญ่และดำเนินตามแบบพระเจ้าแห่งยูดาห์

5 พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้นของยูดาห์ ที่ละหัวเมือง 6 และตรัสกับผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า "จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะท่านมิได้พิพากษาเพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา 7 ฉะนั้นจงให้ความยำเกรงพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่าน จงระมัดระวังสิ่งที่ท่านกระทำ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความชั่วช้า ไม่เห็นแก่หน้าคนใด และไม่มีการรับสินบน"

เยโฮชาฟัทยังแต่งตั้งคณะผู้พิพากษาพิเศษในหัวเมืองรอบนอกที่สำคัญทั้งหมดของยูดาห์ ผู้ซึ่งจะต้องนั่งในการพิพากษาข้อพิพาทวันต่อวันของประชาชน อย่างไรก็ตาม เขาเตือนพวกเขาอย่างแข็งแรงว่าพวกเขาจะต้องไม่พิพากษาอย่างมนุษย์ แต่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาให้ตัดสินเรื่องต่างๆอย่างถูกต้อง เขาจึงเตือนสติคนเหล่านั้นให้เป็นผู้พิพากษาในความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเตือนใจคนเหล่านั้นอีกว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม พระองค์ไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดและพระองค์จะไม่ทรงรับสินบนด้วย ผู้พิพากษาเหล่านี้จึงต้องกระทำเหมือนกัน

2 พศด 19:8-11 ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโฮชาฟัททรงตั้งคนเลวี และปุโรหิต บ้าง กับประมุขของบรรพบุรุษแห่งอิสราเอลบ้าง เพื่อให้การพิพากษาแห่งพระเยโฮวาห์ และวินิจฉัยคดีที่โต้แย้งกัน เขาทั้งหลายมีตำแหน่งในเยรูซาเล็ม 9 และพระองค์ทรงกำชับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายจงกระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ด้วยความสัตย์ซื่อ และด้วยสิ้นสุดใจของท่าน 10 เมื่อมีคดีมาถึงท่านจากพี่น้องของท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน พระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ กฎเกณฑ์หรือคำตัดสิน ท่านทั้งหลายก็ควรจะตั้งเตือนเขา เพื่อเขาจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พระพิโรธจึงจะไม่มาเหนือท่านและพี่น้องของท่าน ท่านจงกระทำเช่นนี้ และท่านจะไม่ละเมิด 11 และดูเถิด อามาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของพระเยโฮวาห์ และเศบาดียาห์บุตรชายอิซมาเอลเจ้านายของวงศ์วานยูดาห์ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของกษัตริย์ และเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ปรนนิบัติท่าน จงประกอบกิจอย่างแกล้วกล้า และขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับผู้เที่ยงธรรม"

ในลักษณะที่คล้ายกับผู้พิพากษาเหล่านั้นที่เขาแต่งตั้งทั่วแผ่นดินนั้น เยโฮชาฟัทยังแต่งตั้งพวกเลวี พวกปุโรหิต และพวกผู้ใหญ่ของแผ่นดินนั้นในเยรูซาเล็มเพื่อฟังข้อโต้แย้งต่างๆของประชาชนเมื่อพวกเขาอยู่ในเยรูซาเล็ม นี่อาจเป็นศาลอุทธรณ์อย่างหนึ่ง คนเหล่านี้เช่นกันถูกเตือนสติให้พิพากษาเช่นนั้น "ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ด้วยความสัตย์ซื่อ และด้วยสิ้นสุดใจของท่าน" ผู้พิพากษาเหล่านี้จะต้องเตือนคนเหล่านั้นที่มาอยู่ต่อหน้าพวกเขาอย่างจริงจัง "เพื่อเขาจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พระพิโรธจึงจะไม่มาเหนือท่านและพี่น้องของท่าน" เยโฮ

ซาฟัทยังแต่งตั้ง ‘หัวหน้าผู้พิพากษา’ ด้วย สำหรับข้อพิพาทต่างๆที่เกี่ยวกับสิ่งต่างๆของพระเจ้า อมาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ถูกแต่งตั้ง เศบาดิยาห์ถูกแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าผู้พิพากษาในเรื่องต่างๆที่เกี่ยวข้องกับวงศาวานยูดาห์และกิจพลเรือนอื่นๆ คนเลวีจะทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่แห่งศาลด้วย ดังนั้นเยโฮซาฟัทจึงกำชับเหล่าผู้พิพากษาที่เพิ่งถูกแต่งตั้งของเขาว่า “จงประกอบกิจอย่างแกล้วกล้า และขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับผู้เที่ยงธรรม” เมื่อผู้พิพากษาเหล่านี้มีความกล้าหาญที่จะทำการตัดสินความต่างๆอย่างยุติธรรม พระเจ้าก็จะสถิตอยู่กับคนเหล่านั้นที่กระทำความดี

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 20: ในบทนี้มีบันทึกเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เยโฮซาฟัทถูกรุกราน โดยกองทัพมหึมาจากอัมโมนและโมอับ นี่อาจเป็นวิธีของพระเจ้าในการทดสอบเยโฮซาฟัทเพราะการอ้อมขอมก่อนหน้านั้นของเขา อย่างไรก็ตาม ต้องขอชมเยโฮซาฟัทที่เขาแสวงหาพระเยโฮวาห์ในวิกฤติครั้งใหญ่ที่สุดแห่งชีวิตของเขาและพระเจ้าทรงช่วยยูดาห์ให้พ้นอย่างอัศจรรย์

2 พศต 20:1-2 และอยู่มาภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน และพร้อมกับเขามีคนอื่นนอกจากคนอัมโมนนั้นได้ขึ้นมาทำสงครามกับเยโฮซาฟัท 2 มีคนมาทูลเยโฮซาฟัทว่า "มีคนหมู่ใหญ่มาสู้รบกับพระองค์จากซีเรียข้างนี้ จากฟากทะเลข้างโน้น และดูเถิด เขาทั้งหลายอยู่ในฮาชาโชนทามาร์ คือเอนกาดี"

สักเวลาหนึ่งภายหลังหายนะเรื่องการเป็นพันธมิตรของเยโฮซาฟัทกับอาหับ กองทัพสัมพันธมิตรจากโมอับ อัมโมนและภูเขาเศอีร์แห่งภูมิภาคนี้ที่รุกรานยูดาห์ (โมอับและอัมโมนในคำเรียกสมัยใหม่คือ ประเทศจอร์แดน) รายงานต่างๆจึงมีไปถึงเยโฮซาฟัทเกี่ยวกับการที่กองทัพใหญ่โตที่มารุกรานได้ข้ามช่องแคบของทะเลตายและยกทัพขึ้นเหนือไปไกลจนถึงเอนเกดิบนชายฝั่งด้านทิศตะวันตกของทะเลตาย (นี่อาจเป็นการทดสอบของพระเจ้าซึ่งถูกบอกล่วงหน้าแล้วใน 19:2 เพราะการอ้อมขอมของเยโฮซาฟัทกับอาหับ)

2 พศต 20:3-4 เมื่อเยโฮซาฟัทถูกรุกรานจากทิศตะวันออก (ข้อ 1-2) เยโฮซาฟัทก็กลัว และมุ่งแสวงหาพระเยโฮวาห์ และได้ทรงประกาศให้อโคอาหารทั่วยูดาห์ 4 และยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายพากันมาจากหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เพื่อแสวงหาพระเยโฮวาห์ เยโฮซาฟัทจึงประกาศฤดูกาลถืออโคอาหารทั่วยูดาห์เพื่อแสวงหาความช่วยเหลือของพระเจ้า เพราะความอุตสาหะของกษัตริย์ผู้ดำเนินตามแบบพระเจ้าผู้นี้ ทั้งประชาชนก็นั้นจึงมาชุมนุมกันที่พระวิหารที่เยรูซาเล็มเพื่อการอธิษฐาน

2 พศต 20:5-13 ในข้อ 5-12 คำอธิษฐานอันสละสลวยและร่อนรนของเยโฮซาฟัทถูกบันทึกไว้ และเยโฮซาฟัทประทับยืนอยู่ที่ประชุมของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างหน้าลานใหม่ 6 และตรัสทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์หรือ พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของประชาชาติหรือ ในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิและอำนาจ จึงไม่มีผู้ใดต่อต้านพระองค์ได้ 7 พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายมิใช่หรือ ผู้ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พื้นหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และทรงมอบไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัมมิตรสหายของพระองค์เป็นนิรันดร์

เยโฮซาฟัทจึงยืนในลานของพระวิหารและร้องทูลต่อพระเจ้าต่อหน้าประชาชนเพื่อขอความช่วยเหลือ เขาเริ่มต้นคำอธิษฐานอันสละสลวยและร่อนรนของตน โดยเตือนใจพระเจ้าว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด – พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แห่งสวรรค์ เขายังเตือนใจพระเจ้าอีกว่า พระองค์จนถึงบัดนี้ได้ทรงขับไล่ประชาชาติต่างๆซึ่งก่อนหน้านั้นได้ครอบครองแผ่นดินนี้ โดยยกมันให้แก่เชื้อสายของอับราฮัม (โปรดสังเกตด้วยว่าอับราฮัมถูกเรียกอีกครั้งว่าเป็นเพื่อนของพระเจ้าในข้อ 7)

8 และเขาทั้งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างสถานบริสุทธิแห่งหนึ่งในนั้นถวายพระองค์ เพื่อพระนามของพระองค์ ทูลว่า 9 ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นดาบ การพิพากษา หรือโรคระบาด หรือการกีดกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อ

หน้าพระนิเวศน์ และต่อพระพักตร์พระองค์ (เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศน์) และร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้รอด' เยโฮชาฟัทกล่าวคำอธิษฐานต่อไปโดยเตือนใจพระเจ้าว่าเมื่อพระวิหารนี้ถูกสร้างขึ้น พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะช่วยเหลือในยามเดือดร้อน กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าถ้าประชาชนของพระองค์จะอธิษฐานไม่ว่าในพระวิหารนี้หรือตรงต่อพระวิหารนี้ในยามวิกฤตติ พระองค์ก็จะทรงสดับฟังและช่วยเหลือ ดู 2 พงศาวดาร 6:19

10 ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมนและโมอับ และภูเขาเสอีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลบุกรุก เมื่อเขามาจากแผ่นดินอียิปต์ และผู้ซึ่งเขาได้หลิกลงไปมิได้ทำลายเสีย 11 ดูเถิด เขาทั้งหลายได้ให้บำเหน็จแก่เราอย่างไร ด้วยมาจับเราออกเสียจากแผ่นดินกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก เยโฮชาฟัทจึงเตือนใจพระเจ้าว่าคนอัมโมนและคนโมอับได้รุกรานประชาชาติของเขาแล้ว นอกจากนี้ เขาเตือนใจพระเจ้าว่าเมื่ออิสราเอลได้ยกเดินเข้าไปในภูมิภาคนั้นหลังจากการอพยพนั้น พวกเขาที่ไม่ได้รับกวนคนเหล่านั้นเลย ดังนั้นเยโฮชาฟัทจึงเตือนใจพระเจ้าว่าอาณาจักรเหล่านี้บัดนี้ปฏิบัติต่อยูดาห์ในหลายปีต่อมานี้อย่างไร

12 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาเหนือเขาหรือ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหมุ่มหิมานี้ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์" พร้อมกับความสละสลวยแบบมีพลัง เยโฮชาฟัทจึงร้องทูลพระเจ้าให้พิพากษาคคนโมอับและคนอัมโมนด้วยความพ่ายแพ้ พร้อมกับความจริงอันลึกซึ้ง เขาวิงวอนต่อพระพักตร์พระเจ้าว่ายูดาห์ "ไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหมุ่มหิมานี้ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย"

เขากล่าวต่อไปว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์" ไม่มีภาพประกอบที่ชัดเจนกว่านี้แล้วในเรื่องคำอธิษฐานอัน

ร้อนรนหรือเรื่องความเชื่ออันเรียบง่าย เยโฮชาฟัทไม่มีที่พึ่งอื่นใดแล้วนอกจากมองขึ้นข้างบน เขาไม่มีทางแก้สำหรับวิกฤติที่อยู่ตรงหน้าเขา เขาได้แต่มองไปยังพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ เขาทำเช่นนั้นจริงๆ เห็นได้ชัดถึงการพึ่งพาแบบสุดจิตสุดใจต่อพระเจ้าแห่งสวรรค์เพื่อช่วยพวกเขาให้พ้น นั่นคือความเชื่อ! พระเจ้าจนทุกวันนี้ทรงประทับใจเมื่อประชาชนของพระองค์แสวงหาการช่วยให้พ้นของพระองค์ในความเชื่ออันเรียบง่าย

13 ในระหว่างนั้นคนทั้งปวงของยูดาห์ก็ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พร้อมกับภรรยาและลูกหลานของเขา คำอธิษฐานของเยโฮชาฟัทมีต่อหน้าประชาชน ประชาชาติยูดาห์ทั้งหมดซึ่งรวมถึงภรรยาและลูกๆมาชุมนุมกันตอนที่เยโฮชาฟัทร้องทูลต่อพระเจ้าต่อหน้าประชาชนเพื่อขอความช่วยเหลือ นอกจากนี้ คำอธิษฐานของเยโฮชาฟัทยังอยู่บนพื้นฐานอันแข็งแกร่งของพระคัมภีร์ด้วย เขาทำตามเงื่อนไขนั้นสำหรับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบซึ่งถูกให้ไว้ใน 2 พงศาวดาร 6 ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงถูกผูกมัดด้วยเกียรติให้ตอบ พระองค์ทรงตอบจริงๆ

2 พศต 20:14-19 และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตกับยาฮาซีเอล บุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเบไนยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยอีเอล ผู้เป็นบุตรชายมัธธานีอาห์ เป็นคนเลวี ลูกหลานของอาสาฟ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุมนั้น ในชุมนุมชนที่มารวมตัวกันนั้นของยูดาห์ที่พระวิหารนั้นมีเลวีคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกหลานของอาสาฟนามว่ายาฮาซีเอล “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตกับยาฮาซีเอล... เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุมนั้น” พระวิญญาณที่มาสถิตบนคนใดคนหนึ่งในพระคัมภีร์เดิมเทียบได้กับแม่ไม่เหมือนกับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระคัมภีร์ใหม่ สิ่งที่เลวีคนนี้จะกล่าวเป็นมาโดยทางการเป็นตัวแทนของการสั่งการและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

15 และเขาได้พูดว่า "ยูดาห์ทั้งปวง และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย กับกษัตริย์เยโฮชาฟัทของจงฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวเลย และอย่าทอดลอยด้วยคนหมุ่มหมี่มานี้เลย เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า เลวีผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณคนนี้ผู้กลายเป็นผู้พยากรณ์ประกาศแก่คนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่รวมถึงกษัตริย์ด้วย คำ

ประกาศของเขาเป็นมาจากพระเจ้า – “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า” ข้อความของเขานั้นเรียบง่าย อย่างลัวหรือขยาตเพราะกองทัพมหึมานั้นที่มารุกรานจากทิศตะวันออก “เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า” ช่างเป็นการรับรู้ที่มหัศจรรย์! ศึกที่จะมีขึ้นนี้จริงๆแล้วไม่ใช่ของพวกเขาแต่เป็นของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงต่อสู้เหล่าศัตรูของพวกเขา และทำให้คนเหล่านั้นพ่ายแพ้ไป

16 พรุ่งนี้ท่านทั้งหลายจงลงไปต่อสู้กับเขา คุณเถิด เขาจะขึ้นมาทางขึ้นที่ตำบลคิส ท่านจะพบเขาที่ปลายลำธาร ข้างหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล 17 ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน' อย่างลัวเลย อย่าท้อถอย พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน"

ยาฮาซีเอลแจ้งเยโฮซาฟัทว่าพรุ่งนี้พวกเขาจะต้องออกไปพบผู้รุกรานเหล่านั้นจากทิศตะวันออก ขณะเดียวกัน คนโมอับและคณะได้ยกขึ้นไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือมุ่งหน้าสู่เยรูซาเล็ม โดยขึ้นมาทางขึ้นที่ตำบลคิส อันหลังนี้เป็นทางลัดผ่านเข้าไปในแดนเทือกเขาจากเอนเกดี คนโมอับและเหล่าพันธมิตรจึงได้ยกเข้ามาไกลถึง “ลำธาร ข้างหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล” ที่นั่นยูดาห์จะพบกองทัพคนโมอับ อย่างไรก็ตาม ยาฮาซีเอลแจ้งพวกเขาว่าพวกเขาจะไม่จำเป็นต้องต่อสู้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขาสั่งยูดาห์ว่า “โอ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน” เขาแนะนำยูดาห์เพิ่มเติมว่า “อย่างลัวเลย อย่าท้อถอย พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน” ในวิธีต่างๆซึ่งยังไม่ถูกประกาศ ยาฮาซีเอลบอกล่าวหน้าว่าวันถัดไปพระเจ้าจะทรงสถิตกับยูดาห์ในศึกที่จะมีขึ้นต่อสู้โมอับและคณะ

18 แล้วเยโฮซาฟัทโน้มพระเศียรก้มพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และยูดาห์ทั้งปวงกับชาวเยรูซาเล็มได้กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นมัสการพระเยโฮวาห์ 19 และคนเลวีจากทุกหลานคนโคฮาต และลูกหลานคนโคราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดังในที่สูง พอได้ยินคำหนุนใจดังกล่าว เยโฮซาฟัทและชุมนุม

ชนนั้นที่มารวมตัวกันของยูดาห์จึงชบหน้าลงต่อพระพักตร์พระเจ้าและนมัสการพระองค์
นอกจากนี้ คณะนักร้องเหล่านั้นของพระวิหารที่เป็นคนเลวก็ลุกขึ้นเพื่อขับร้องเพลงสรรเสริญแต่
พระเจ้าด้วยสุดกำลังของพวกเขา

2 พศต 20:20-25 และเขาทั้งหลายได้ลุกขึ้นแต่เช้า และออกไปในถิ่นทุรกันดารแห่ง
เทโคอา และเมื่อเขาออกไป เยโฮชาฟัทประทับยืนและตรัสว่า "โอ ยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย
จงฟังข้าพเจ้า จงเชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จงเชื่อบรรดาผู้
พยากรณ์ของพระองค์ และท่านจะสำเร็จผล" เช้าวันถัดมาพอรุ่งสาง เยโฮชาฟัทก็นำประชาชนชาติ
ยูดาห์เข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเทโคอาซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเยรูซาเล็มและห่าง
ไปประมาณเก้าไมล์ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเบธเลเฮม แถบชนบทนั้นเต็มไปด้วยหิน
ขรุขระ แต่ขณะที่พวกเขายกทัพไป เยโฮชาฟัทก็ประกาศแก่ประชาชนของเขาว่า "จงเชื่อพระเย
โฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จงเชื่อบรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์ และท่าน
จะสำเร็จผล" เมื่อพวกเขาวางใจในพระเจ้าของพวกเขาและพระวามะของพระองค์ผ่านทางเหล่า
ผู้พยากรณ์ของพระองค์ พวกเขา ก็จะมีชัยและเจริญขึ้น ความจริงนั้นยังอยู่เหมือนเดิมจนทุกวันนี้

21 และเมื่อพระองค์ได้ปรึกษากับประชาชนแล้ว พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาผู้ที่
จะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ขณะเมื่อ
เขาเดินออกไปหน้าศัตรู และว่า "จงถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของ
พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์" เยโฮชาฟัทจึงปรึกษากับประชาชนนั้นและแต่งตั้งคณะนักร้องหนึ่ง
กระทั้งที่นั่นเลย คือเข้าใกล้สมรภูมिरบแล้ว คณะนักร้องนั้นจะต้องสรรเสริญความสง่างามแห่ง
ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและขับร้องว่า "จงถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของ
พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์" อันที่จริงแล้วพวกเขาอาจขับร้องเพลงสดุดี 96 และ 136 เพลงสดุดี
เหล่านี้นำเสนอข้อความสองประการซึ่งถูกหมายเหตุไว้ข้างบน

22 และเมื่อเขาทั้งหลายตั้งต้นร้องเพลงสรรเสริญ พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองข่มคอยต่อสู้
กับคนอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาสีร์ ผู้ได้เข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงแตกพ่าย

ไป ภาพการสู้รบที่เกิดขึ้นช่างน่าแปลกจริงๆ แทนที่จะส่งกองทัพหนึ่งออกไปต่อสู้คนโมอับ ยูดาห์กลับส่งคณะนักร้องต่างๆที่ร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้า ณ ที่นั่นเลย เมื่อพวกเขาทำเช่นนั้น “พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองทัพคอยต่อสู้กับคนอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาเสอีร์” เมื่อกำลังพลสัมพันธมิตรเหล่านั้นของอัมโมน โมอับและภูเขาเสอีร์มุ่งหน้าเข้าไปในถิ่นเนินเขาแห่งยูดาห์ พระเจ้าก็ทรงทำให้พวกเขาเริ่มซุ่มโจมตีกันเอง “ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงแตกพ่ายไป”

23 เพราะว่าคนของอัมโมนและของโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับชาวภูเขาเสอีร์ ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และเมื่อเขาทั้งหลายทำลายชาวเสอีร์หมดแล้ว เขาทั้งสิ้นช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน เมื่อกองทัพของหลายอาณาจักรเหล่านี้ยกทัพต่อสู้ยูดาห์ คนอัมโมนและคนโมอับก็หันเข้าเล่นงานกำลังพลของภูเขาเสอีร์ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงทำให้กำลังพลเหล่านั้นแห่งภูเขาเสอีร์ช่วยพันธมิตรของตนด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งและคนเหล่านั้นก็หันมาต่อสู้พวกเขา หลังจากฆ่าฟันกำลังพลเหล่านั้นจากภูเขาเสอีร์แล้ว คนโมอับและคนอัมโมนก็เริ่มต่อสู้กันท่ามกลางพวกเขาเองจนถึงขนาดที่ว่าพวกเขาทำลายซึ่งกันและกัน เมื่อพวกเขาฆ่าฟันกันเสร็จแล้ว พันธมิตรทั้งสามนี้ก็ฆ่ากันตายหมด

24 เมื่อยูดาห์ขึ้นไปอยู่ที่หอคอยที่ในถิ่นทุรกันดาร เขามองตรงไปที่คนหมู่มากใหญ่โตนั้น และดูเถิด มีแต่ศพนอนอยู่บนแผ่นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้ เมื่อเยโฮชาฟัทและประชาชนของเขามาถึงที่เกิดเหตุในที่สุด แน่แน่นอนว่าในช่วงสายๆของวันนั้น พวกเขาก็มายังหอสังเวยการณ์หนึ่ง (หรือจุดเผ่าระวังหนึ่ง) เหนือถิ่นทุรกันดารแห่งเทโคอาซึ่งอยู่เบื้องล่าง พวกเขามองเห็นแต่ศพคนตายเกลื่อนกลาดต่อหน้าพวกเขา

25 เมื่อเยโฮชาฟัทและประชาชนของพระองค์มาเก็บของที่รบจากเขาทั้งหลาย พร้อมกับศพทั้งหลายนั้นเขาพบสิ่งของเป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพย์สมบัติและเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งเขาเก็บมามากสำหรับตัวจนขนไปไม่ไหว เขาเก็บของที่รบได้เหล่านั้นสามวัน เพราะมากเหลือเกิน

ดังนั้น เยโฮชาฟัทและประชาชนของเขาจึงรบของมีค่าต่างๆ เงินและเพชรพลอยจากศพคนเหล่านั้นจนถึงขนาดที่ว่าพวกเขาไม่สามารถขนมันไปได้หมด อันที่จริงพวกเขาใช้เวลาสาม

วันในการเก็บของริบจากสมรภูมินั้นเพราะมีของริบเยอะเหลือเกิน เห็นได้ชัดว่าศัตรูเหล่านั้นของ ยูดาห์ได้ออกมาทำศึกพร้อมกับเสื้อผ้า เครื่องประดับและอาวุธชั้นดีที่สุดของตน โดยคิดว่าจะ ทำให้เหล่าศัตรูของคนประทับใจ เยโฮชาฟัทและคณะเอาของริบนั้นกลับบ้านไปกับตน

2 พศต 20:26-30 ในวันที่สี่เขาทั้งหลายได้ชุมนุมกันที่หุบเขาเบรakah ด้วยที่นั่นเขา สรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า หุบเขาเบรakah จนถึงทุกวันนี้ ในวันที่ สี่หลังจากการฆ่าฟันกันนั้น ยูดาห์มาร่วมชุมนุมกันที่ “หุบเขาเบรakah” อันหลังนี้ยังอยู่ในถิ่น ทูรกันดารแห่งเทโคอาเหมือนเดิมและมีความหมายตรงตัวว่า ‘หุบเขาแห่งการอวยพร’ แน่ทีเดียว พระเจ้าได้ทรงอวยพรยูดาห์ ณ ที่แห่งนั้น

27 แล้วเขาทั้งหลายกลับไปคนยูดาห์และเยรูซาเล็มทุกคน และเยโฮชาฟัททรงนำหน้า กลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดิ์เย้ย ศัตรูของเขา **28** เขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็มด้วยพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และแตร ยังพระนิเวศของ พระเยโฮวาห์ เยโฮชาฟัทจึงนำขบวนแห่งชัยชนะกลับสู่เยรูซาเล็ม พวกเขามายังเยรูซาเล็มและ พระวิหารพร้อมกับบทเพลงต่างๆแห่งความชื่นบานซึ่งถูกสมทบด้วยวงดนตรีดุริยางค์ของคนเลวี

29 และความกลัวพระเจ้ามาอยู่เหนือบรรดาราชาอาณาจักรของประเทศทั้งปวง เมื่อเขา ได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้ศัตรูของอิสราเอล **30** แคนดินของเยโฮชาฟัทจึงสงบเงียบ เพราะ ว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีการหยุดพักสงบอยู่รอบด้าน พระเจ้าไม่เพียง ประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่เยโฮชาฟัทและยูดาห์เท่านั้น แต่พระเจ้ายังทรงทำให้ประชาชาติ อื่นๆแห่งภูมิภาคนั้นเกรงกลัวพระองค์ด้วย พวกเขาได้ยินว่าพระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงอย่าง อัจฉริยะเพื่อยูดาห์และเยโฮชาฟัท ดังนั้นอาณาจักรของเยโฮชาฟัทจึงเงียบสงบจากการรุกราน ต่างๆหรือการโจมตีต่างๆเพราะว่าพระเจ้าประทานความสุขแก่พวกเขา แน่ทีเดียวพระพร ใหญ่อย่างหนึ่งของพระเจ้าคือ ความสงบสุขกับผู้อื่น พระองค์ทรงอวยพรเยโฮชาฟัทเช่นนั้น เพราะความดี ความเชื่อและความชอบธรรมของเขา

2 พศด 20:31-34 ดั่งนี้แหละ เยโฮชาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ เมื่อ

พระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองใน
เยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาซูบาห์ บุตรสาวชิลหิ

32 พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอัสราหับบิดาของพระองค์ และมีได้ทรงพรากไปจากทาง
นั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

รัชกาลของเยโฮชาฟัทถูกสรุปย่อตรงนี้ เขาขึ้นครองบัลลังก์ตอนอายุสามสิบห้าปีและ
ครองราชย์นานยี่สิบห้าปี ที่สำคัญคือคำจารึกหลุมศพที่ว่า “พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของ
อัสราหับบิดาของพระองค์ และมีได้ทรงพรากไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องใน
สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” เหมือนกับที่อาสาหลักๆแล้วได้กระทำการที่ถูกต้องต่อพระ
พักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า (14:2) เยโฮชาฟัทก็ทำเช่นเดียวกัน แม้ทำผิดในเรื่องของอาหับ โดยรวม
แล้วเยโฮชาฟัทก็ “มิได้ทรงพรากไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสาย
พระเนตรของพระเยโฮวาห์” แน่ทีเดียวพระเจ้าจะทรงอวยพรผู้ชอบธรรม (เพลงสดุดี 5:12)
เพราะความชอบธรรมของเยโฮชาฟัท พระเจ้าจึงทรงอวยพรเขาอย่างบริบูรณ์

33 อย่างไรก็ดี ปุชนิยมสถานสูงยังไม่ได้ออกกำจัดออกไป ประชาชนยังมีได้ปักใจในพระเจ้า
แห่งบรรพบุรุษของตน แม้เป็นกษัตริย์ผู้หนึ่งที่ดำเนินตามแบบพระเจ้าและชอบธรรม เยโฮชาฟัท
ก็ล้มเหลวที่จะกำจัดปุชนิยมสถานสูงเหล่านั้นออกไปจากยอดเนินเขาเหล่านั้นทั่วยูดาห์ แม้เขา
ถอนรากถอนโคนการนมัสการรูปเคารพไปแล้ว (17:6) เขาก็อนุญาตให้สถานนมัสการต่างๆบน
ยอดเนินเขาหลงเหลืออยู่ต่อไป สถานที่เหล่านี้เคยถูกใช้เพื่อนมัสการพระเยโฮวาห์ แต่ก็ฝ่าฝืน
พระบัญญัติที่ให้นมัสการที่พระวิหารเท่านั้น (พระราชบัญญัติ 12:5-7) แม้เยโฮชาฟัทได้
พยายามอย่างหนักที่จะสั่งสอนและอบรมประชาชนของเขาในทางเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็น
เจ้าตลอดหลายปี พวกเขาก็มีได้เตรียมใจของตนแก่พระเจ้าอย่างเพียบพร้อม เพราะความ
เกียจคร้านฝ่ายวิญญาณของพวกเขาจึงมิได้แสวงหาและปรนนิบัติพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ
และตามพระประสงค์ของพระองค์ในการถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาต่างๆแก่พระองค์ที่เยรูซาเล็ม
เท่านั้นดังที่พระราชบัญญัติกำหนดไว้ ดังนั้นเมื่อกษัตริย์ผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าอย่างแข็ง

แกร่งอย่างเยโฮชาฟัทล่วงไปแล้ว ยูดาห์ก็ไถลกลับไปสู่การนับถือรูปเคารพและความบาปอื่นๆ อย่างง่ายดาย

34 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮชาฟัท ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูเถิด ได้มีบันทึกไว้ในหนังสือของเยชูบทรชายฮานานี ซึ่งรวมเข้าในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการครองราชย์ของเยโฮชาฟัทถูกบันทึกไว้ในพงศาวดารที่ไม่ได้รับการคลุใจของ “เยชูบทรชายฮานานี” เขายังถูกกล่าวถึงใน 1 พงศกษัตริย์ 16:1, 7 และ 2 พงศาวดาร 19:2

2 พศต 20:35-37 ต่อมาภายหลัง เยโฮชาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลผู้ทรงกระทำการอย่างชั่วร้ายมาก 36 พระองค์ทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองทารซิช และเขาทั้งหลายสร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์

ดูเหมือนว่าแม้เขาทำสิ่งดีๆ หลายสิ่ง เยโฮชาฟัทก็ยังไม่ยับยั้งตัวเองจากการอวมชอมกับบรรดากษัตริย์ผู้ไม่นับถือพระเจ้าแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือ บางที เขาอาจมีมุมมองเกี่ยวกับพวกเขาในเชิง ‘เพื่อนร่วมอาชีพ’ และพวกเขาอยู่ใน ‘สมาคม’ เดียวกันของเหล่ากษัตริย์ แม้ถูกตำหนิอย่างรุนแรงไปแล้ว โดยพระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์เยชูใน 19:2 เยโฮชาฟัทก็เข้าเป็นพันธมิตรกับ “อาหัสยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลผู้ทรงกระทำการอย่างชั่วร้ายมาก” อีกแล้ว อาหัสยาห์ดำเนินในทางเหล่านั้นของอาหับบิดาของตนและของนางเยเซเบลมารดาของตนและของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ดู 1 พงศกษัตริย์ 22:52 เยโฮชาฟัททราบเรื่องนี้โดยไม่ต้องสงสัย

ถึงกระนั้น เขาก็เข้าสู่การเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจและจึงเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่ากันด้วยกันกับอาหัสยาห์ พวกเขาเสนอที่จะสร้างเรือหลายลำที่เอซีโอนเกเบอร์ (เอลัทในภาษาสมัยใหม่) บนอ่าวเอลัทของทะเลแดง จากนั้นพวกเขาวางแผนที่จะส่งเรือเหล่านั้นไปยังทารซิชเพื่อโอกาสทางธุรกิจที่จะทำเงินมหาศาล

37 แล้วเอลีเยเซอร์บุตรชายโดคาواهูแห่งเมืองมาเรซาก็ได้พยากรณ์ถึงเยโฮชาฟัทว่า "เพราะพระองค์ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์ พระเยโฮวาห์จะทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ" เรือก็แตกไม่สามารถไปเมืองทารซิชได้ ขณะเดียวกัน พระเจ้าก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์อีกคนหนึ่งนามว่าเอลี

เยเชอร์มายังเยโฮชาฟัทซึ่งเผชิญหน้าเขาเพราะความผิดพลาดของเขา ผู้พยากรณ์ท่านนี้แจ้งเยโฮชาฟัทว่า “เพราะพระองค์ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์ พระเยโฮวาห์จะทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ” เพราะว่าเยโฮชาฟัทได้เข้าเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจกับอาหัสยาห์ พระเจ้าจึงจะทำลายแผนการของเขา พระเจ้าจึงส่งพายุลูกหนึ่งหรือหายนะภัยทางทะเลอย่างอื่นมาซึ่งทำให้เรือเหล่านั้นของเยโฮชาฟัทและอาหัสยาห์แตก แผนการของพวกเขาจึงถูกทำให้พังพินาศ ชีวิตและการครองราชย์ที่ตามแบบพระเจ้าของเยโฮชาฟัทจึงจบลงตรงนี้อย่างน่าเศร้า พระเจ้าไม่เคยอวยพรการออมชอมกับพวกคนละทิ้งความจริงเลย หลักการนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 21: บทที่ 21 และ 22 ของ 2 พงศาวดาร ให้รายละเอียดเกี่ยวกับกษัตริย์สององค์ที่ชั่วร้ายที่สุดแห่งยูดาห์ – เยโฮรัมและอาหัสยาห์ ทั้งคู่ทำชั่วในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าและทั้งคู่ถูกตีสอนอย่างสาหัสโดยพระเจ้า 2 พงศาวดาร 21 นำเสนอการครองราชย์อันต่ำช้าของเยโฮรัม บุตรชายของเยโฮชาฟัท การครองราชย์ของเขากินเวลาแปดปีซึ่งในช่วงเวลานั้นพระเจ้าทรงลงโทษเขาด้วยโรคหนึ่งที่รักษาไม่หายและเขาก็ตาย

2 พศด 21:1-4 เยโฮชาฟัทก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเยโฮรัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ พอเยโฮชาฟัทสิ้นชีวิต เยโฮรัมบุตรชายของเขาก็ขึ้นครองบัลลังก์แห่งยูดาห์

2 พระองค์ทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นโอรสของเยโฮชาฟัทคือ อาซาริยาห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อาซาริยาห์ มีคาเอล เซฟาทิยาห์ เหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นโอรสของเยโฮชาฟัทกษัตริย์ของอิสราเอล

3 พระราชบิดาของเขาทั้งหลายประทานเงิน ทองคำ และของอันมีค่ามากมาย พร้อมกับหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ แต่พระองค์ประทานราชอาณาจักรแก่เยโฮรัม เพราะว่าท่านเป็นโอรสหัวปี

4 เมื่อเยโฮรัมได้ขึ้นครองครองราชอาณาจักรของราชบิดาของพระองค์และได้สถาปนาไว้แล้ว พระองค์ทรงประหารพระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ ทั้งเจ้านายบางคนของอิสราเอลด้วย

โปรดสังเกตว่าเยโฮรัมเป็นหนึ่งในพี่น้องเจ็ดคน เยโฮซาฟัทบิดาของพวกเขาได้ยกมรดกก่อนโตที่เป็นเงินและสิทธิอำนาจแก่พวกเขาแต่ละคนแล้ว อย่างไรก็ตาม ทันทีที่เยโฮรัมบุตรหัวปีถูกสถาปนาเป็นกษัตริย์ เขาก็ฆ่าพี่น้องทุกคนของเขาหมด เขาจึงกำจัดความเป็นคู่แข่งใดๆที่อาจมาจากพวกเขา

2 พศต 21:5-7 เมื่อเยโฮรัมทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี กษัตริย์ผู้ชั่วร้ายและโหดเหี้ยมองค์นี้ขึ้นครองบัลลังก์ตอนเขาอายุสามสิบสองปีและครองราชย์จนกระทั่งเขาอายุสี่สิบปี

6 และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ราชวงศ์อาหับกระทำ เพราะว่าบิดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ อิสราเอลซึ่งเป็นอาณาจักรฝ่ายเหนือได้ละทิ้งความจริงไปแล้วมาตั้งแต่แรกเริ่มของมัน อาหับเป็นหนึ่งในกษัตริย์ที่แย่มากที่สุดของฝ่ายเหนือในฝ่ายวิญญาณ การแต่งงานกับบุตรสาวของเขามีแต่จะให้อิทธิพลที่ผิดๆมากขึ้นไปอีก ดังนั้นเยโฮรัมจึงตั้งหน้ามุ่งไปในวิถีแห่งการทอดทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว

7 อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับดาวิด และเหตุที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานพระที่นั่งแก่ดาวิด และแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์ สิ่งเดียวที่ขัดขวางมิให้พระเจ้าทำลายเยโฮรัมในทันทีก็คือพันธสัญญานั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับดาวิด บรรพบุรุษของเขา พระเจ้าทรงสัญญาดาวิดไว้แล้วเรื่องการมีราชวงศ์เสมอไป วลีที่ว่า “จะประทานพระที่นั่งแก่ดาวิดและแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์” หมายถึงพันธสัญญาของดาวิดและพระสัญญาของพระเจ้าที่จะรักษาเชื้อสายของดาวิดตลอดไปเป็นนิตย์

ในแง่หนึ่งมีภาพของความรอดและการอวยพรของพระเจ้าหลังจากนั้น แม้เยโฮรัมมีความมั่นคงพอสมควรในตำแหน่งของตนในฐานะกษัตริย์เพราะพันธสัญญานั้นที่พระเจ้าได้กระทำกับ

ดาวิด มันก็ไม่มีมารับประกันเรื่องการอวยพรของพระเจ้า ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงตีสอนเยโฮรัมอย่างรุนแรงเพราะความอธรรมของเขา

2 พศต 21:8-10 ในรัชกาลของพระองค์เอโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน เอโดมเป็นประชาชาติหนึ่งซึ่งก่อนหน้านั้นถูกกำราบโดยดาวิดและเรื่อยมาจนถึงสมัยของเยโฮซาฟัทก็ถูกปกครองโดยผู้ปกครองคนหนึ่ง พวกเขาเคยเป็นส่วนหนึ่งของการรุกรานยูดาห์ต่อสู่เยโฮซาฟัท ดุบທဲก่อนหน้านี้ แต่บัดนี้พวกเขากบฏต่อการปกครองโดยยูดาห์แล้ว สิ่งต่างๆเริ่มไปได้ไม่สวยแล้วสำหรับเยโฮรัม

9 แล้วเยโฮรัมก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาเจ้านายและรถรบทั้งสี่ของพระองค์ และพระองค์ทรงลุกขึ้นในกลางคืนโจมตีคนเอโดม ซึ่งมาล้อมพระองค์และผู้บังคับบัญชารถรบไว้ เยโฮรัมจึงต้องจำใจพยายามกำราบเอโดม ในความพยายามแรกนี้ เยโฮรัมประสบความสำเร็จอย่างไรก็ตาม ดังที่จะปรากฏชัดเจนข้างล่าง เอโดมประสบความสำเร็จในการกบฏต่อยูดาห์และการเป็นเจ้าประเทศราชของยูดาห์เหนือพวกเขา

10 เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ ครั้งนั้นลิบนาห์ก็ได้กบฏออกห่างจากการปกครองของพระองค์ด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ เอโดมไม่เพียงประสบความสำเร็จในการกบฏจากยูดาห์เท่านั้น แต่ลิบนาห์ซึ่งเชื่อกันว่าอยู่ทางทิศใต้ของยูดาห์ก็กบฏด้วย นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าเยโฮรัมไม่มีสมรรถภาพที่จะจัดวางทั้งคู่มือให้ถอนตัวออกไปได้ เหตุผลสำหรับความยุ่งยากและการสูญเสียอิทธิพลของเขาถูกกล่าวชัดเจน: “เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์” การอวยพรของพระเจ้าถูกเอาออกไปจากเยโฮรัมและยูดาห์ อันที่จริงพระเจ้าทรงเริ่มที่จะตีสอนเขาเพราะความบาปของเขาแล้ว

2 พศต 21:11-15 ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงสร้างปฐมนิยสถานสูงในถิ่นเทือกเขาของยูดาห์ และทรงนำชาวเยรูซาเล็มไปทำการพิศประเวณี และทรงกระทำให้ยูดาห์ทำเช่นกัน

ขณะที่ปุชณีสถานสูงเหล่านั้นในยูดาห์เคยถูกใช้สำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในช่วงรัชสมัยของเยโฮชาฟัท บัดนี้เยโฮรัมเปลี่ยนพวกมันให้เป็นสถานที่ต่างๆแห่งการนับถือรูปเคารพ – อาจเป็นการนมัสการพระบาอัล ในการกล่าวถึงยูดาห์ที่กระทำการล่วงประเวณี มีความคิดสองประการที่ชัดเจน การนมัสการพระบาอัลเป็นการเล่นชู้ฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าประชาชนของพระเจ้าไม่สัจย์ซื่อต่อพระเจ้าของตน อย่างไรก็ตาม การนมัสการพระบาอัลเป็นรูปแบบพิธีกรรมขอความอุดมสมบูรณ์จากพระต่างดาวซึ่งในพิธีกรรมเหล่านั้นมีการประกอบกิจกรรมทางเพศที่ปุชณีสถานสูงเหล่านั้นพร้อมกับความคิดที่จะปลุกเร้า (เร้าอารมณ์ทางเพศของ) พระบาอัลให้ส่งความอุดมสมบูรณ์มายังแผ่นดินนั้น ดังนั้นคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในการนมัสการพระบาอัลจึงเข้าร่วมในการค้าประเวณี ‘ทางศาสนา’ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของพิธีกรรมอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านั้น

ดังนั้น การเล่นชู้ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกายจึงเกิดขึ้นที่ปุชณีสถานสูงเหล่านั้นสำหรับการนมัสการพระบาอัล ความคิดของการไปยังปุชณีสถานสูงสักแห่งก็คือเพื่อที่พวกเขาจะได้เข้าไปใกล้พระของตนมากขึ้น การประกอบกิจกรรมทางเพศมิใช่เพื่อที่จะปลุกเร้าและกระตุ้นพระบาอัลของพวกเขา เพื่อที่มันจะส่งความอุดมสมบูรณ์มายังแผ่นดินของพวกเขา ภรรยาของพวกเขาและปศุสัตว์ของพวกเขา

12 และจดหมายฉบับหนึ่งมาถึงพระองค์จากเอลิยาห์ผู้พยากรณ์ว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้ามิได้ดำเนินในบรรดามรรคาของเยโฮชาฟัทบิดาของเจ้า หรือในบรรดามรรคาของอาสาหัทธัยของยูดาห์ 13 แต่ได้เดินในมรรคาของบรรดาศักดิ์แห่งอิสราเอล และได้นำยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มในการแพศยา อย่างกับการแพศยาแห่งราชวงศ์อาหับ และเจ้าได้ฆ่าพวกน้องชายของเจ้าเสียด้วย ผู้เป็นเชื้อวงศ์บิดาของเจ้า และพวกเขาดีกว่าเจ้า

พระเจ้าจึงทรงส่งข้อความหนึ่งที่เป็นลายลักษณ์อักษรจากเอลิยาห์มาถึงเยโฮรัม นี่เป็นที่แรกและที่เดียวในหนังสือพงศาวดารที่มีการกล่าวถึงผู้พยากรณ์เอลิยาห์ ข้อความนั้นจากพระเจ้า

จึงกล่าวโทษเยโฮรัมและความบาปของเขา เยโฮรัมได้ทอดทิ้งทางเหล่านั้นของเยโฮชาฟัทบิดาของเขาและอาสากุของเขา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เยโฮรัมได้ดำเนินตามทางนั้นของเหล่ากษัตริย์แห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือ นั่นคือ อิสราเอล ในการทำเช่นนั้นเขาทำให้ยูดาห์และเยรูซาเล็มทำ “การแพศยา อย่างกับการแพศยาแห่งราชวงศ์อัสซัย” ดังที่หมายเหตุไว้ในความเห็นเหล่านั้น สำหรับข้อ 11 การแพศยาของยูดาห์เป็นทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกายในการนมัสการพระบาอัล ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าทรงกล่าวโทษเยโฮรัมเพราะการฆ่าพี่น้องหกคนของเขา ซึ่งทุกคนนั้น พระเจ้าตรัสว่าดีกว่าเยโฮรัม

14 ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงนำภัยพิบัติอันยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า ลูกหลานของเจ้า เมียของเจ้า และข้าวของทั้งสิ้นของเจ้า **15** และตัวเจ้าเองจะมีความเจ็บป่วยสาหัสด้วยโรคลำไส้ของเจ้า จนกว่าลำไส้ของเจ้าจะออกมาเพราะเหตุโรคนั้นวันแล้ววันเล่า”

จดหมายฉบับนั้นจากเอลียาห์จึงแจ้งเยโฮรัมว่าพระเจ้ากำลังจะส่งภัยพิบัติต่างๆมายังครอบครัวของเขาซึ่งรวมถึงภรรยา ลูกๆ และข้าวของทั้งสิ้นของพวกเขา ประเทศของเขาจะถูกทำลาย นครหลวงของเขาถูกยึดไป วังของเขาถูกปล้น เหล่าภรรยาของเขาถูกจับไปเป็นเชลย และลูกๆทุกคนของเขาถูกฆ่าตายยกเว้นคนสุดท้าย ส่วนเยโฮรัมเองนั้น พระเจ้ากำลังจะส่ง โรคหนึ่งที่รักษาไม่หายที่เป็นโรคบิดอันเจ็บปวดซึ่งดูเหมือนราวกับว่าลำไส้ของเขาจะหลุดออกมา เพราะเหตุที่เขาไม่มีใจ (ลำไส้) เมตตากรุณาต่อพี่น้องของเขาที่ถูกฆ่าตาย ลำไส้ของเขาเองจะถูกทำลายด้วยโรค

2 พศต 21:16-20 ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ทรงเร้าให้ความโกรธของคนฟิลิเตีย และของคนอาระเบีย ผู้ที่อยู่ใกล้กับคนเอธิโอเปีย มีต่อเยโฮรัม **17** และเขาทั้งหลายยกมาต่อสู้กับยูดาห์ และบุกรุกเข้าไปในนั้น และชนข้าวของทั้งสิ้นซึ่งมีในราชสำนัก ทั้งบรรดาโอรสและมเหสีของพระองค์ จึงไม่มีโอรสเหลือไว้ให้แก่พระองค์นอกจากเยโฮอาหัสโอรสองค์สุดท้ายของพระองค์ ในเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นตามมาในไม่ช้า พระเจ้าทรงอนุญาตให้คนฟิลิเตียและคนเอธิโอเปียแห่งอาระเบีย (ฝ่ายหลังอาศัยอยู่ในส่วนทิศใต้ของแหลมอาระเบีย) ปล้นยูดาห์และ

เยรูซาเล็ม พวกเขาปล้นวังของเยโฮรัม จับภรรยาทั้งหลายของเขาไป และฆ่าบุตรชายของเขาทุกคนยกเว้นผู้เดียว นั่นคือ เยโฮอาหาสบุตรคนสุดท้ายของเขา คำพยากรณ์ที่ถูกกล่าวโดยเอลียาห์จากพระเจ้ากำลังเกิดขึ้นจริงแล้ว

18 ภายหลังเรื่องเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ลำไส้ของเยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้ 19 ต่อมาเป็นเวลาสิ้นสองปีลำไส้ของพระองค์ก็ออกมาเพราะโรคนั้น และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความทรมานทรมานอย่างยิ่ง ประชาชนของพระองค์มิได้ก่อเพลิงถวายเกียรติแก่พระองค์ อย่างกับก่อเพลิงให้กับบรรพบุรุษของพระองค์ โรคนั้นที่พระเจ้าทรงใช้เมื่อยติเยโฮรัมไม่ปรากฏชัดเจน แต่เชื่อกันทั่วไปว่ามันเป็นโรคบิดที่มีโลหิตไหลออกมามาก John Gill หมายความว่ามันอาจเป็น “โรคไส้เดือน หรือส่วนหนึ่งของอวัยวะหรือเนื้อเยื่อไหลออกมาจากช่องท้อง คนอื่นๆก็ว่าเป็นช่องทวารเลื่อนลงมา คนอื่นๆก็ว่าเป็นโรคลำไส้ใหญ่หรือการปวดตะโพก” – ซึ่งทั้งหมดนี้ฟังดูน่ากลัวทั้งสิ้น ตอนเสียชีวิต ประชาชนแห่งยูดาห์ไม่ได้เผาเครื่องหอมเพื่อให้ความเคารพต่อเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เยโฮรัมไม่ได้รับการจัดพิธีศพแบบปกติ

20 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ได้ทรงจากไปโดยไม่มีใครอาลัย เขาก็ฝังศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช่ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์ หลังจากครองราชย์ได้แปดปี เยโฮรัมก็เสียชีวิตและ “จากไปโดยไม่มีใครอาลัย” ไม่มีใครคิดถึงเขาเมื่อเขาจากไป ช่างเป็นความเห็นที่นำเศร้าเกี่ยวกับชีวิตของผู้ปกครองคนหนึ่งทีละทีความจริง เขาจึงถูกฝังศพ แต่ไม่ใช่ในสุสานหลวงที่ถูกสงวนไว้สำหรับเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ในนครดาวิดในเยรูซาเล็มด้านทิศตะวันออก

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 22: บทนี้นำเสนอการครองราชย์ช่วงสั้นๆของอาหัสยาห์ (เขายังใช้ชื่อเยโฮอาหาสและอาซารียาห์ด้วย) เขาครองราชย์หนึ่งปีและถูกฆ่าตาย เขาเช่นเดียวกับเยโฮรัมบิดาของเขากระทำ ความชั่ว

2 พศด 22:1-4 และชาวเยรูซาเล็มได้ให้อาห้สยาห์โอรสองค์สุดท้ายของพระองค์ เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะคนหมู่นั้นมาถึงค่ายกับคนอาระเบียได้ฆ่าโอรสผู้พี่เสียทั้งหมด ดังนั้นอาห้สยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์จึงครอบครอง 2 เมื่ออาห้สยาห์เริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาชาลียาห์หลานหญิงของอมรี หลังจากการถูกปล้น ซึ่งเป็นการตีสอนโดยคนฟีลิสเตียและคนอาระเบีย (20:16-17) ซึ่งทุกคนยกเว้นเยโฮอาห้สบุตรคนสุดท้ายของเยโฮรัมถูกฆ่าตาย เยโฮอาห้ส (ตรงนี้ถูกเรียกว่าอาห้สยาห์) ถูกตั้งเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ ความไร้เสถียรภาพของกษัตริย์ผู้ชั่วร้ายองค์นี้ถูกพบในระยะเวลาสั้นๆแห่งการครองราชย์ของเขา – หนึ่งปี เขาเป็นบุตรชายของนางอาชาลียาห์ผู้ชั่วร้าย หลานหญิงของอมรี

3 พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งหลายของราชวงศ์ของอาห้บด้วย เพราะว่าพระมารดาของพระองค์เป็นที่ปรึกษาในการกระทำความชั่วร้ายของพระองค์ โปรดสังเกตว่าอาห้สยาห์ดำเนินในทางเหล่านั้นของวงศ์วานของอาห้บ เขาเช่นเดียวกับบิดาของเขาเป็นกษัตริย์ที่ชั่วร้าย นอกจากนี้มารดาของเขายังเป็นที่ปรึกษาของเขาให้กระทำความชั่วด้วย (จงระลึกว่ามารดาของเขาเป็นธิดาของอาห้บ กษัตริย์ผู้ชั่วร้ายแห่งฝ่ายเหนือ) ช่างเป็นความเห็นอันน่าเศร้าที่มารดามีอิทธิพลในทางที่ผิดในชีวิตของชายผู้นี้

ด้วยเหตุนี้ข้อ 4 จึงบันทึกว่า 4 ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างราชวงศ์ของอาห้บได้กระทำ เพราะว่าหลังจากราชบิดาของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาทั้งหลายเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ นำไปสู่ความพินาศของพระองค์ ช่างเป็นความเห็นอันน่าเวทนาที่ว่าครอบครัวและเพื่อนๆสามารถเป็นที่ปรึกษาของคนๆหนึ่งจนนำไปสู่ความพินาศได้ เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว พวกเขาได้ปฏิเสธพระวณะของพระเจ้าและจึงติดกับในบ่อไร้ก้นแห่งปัญญาแบบมนุษย์ แนวคิดเสรีนิยมสมัยใหม่ก็เป็นแบบเดียวกัน พวกเขาก็ปฏิเสธพระวณะของพระเจ้าและได้พยายามที่จะแทนที่มันด้วยความคิดต่างๆอันปราศปรื่องของตน ความตกต่ำของวัฒนธรรมนี้ซึ่งกำลังทำลายแผ่นดินนี้ เป็นคำพยานหนึ่งที่ฟ้องถึงความโง่เขลาของพวกเขา

2 พศต 22:5-7 พระองค์ทรงกระทำตามคำปรึกษาของเขาทั้งหลายด้วย และเสด็จ

ไปกับเยโฮรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์ของซีเรีย ที่เมืองราโมทกิเลอาด และคนซีเรียได้กระทำให้โยรัมบาดเจ็บ อาหับสยาคำเนินตามหลักปรัชญาอันไร้พระเจ้าและเสื่อมทรามของอิสราเอล นั่นคือ อาณาจักรฝายเหนือ กษัตริย์ที่ครองราชย์อยู่ในฝายเหนือขณะนั้นมีชื่อว่าเยโฮรัมเช่นกัน เขาเช่นเดียวกับอาหับบิดาของเขาตัดสินใจที่จะพยายามไปทำสงครามต่อผู้ซีเรียที่ราโมทกิเลอาด (ที่ราบสูงแห่งกิเลอาด) และเช่นเดียวกับบิดาของเขา เยโฮรัมถูกทำให้พ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงเช่นกันที่ราโมทกิเลอาด

6 และพระองค์ทรงกลับมาที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลซึ่งพระองค์ได้รับที่เมืองรามัท เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์ของซีเรีย และอาหับสยาคำปรึกษาของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์เสด็จลงไปเฝ้าเยโฮรัม โอรสของอาหับในเมืองยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ประหลาด เยโฮรัมที่บาดเจ็บถูกพากลับไปรักษาตัวที่ยิสเรเอล ตรงนี้อาหับสยาคำปรึกษาถูกเรียกว่าอาซาริยาห์ (และเยโฮอาหับด้วย) กษัตริย์ผู้มีหลายชื่อองค์นี้เดินทางขึ้นเหนือไปยังยิสเรเอลเพื่อไปเยี่ยมเยโฮรัม

7 แต่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เสียแล้วว่า ความล้มจมของอาหับสยาคำปรึกษาจะมาโดยที่พระองค์เสด็จลงไปเยี่ยมเยโฮรัม เพราะเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น พระองค์เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อจะปะทะกับเยชูบุตรชายนิมิชิ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งให้ตัดราชวงศ์ของอาหับออกเสีย กระนั้นพระเจ้ายังทรงมีแผนการต่างๆ สำหรับการเสียชีวิตของอาซาริยาห์ผู้ชั่วร้าย พอไปถึง อาซาริยาห์ก็เดินเข้าไปเจอการก่อรัฐประหาร โดยเยชูเพื่อล้มล้างเยโฮรัมและวงศ์วานของอาหับ ดู 1 พงศกษัตริย์ 10:12-14

2 พศต 22:8-9 และอยู่มาเมื่อเยชูกำลังสำเร็จโทษราชวงศ์ของอาหับ ท่านได้พบ

เจ้านายของยูดาห์ และบรรดาโอรสพระเชษฐาของอาหับสยาคำปรึกษา ผู้มาปรนนิบัติอาหับสยาคำปรึกษา และได้ประหารเขาทั้งหลายเสีย พวกเจ้านายแห่งยูดาห์ได้เดินทางขึ้นเหนือมายังสะมาเรียเช่นกัน เมื่อเยชูค้นพบเจ้านายที่อ้อมขอมเหล่านี้แห่งยูดาห์ในสะมาเรีย (ซึ่งเป็นพี่น้องของอาหับสยาคำปรึกษา) เขาก็ฆ่าคนเหล่านั้นหมดทุกคน ดู 2 พงศกษัตริย์ 10:12-14

9 ท่านได้ค้นหาอาหัสยาห์ และพระองค์ก็ถูกจับ (เมื่อซ่อนพระองค์อยู่ในสะมาเรีย) และเขาพาพระองค์มาหาเยชู และประหารชีวิตพระองค์เสีย เขาทั้งหลายก็ฝังพระศพไว้ เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหลานเธอของเยโฮชาฟัท ผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์" และราชวงศ์ของอาหัสยาห์ไม่มีผู้ใดสามารถปกครองราชอาณาจักรได้ เมื่อพบตัวอาหัสยาห์ในสะมาเรีย เยชูก็ฆ่าเขาเช่นกัน อย่างน้อยสำหรับอาหัสยาห์ เขาก็ได้รับการฝังศพอย่างเหมาะสม – ซึ่งเป็นอะไรที่ไม่ได้ถูกให้แก่เยโฮรัม อาหัสยาห์ได้รับการฝังศพอย่างเหมาะสมเพราะว่าเขาเป็นหลานชายของเยโฮชาฟัท กษัตริย์ผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าแห่งยูดาห์ อย่างไรก็ตาม อาหัสยาห์ก็เป็นหลานชายของอมรีผ่านทางนางอาธาเลียห์มารดาของเขาเช่นกัน ดังนั้น รัชกาลของอาหัสยาห์จึงคงอยู่เพียงช่วงเวลาสั้นๆ และเขาพินาศในทางนั้น

2 พศต 22:10-12 เมื่ออาธาเลียห์พระมารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางก็ลุกขึ้นทำลายเชื้อพระวงศ์แห่งราชวงศ์ของยูดาห์เสียสิ้น เมื่อข่าวไปถึงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นที่สะมาเรีย พระราชินีมารดา นั่นคือ นางอาธาเลียห์มารดาของอาหัสยาห์ก็เริ่มฆ่าราชวงศ์ที่เหลืออยู่แห่งวงศ์วานของยูดาห์และตั้งตนเป็นพระราชินี (จงระลึกว่านางเป็นธิดาของอมรี)

11 แต่พระนางเยโฮชาเบอาภริดาของกษัตริย์ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์ลักพาไปเสียจากท่ามกลางบรรดาโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นแหละเยโฮชาเบอาภริดาของกษัตริย์เยโฮรัม และภรรยาของเยโฮยาดาปุโรหิต (เพราะว่าพระนางเป็นพระขนิษฐาของอาหัสยาห์) ได้ซ่อนเธอให้พ้นพระนางอาธาเลียห์ เพื่อมิให้พระนางประหารเธอได้

ผู้ที่ได้เห็นการซ่อนตัวอันชั่วร้ายที่เยรูซาเล็มนี้คือ นางเยโฮชาเบอาผู้เป็นน้องสาวของอาหัสยาห์ (และธิดาของเยโฮรัม) นางเป็นภรรยาของเยโฮยาคัมหาปุโรหิต เมื่อรู้ว่ามิบุตรชายทารกคนหนึ่งของอาหัสยาห์ นางเยโฮชาเบอาผู้เป็นน้ำจิงจึงตัวทารกนั้นและพี่เลี้ยงของเขาไปและ

ซ่อนเขาทั้งสองในห้องๆหนึ่งในพระวิหาร เด็กคนนั้นไม่เพียงถูกซ่อนตัวไว้เท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่านางอาซาเลียห์ไม่รู้เรื่องนี้ด้วยซ้ำ

12 และเธอได้อยู่กับเขาในพระนิเวศของพระเจ้าซ่อนตัวอยู่หกปี ฝ่ายพระนางอาซาเลียห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน โยอาชน้อยจึงถูกซ่อนตัวในพระวิหารนานหกปีขณะที่ยาผู้ชั่วร้ายของเขาคครอบครองเหนือแผ่นดินนั้น เห็นได้ชัดว่าฝ่ายหลังไม่รู้เลยเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าผู้สืบราชบัลลังก์ที่แท้จริงกำลังถูกเลี้ยงดูอย่างลับๆในพระวิหารนั้น

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 23: บทที่ 23-24 ให้รายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตและการครองราชย์ของโยอาช กษัตริย์องค์ต่อไปของยูดาห์ มันเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นเกี่ยวกับอุปบายทางการเมืองและการกบฏที่มีเหตุอันชอบธรรม ที่ปรึกษาและผู้สนับสนุน โยอาชคือมหาปุโรหิตเยโฮยาคาตลอดชีวิตของเยโฮยาคา โยอาชทำสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า อย่างไรก็ตาม พอเยโฮยาคาสิ้นชีวิต โยอาชก็หันไปเสียจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างน่าเศร้าใจและถึงขนาดทรยศความดีของเยโฮยาคาที่มีต่อเขาด้วย จุดจบของโยอาชคือ ช่วงเวลาอันตกต่ำของการพ่ายแพ้ทางทหารและการถูกลอบสังหารในที่สุด

2 พงศาวดาร 23 นำเสนอเรื่องราวการขึ้นครองอำนาจอันไม่ปกติธรรมดาของกษัตริย์โยอาช กล่าวโดยสรุปคือ จงระลึกว่าโยอาชตอนเป็นเด็กทารกได้ถูกซ่อนไว้โดยนางเยโฮซาเบอาทน้ำหญิงของเขา (ภรรยาของมหาปุโรหิตเยโฮยาคา) จากนางอาซาเลียห์ผู้ชั่วร้าย นางได้แย่งชิงบัลลังก์ตอนที่กษัตริย์อาหัสยาห์ถูกฆ่าตาย (นางได้ฆ่าบุตรชายคนอื่นๆทุกคนของอาหัสยาห์ด้วยเพื่อทำให้บัลลังก์นั้นว่างสำหรับตัวนางเอง)

2 พศต 23:1-3 แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาคาได้กล้าแข็งขึ้น และให้พวกนายร้อยกระทำพันธสัญญากับท่าน มีอาซาริยาห์บุตรชายเยโรฮัม อิซมาเอลบุตรชายเยโฮฮานัน อาซาริยาห์บุตรชายโอบเอด มาอาเสอาห์บุตรชายอาดายาห์ และเอลีซาฟัทบุตรชายติลธิ 2 และเขาทั้งหลายเที่ยวไปทั่วยูดาห์และรวบรวมคนเลวีมาจากทุกหัวเมืองของยูดาห์ ทั้งบรรดาหัวประมุขของ

บรรพบุรุษของอิสราเอล และเขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็ม หลังจากโยอาชได้ถูกซ่อนไว้นานหกปี เยโฮยาตามหาปุโรหิตที่ก่อการรัฐประหารเพื่อล้มล้างนางอาชาลียาห์ เขาพบเหล่าผู้สมคบคิดที่ เต็มใจในพวกผู้นำทางทหารของอาณาจักรนั้น รวมถึงพวกคนเลวีและผู้นำคนอื่นๆของยูดาห์ด้วย

3 และบรรดาชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระนิเวศของพระเจ้า และเยโฮยาดากล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ดูเถิด โอรสของกษัตริย์จะครอบครองตามที่พระเยโฮวาห์ตรัส เกี่ยวกับบรรดาโอรสของดาวิด ชุมชนชนที่ถูกหมายเหตุนี้ไม่ใช่ของประชาชาตินั้นทั้งหมด แต่ เป็นของพวกปุโรหิต พวกผู้นำ และคนเลวีที่มารวมตัวกันดังที่หมายเหตุไว้ข้างบน เยโฮยาดาก็ ประกาศแก่พวกเขาว่าถึงเวลาแล้วที่กษัตริย์ผู้มีสิทธิอันชอบธรรมแห่งยูดาห์จะถูกแต่งตั้งบน บัลลังก์ พวกเขาไม่มีความจงรักภักดีต่อนางอาชาลียาห์ผู้ชั่วร้ายเลย

2 พศต 23:4-7 เยโฮยาดาประกาศแผนการของตนแก่บรรดาผู้สมคบคิดของเขา ที่มาชุมนุมกัน ท่านทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือท่านผู้เป็นปุโรหิตและคนเลวี ผู้ออกเวรในวันสะบาโตหนึ่งในสาม ให้เป็นคนเฝ้าประตู 5 และหนึ่งในสามให้อยู่ที่พระราชสำนัก และหนึ่งในสาม ให้อยู่ที่ประตูเชิงราก และให้ประชาชนทั้งปวงอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ หนึ่งในสาม ของพวกปุโรหิตและคนเลวีซึ่งนำโดยคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงข้างบนจะเฝ้าประตูต่างๆของพระวิหารในวันสะบาโตนั้นที่กำหนดไว้ อีกหนึ่งในสามจะถูกส่งไปเฝ้าพระราชสำนักที่ว่างเปล่าของ กษัตริย์ หนึ่งในสามสุดท้ายจะเฝ้าประตูเชิงรากของพระวิหาร ที่รวมตัวกันในลานชั้นนอกของ พระวิหารจะเป็นคนเหล่านั้นของยูดาห์ที่จงรักภักดีต่อพระเจ้าและกษัตริย์ของพระองค์

6 แต่อย่าให้สักคนหนึ่งเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ นอกจากปุโรหิตและคนเลวี ที่ปรนนิบัติอยู่ เขาทั้งหลายเข้าไปได้ เพราะเขาทั้งหลายบริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวงจะต้อง รักษาการบังคับบัญชาของพระเยโฮวาห์ 7 ให้คนเลวีล้อมกษัตริย์ไว้ แต่ละคนให้ถืออาวุธ และผู้ใด เข้าไปในพระนิเวศนั้นจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา และเมื่อ พระองค์เสด็จออกไป"

ในวันสะบาโตที่กำหนดไว้นั้น พวกปุโรหิตและคนเลวีที่มาพร้อมตัวกันจะต้องไม่อนุญาตให้ผู้ใดเข้าไปในพระวิหารนั้นยกเว้นพวกคนเลวีและพวกปุโรหิต ชุมชนใหญ่กว่าที่จงรักภักดีต่อพระเจ้าจะเป็นยามเฝ้าในลานชั้นนอกของพระวิหารเพราะพวกเขามีคนมาก เมื่อถึงเวลาที่กำหนด พวกคนเลวีที่ได้รับมอบหมายจะล้อมกษัตริย์องค์น้อยไว้ด้วยอาวุธต่างๆที่ถูกชักออกและเดินคุ้มกันเขาไปจนถึงที่ของเขา ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปในพระวิหารเพื่อขัดขวางพิธีการดังกล่าวจะถูกจับตัวและถูกฆ่าตาย พวกคนเลวีที่ได้รับมอบหมายจะทำหน้าที่เป็นองครักษ์ให้แก่กษัตริย์ขณะที่เขาถูกสำแดงตัวแก่ประชาชนคนนั้น

2 พศต 23:8-11 คนเลวีและคนยูดาห์ทั้งปวงได้กระทำทุกสิ่งที่ยะโฮยาดาปุโรหิตได้บัญชาไว้ เขาทั้งหลายต่างก็นำคนของเขามา คือทุกคนที่ออกเเวรในวันสะบาโต และบรรดาคนเหล่านั้นที่จะเข้าเเวรในวันสะบาโต เพราะยะโฮยาดาปุโรหิตมิได้ปล่อยกองเเวร 9 และยะโฮยาดาปุโรหิตได้มอบหอกกับดั่งและโล่ซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดนั้น ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชากองร้อย

ในวันสะบาโตที่กำหนดไว้นั้น พวกคนเลวีที่ถูกกำหนดไว้ก็กระทำตามที่สั่ง ขณะเดียวกัน เยโฮยาดามหาปุโรหิตก็ส่งกองเเวรนั้น (นั่นคือ กะ) ของพวกปุโรหิตและคนเลวีที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่มิให้กลับไปบ้านและคนเหล่านั้นที่จะมาปฏิบัติหน้าที่ให้มารวมตัวกันด้วย จากนั้นเขาก็ให้อาวุธต่างๆแก่พวกปุโรหิตและคนเลวีซึ่งอาวุธเหล่านั้นถูกเก็บไว้ที่พระวิหารมานานแล้วตั้งแต่สมัยของดาวิด

10 และท่านได้ตั้งประชาชนทั้งสิ้นให้ล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาวุธตั้งแต่ด้านขวาของพระวิหารถึงด้านซ้ายของพระวิหาร รอบแท่นบูชาและพระวิหาร **11** แล้วเขานำโอรสของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎให้ท่าน มอบพระโอวาให้แก่ท่าน และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ เยโฮยาดากับบุตรชายของท่านก็เจิมพระองค์ และเขาทั้งหลายร้องว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ"

เยโฮยาดาจึงเรียงแถวกำลังพลของเขาที่เป็นคนเลวจากฝั่งหนึ่งของพระวิหาร ไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง – ทุกคนพร้อมอาวุธที่ถูกชักออก ต่อหน้าแถวทหารที่ถืออาวุธเหล่านั้น “เขานำโอรสของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎให้ท่าน มอบพระโอวาทให้แก่ท่าน และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์” โยอาชน้อยเมื่ออายุเพียงเจ็ดปีก็ถูกตั้งเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ เขาถูกสวมมงกุฎอย่างเหมาะสมและได้รับพระวามะของพระเจ้าชุดหนึ่ง จากนั้นพวกเขาก็เจิมเขาเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์อย่างเป็นทางการและร้องออกมาว่า “ขอพระเจ้าทรงช่วยกษัตริย์ให้รอดเถิด” คำพูดอันหลังนี้มี ความหมายว่า ‘ขอพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษากษัตริย์เถิด’ คงมีเสียงโห่ร้องและปรบมือใหญ่โตพลุ่งขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย

2 พศต 23:12-13 เมื่ออาชาลียาห์ได้ยินเสียงประชาชนวิงและสรรเสริญกษัตริย์ พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 13 และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด มีกษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่เสาของพระองค์ตรงที่ทางเข้า บรรดาผู้บังคับกองและพลแตรก็อยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนทั้งปวงแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดีและเป่าแตร บรรดานักร้องพร้อมกับเครื่องดนตรีของเขาก็นำการสรรเสริญ พระนางอาชาลียาห์ก็ฉีกฉลองพระองค์ของพระนาง ทรงร้องว่า "กบฏ กบฏ"

นางอาชาลียาห์ได้ยินเสียงอีกทีก็และเสียงโห่ร้องของฝูงชนเหล่านั้น นางเห็นผู้คนวิงไปยังพระวิหารและสรรเสริญกษัตริย์ นางจึงรอดไปยังพระวิหารจากวังของนางเองและเห็น โยอาชน้อยยืนอยู่ ณ สถานที่นั้นในพระวิหารซึ่งถูกสงวนไว้สำหรับกษัตริย์แห่งยูดาห์ ขณะเดียวกันพวกนักดนตรีประจำพระวิหารก็กำลังขับร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้าโดยสมทบด้วยวงดนตรีของพระวิหาร เมื่อมองดูสถานการณ์แล้ว นางอาชาลียาห์จึงฉีกเสื้อผ้าของตนและกรีดร้องว่า “กบฏ กบฏ”

2 พศต 23:14-15 แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตจึงนำบรรดานายร้อยผู้บัญชาการกองทัพออกมา สั่งเขาว่า "จงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดที่ตามพระนางไปก็ให้ประหารชีวิตเสียด้วยดาบ" เพราะปุโรหิตกล่าวว่า "อย่าประหารพระนางในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

15 เขาจึงจับพระนาง แล้วพระนางก็เสด็จไปที่ทางเข้าประตูม้า ณ พระราชวังและเขาทั้งหลายก็
ประหารพระนางเสียที่นั่น

เมื่อเห็นการปรากฏตัวและการเข้ามาขัดจังหวะของนางอาชาลิยาห์ เยโฮยาคาจึงสั่งกำลัง
พลถืออาวุธของเขาให้จับตัวนางไว้ เมื่อได้ยินคำสั่งของเยโฮยาคา นางอาชาลิยาห์จึงถูกใช้กำลัง
คุมตัวออกไปจากที่แห่งนั้นโดยพวกยามเฝ้าพระวิหาร นอกจากนี้ ใครก็ตามที่ตามนางไปจะต้อง
ถูกสังหารเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เยโฮยาคาก็สั่งว่าอย่าทำให้โลหิตตกในพระวิหาร พระราชินีผู้ชั่ว
ร้ายนางนี้ถูกคุมตัวออกไปนอกพระวิหารจนถึงสถานที่แห่งหนึ่งใกล้พระราชวังซึ่งเป็นที่ๆพวก
ม้าเข้าไปโดยอาจเป็นคอกม้าต่างๆของมันและนางถูกประหารชีวิตที่นั่น

2 พศต 23:16-21 การฟื้นฟูครั้งใหญ่เริ่มมีขึ้นแล้วในยูดาห์ เยโฮยาคาได้กระทำพันธ
สัญญาระหว่างท่านเองกับประชาชนทั้งปวงและกษัตริย์ว่า เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของ
พระเยโฮวาห์ 17 แล้วประชาชนทั้งปวงก็ไปที่นิเวศของพระบaal และพังลงเสีย และเขาทูลแทน
บูชาและรูปเคารพของพระบaalนั้นให้เป็นที่ขึ้นๆ และเขาประหารมัทธานปุโรหิตของพระบaal
เสียที่หน้าแท่นบูชา พร้อมกับการเสียชีวิตของนางอาชาลิยาห์ผู้ชั่วร้ายและการเจิมกษัตริย์องค์
ใหม่เหนือยูดาห์ เยโฮยาคากระทำพันธสัญญาหนึ่งระหว่างตัวเขาเอง ประชาชาตินั้น โดยรวมและ
กษัตริย์ “ว่า เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์” เห็นได้ชัดว่าทุกคนตกลงตามนั้น
จากนั้นพวกเขาก็ออกมาจากพระวิหารของพระเจ้าและ “ไปที่นิเวศของพระบaal และพังลงเสีย
และเขาทูลแทนบูชาและรูปเคารพของพระบaalนั้นให้เป็นที่ขึ้นๆ และเขาประหารมัทธาน
ปุโรหิตของพระบaalเสียที่หน้าแท่นบูชา” ภายใต้อิทธิพลของเยโฮยาคา การมีอยู่ของการ
นมัสการพระบaalที่เยรูซาเล็มจึงถูกกำจัดออกไปเสีย

18 เยโฮยาคาวางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ภายใต้การควบคุมของปุโรหิต
แห่งคนเลวี ผู้ซึ่งดาวิดทรงจัดตั้งให้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ให้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่
พระเยโฮวาห์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยความเปรมปรีดีและการร้อง
เพลง ตามพระราชดำรัสสั่งของดาวิด 19 ท่านได้ตั้งผู้เฝ้าประตูไว้ที่ประตูรั้วพระนิเวศของพระเย

โฮวาท் เพื่อมิให้ผู้มีมลทินด้วยประการหนึ่งประการใดเข้าไป เยโฮยาคาจึงฟื้นฟูงานรับใช้และการจัดระเบียบของพระวิหารตามที่ดาวิดได้กำหนดไว้ก่อนเขาสิ้นชีวิต ด้วยความพยายามจนสุดความสามารถของเขา พระวิหารนั้นและการนมัสการพระเยโฮวาท்จึงถูกฟื้นฟูขึ้นใหม่ดังที่พระเจ้าทรงประสงค์ไว้ตอนเริ่มเปิดใช้งานพระวิหารไม่นานหลังจากดาวิดสิ้นชีวิต

20 ท่านได้นำผู้บังคับกองร้อย ชุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และท่านได้เชิญกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาท்ไปทางประตูบนไปสู่พระราชสำนัก และเขาก็เชิญกษัตริย์ประทับบนพระราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร บรรดาเจ้าหน้าที่ที่มาชุมนุมกันของประชาชาตินั้นที่ถูกพรรณนาถึงก่อนหน้านั้นในบทนี้จึงเดินคุ้มกันกษัตริย์โยอาชน้อยไปยังพระราชวังของกษัตริย์ที่เยรูซาเล็ม พวกเขาข้ามสะพานที่อยู่ระหว่างภูเขาพระวิหารไปยังพระราชวังทางการของกษัตริย์และเชิญโยอาชนั่งบนบัลลังก์ของเขา (แน่นอนว่า ณ จุดนี้เยโฮยาคาเป็นผู้มีอิทธิพลและอำนาจชัดเจนอยู่เบื้องหลังบัลลังก์นั้น)

21 บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดี และกรุงก็สงบเงียบหลังจากที่เขาได้ประหารพระนางอาชาลียาห์เสียด้วยดาบแล้ว เมื่อนางอาชาลียาห์ถูกประหารชีวิตแล้ว ทั้งประชาชาตินั้นก็ชื่นชมยินดี นอกจากนี้ ไม่มีการลุกฮือทางการเมืองเพิ่มเติมในเยรูซาเล็ม ทุกอย่างก็เงียบสงบ

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 24: บทถัดไปนี้นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการครองราชย์จริงๆของโยอาช (มันมีเอกลักษณ์ตรงที่ว่าเขากลายเป็นกษัตริย์ตอนอายุเจ็ดปีและจากนั้นครองราชย์สี่สิบปี) ข้อที่เป็นกุญแจซึ่งพรรณนาถึงรัชกาลของเขาถูกพบในข้อ 2 “และโยอาชทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาท់ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาคาปุโรหิต” นี่เป็นภาพประกอบอันคลาสสิกของการที่ผู้นำฝ่ายวิญญาณสร้างความแตกต่างอย่างชัดเจนในชีวิตของคนๆหนึ่ง トラバไตที่โยอาชอยู่ภายใต้ “การสั่งสอน” ของเยโฮยาคา “โยอาชทรงกระทำสิ่งที่

ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” ดังที่จะถูกตำแดงให้เห็นในไม่ช้า เมื่ออิทธิพลนั้นถูกเอาออกไปเสีย โยอาซก็ไปจากพระเจ้า

2 พศต 24:1-3 เมื่อโยอาซได้เริ่มครอบครองมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า ศิปียาห์แห่งเมืองเบเออร์เซบา 2 และโยอาซทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาคาบปุโรหิต 3 เยโฮยาดามห้ามเหสีให้พระองค์สององค์ และพระองค์ก็ให้กำเนิดโอรสและธิดาหลายองค์ รายละเอียดสรุปย่อเกี่ยวกับรัชกาลของโยอาซถูกหมายเหตุไว้ เขาครองราชย์จนกระทั่งเขาอายุสี่สิบเจ็ดปี รายละเอียดอื่นๆเกี่ยวกับมารดาของเขาและครอบครัวถูกหมายเหตุไว้ อยากรู้ก็ตาม สิ่งที่สำคัญเป็นพิเศษคือความเห็นที่ว่า “และโยอาซทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาคาบปุโรหิต” ตราบใดที่โยอาซอยู่ภายใต้อิทธิพลของปุโรหิตที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและอยู่ฝ่ายวิญญาณ เขาก็ทำสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่าความสัมพันธ์ของโยอาซกับเยโฮยาดามหาปุโรหิตมีลักษณะไม่เหมือนใคร หลักการที่ใหญ่กว่าก็ยังอยู่เหมือนเดิม เมื่อคนๆหนึ่งอยู่ภายใต้การเทศนาและอิทธิพลของคนของพระเจ้า เขาก็มีแนวโน้มที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง นั่นเป็นความจริงจนถึงทุกวันนี้ น่าเศร้าที่เมื่อเยโฮยาดากลับไปแล้ว โยอาซก็หันไปพึ่งวิธีการต่างๆของตนซึ่งเป็นการทำให้ตนเองพินาศ

2 พศต 24:4-7 ต่อมาภายหลังโยอาซทรงตั้งพระทัยที่จะซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 5 พระองค์ทรงประชุมปุโรหิตและคนเลวี และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงออกไปตามหัวเมืองยูดาห์ และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้งปวง เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าเป็นปีๆไป และจงรีบทำงานนั้น" แต่คนเลวีไม่เร่งรีบ

ข้อ 4 และข้อต่อไปพรรณนาถึงการที่โยอาซ (ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเพราะอิทธิพลของเยโฮยาดาม) มุ่งมั่นที่จะซ่อมแซมพระวิหารซึ่งได้ตกอยู่ในสภาพชำรุดทรุดโทรมในช่วงปีเหล่านั้นที่นางอาธาเลียห์ครองราชย์ เขาส่งพวกคนเลวีไปทั่วแผ่นดินนั้นเพื่อรวบรวมเงินทุนเร่งด่วน

สำหรับการบูรณะปฏิสังขรณ์นั้น อย่างไรก็ตาม พวกคนเลวก็ไม่เอาใจใส่และไม่สัจซื่อในงานนั้น สภาพฝ่ายวิญญาณของพวกคนเลวขณะนั้นจึงปรากฏชัดเจน

6 แล้วกษัตริย์จึงตรัสเรียกเยโฮยาคาผู้เป็นหัวหน้า และตรัสกับท่านว่า "ในท่านไม่เรียกรื่องให้คนเลวนำเงินส่วยเข้ามาจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดไว้ให้ชุมนุมชนอิสราเอลนำมาเพื่อปล้นปลาพระโอวาท" 7 เพราะบรรดาโอรสของพระนางอาชิลยาห์หญิงชั่วร้ายคนนั้นได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า และได้เอาสิ่งของที่มอบถวายทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์มอบให้แก่พระบาอัล

โยอาซจึงเรียกเยโฮยาคาเข้ามาและถามเขาว่าทำไมเขาถึงไม่เรียกรื่องพวกคนเลวให้ไปทั่วแผ่นดินนั้นเพื่อเก็บรวบรวมเงินถวายเครื่องเซเชลซึ่งได้ถูกกำหนดไว้โดยโมเสสสำหรับการบำรุงรักษาปล้นปลาและพระวิหาร แน่่อนว่านั่นจะเป็นแหล่งที่มาของรายรับ ผู้บันทึกพงศาวดารศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้หมายเหตุว่าในช่วงรัชกาลของนางอาชิลยาห์ พระวิหารได้ถูกปล่อยให้พลละเลยและแม้แต่ทรัพย์สินต่างๆของมันยังถูกเอาไปและถูกใช้ในวิหารของพระบาอัลด้วย

2 พศต 24:8-10 กษัตริย์จึงทรงบัญชาและเขาได้ทำหีบลูกหนึ่งวางไว้นอกประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 9 และมีคำประกาศไปที่ยูดาห์และเยรูซาเล็มให้นำส่วยซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้ายกกำหนดแก่อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เข้ามาถวายพระเยโฮวาห์ 10 บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดี และนำส่วยของเขาทั้งหลายมาหย่อนลงในหีบจนครบ โยอาซจึงสั่งให้วางหีบพิเศษลูกหนึ่งไว้หน้าพระวิหารเพื่อที่คนอิสราเอลทั้งปวงที่เข้ามาในพระวิหารจะถวายทรัพย์สินสำหรับการบูรณะพระวิหารนั้น ประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นตั้งแต่พวกเขาผู้นำเรื่อยลงมาถึงว่าโอกาสนี้และใส่เงินต่างๆในหีบพิเศษลูกนั้นจนกระทั่งมันเต็มแต่ละวัน

2 พศต 24:11-14 และต่อมาเมื่อคนเลวนำหีบเข้ามายังเจ้าพนักงานของกษัตริย์เมื่อไร และเมื่อเขาทั้งหลายเห็นว่ามีเงินมาก ราชเลขาและเจ้าหน้าที่ของมหาปุโรหิตจะเข้ามาเทหีบออกและนำหีบกลับไปยังที่เดิม เขาทั้งหลายทำอย่างนี้วันแล้ววันเล่า และเก็บเงินได้เป็นอัน

มาก พวกคนเลวีจึงนำหีบนั้นมายัง ‘เจ้าพนักงาน’ หรือความดูแลของกษัตริย์ เงินเหล่านั้นถูกเทออกมาและเหล่าเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ก็นำหีบนั้นไปๆกลับๆวันแล้ววันเล่า

12 กษัตริย์และเยโฮยาดาทำให้แก่บรรดาผู้ดูแลกิจการของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจ้างช่างก่อและช่างไม้ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทั้งคนงานช่างเหล็กและช่างทองสัมฤทธิ์ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 13 บรรดาคนที่รับจ้างทำงานจึงได้ทำงาน และงานซ่อมแซมก็ดำเนินก้าวหน้าในมือของเขา และเขาได้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าตามขนาดเดิมและเสริมให้แข็งแรงขึ้น แทนที่จะเป็นพวกคนเลวีที่กำกับดูแลงานนั้น กษัตริย์และเยโฮยาดาเป็นผู้ดูแลงานบูรณะพระวิหารนั้น พวกเขาจึงว่าจ้างพวกช่างฝีมือที่ชำนาญเพื่อการซ่อมแซมพระวิหารและจ่ายพวกเขาจากเงินเหล่านั้นที่เก็บรวบรวมได้ พระวิหารนั้นจึงถูกซ่อมแซมและถูกฟื้นฟูผู้ลักษณะคล้ายคลึงกับสง่าราศีเก่าก่อนของมัน

14 และเมื่อเขาได้กระทำสำเร็จแล้วเขาก็นำเงินที่เหลืออยู่มาหน้าพระพักตร์กษัตริย์และเยโฮยาดา และเขาเอาเงินนั้นทำเครื่องใช้สำหรับพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ คือเครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติ ทั้งสำหรับการถวายเครื่องบูชาและช้อน และภาชนะทองคำและเงิน และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสมอตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดา เงินมากมายเหลือเกินถูกเก็บรวบรวมได้จนพวกเขาสามารถแทนที่และจัดหาภาชนะศักดิ์สิทธิ์และเครื่องใช้ต่างๆที่ทำได้ด้วยทองคำและเงินที่พระวิหารนั้น เครื่องสัตว์บูชาต่างๆที่เหมาะสมต่อพระเจ้าจึงถูกถวายแต่พระเจ้าตลอดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของเยโฮยาดา

2 พศด 24:15-19 แต่เยโฮยาดาที่ซราลงและห่มแล้วก็สิ้นชีวิต เมื่อสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี 16 เขาก็ฝังศพท่านไว้ในนครของดาวิดท่ามกลางบรรดากษัตริย์ เพราะท่านได้กระทำการดีในอิสราเอล และต่อพระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์ ข้อ 15-19 นำเสนอความตกต่ำฝ่ายวิญญาณและการละทิ้งความจริงซึ่งแพร่ไปทั่วแผ่นดินนั้นอย่างรวดเร็วหลังการสิ้นชีวิตของเยโฮยาดา (เราควรหมายเหตุไว้ว่าเยโฮยาดาถูกฝังศพท่ามกลางเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ “เพราะท่านได้กระทำการดีในอิสราเอล และต่อพระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์”)

17 หลังจากที่เยโฮยาคาลิ้นชีวิตแล้วบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้เข้ามาถวายบังคมต่อ กษัตริย์ แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำทูลของเขา 18 และเขาได้ทอดทิ้งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และปรนนิบัติบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพ และพระพิโรธ ได้ลงมาเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็มเพราะการละเมิดของเขานี้ 19 แต่พระองค์ยังทรงใช้ผู้ พยากรณ์มาท่ามกลางเขานำเขาให้กลับมายังพระเยโฮวาห์ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำเขา แต่ เขาไม่ยอมเงี้ยวฟัง นำเสรีที่ว่าพวกเจ้านายแห่งยูดาห์กลับไปสู่การปรนนิบัติเสารูปเคารพและ รูปเคารพต่างๆ (การนมัสการพระบาอัล) อย่างรวดเร็ว พระเจ้าจึงทรงส่งทั้งพระพิโรธมาต่อผู้ยู ดดาห์และพวกผู้พยากรณ์มาเตือนพวกเขา ผู้พยากรณ์เหล่านี้ที่ไม่ถูกเอ่ยชื่อพยายามทำให้ยูดาห์ กลับมาหาพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาเป็นพยานเช่นนั้นแก่คนเหล่านั้น “แต่เขาไม่ยอมเงี้ยว ฟัง” พวกเขาจึงตั้งตัวขึ้นเพื่อรับการติสสอนอย่างรุนแรงของพระเจ้าในอีกหลายวันข้างหน้า

2 พศต 24:20-22 แล้วพระวิญญูณของพระเจ้าได้สวมทับเศคาริยาห์บุตรชายเยโฮ ยาคาปุโรหิต และท่านได้ยืนเหนือประชาชน และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า 'ทำไมท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์อันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้นไม่ได้' เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน" 21 แต่เขาทั้งหลายคิดร้าย ต่อท่าน และโดยบัญชาของกษัตริย์เขาทั้งหลายจึงขว้างท่านด้วยหินในลานพระนิเวศของพระเย โฮวาห์

หลังจากเยโฮยาคาลิ้นชีวิต เศคาริยาห์บุตรชายของเขาก็ประกอบด้วยพระวิญญูณ บริสุทธิเพื่อเทศนากล่าวโทษการละทิ้งความจริงที่ทวีขึ้นในแผ่นดินนั้น เขาก็เข้มแข็งและตรงไป ตรงมาในการเรียกความบาปของพวกเขว่าเป็นความบาป “ทำไมท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระ บัญญัติของพระเยโฮวาห์อันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้นไม่ได้” เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเย โฮวาห์พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน” แต่การเยาะเย้ยใหญ่โตที่สุดก็คือว่าโยอาชผู้เป็นกษัตริย์หลงลืม อย่างรวดเร็วซึ่งความดีที่เยโฮยาคาได้กระทำให้เป็นการส่วนตัวเพื่อเขา จากนั้นพวกเจ้านายและ เหล่าผู้บัญชาการทหารของโยอาชจึงเอาหินขว้างเศคาริยาห์ (บุตรชายของเยโฮยาคา) จนถึงแก่

ความตาย สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนก็คือว่า ความตายของเศคาริยาห์เป็นมา โดยการรับรู้ และการยินยอมของโยอาชอย่างแน่นอน

บทสรุปอันน่าเวทนาของโยอาชถูกกล่าวในข้อ 22-24 ดังนี้แหละกษัตริย์โยอาชจึงมิได้ทรงระลึกถึงความกรุณาซึ่งเยโฮยาคาบิดาของเศคาริยาห์ได้สำแดงต่อพระองค์ แต่ได้ทรงประหารบุตรชายของท่านเสีย และเมื่อเขากำลังจะตาย เขาพูดว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรและแก้แค้น" มีความโอหังและความโง่เขลาอันเหลือเชื่อในวลีสุดท้ายของข้อ 22 นี้ เท่ากับโยอาชกล่าวว่า "ขอพระเจ้าทรงทอดพระเนตรและทำอะไรร้ายสักอย่างเกี่ยวกับมันด้วยเถิด" พระองค์ทรงทำจริงๆ ข้อความที่ตามมาให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนั้น พระเจ้าทรงพิพากษาความอกตัญญูอันหาใดเทียบของโยอาช

2 พศต 24:23-24 ต่อมาพอปลายปีกองทัพอของคนซีเรียก็มาต่อสู้กับโยอาช เขามายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม และได้ทำลายบรรดาเจ้านายของประชาชนจากหมู่ประชาชน และส่งของที่ริบได้ทั้งสิ้นไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส 24 แม้ว่ากองทัพคนซีเรียมาแต่น้อยคน พระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพใหญ่ไว้ในมือของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ดังนี้แหละคนซีเรียได้ทำโทษโยอาช

พระเจ้าทรงใช้กองทัพคนซีเรียมาต่อสู้ยูดาห์และทำลายพวกเจ้านายชั่วแห่งแผ่นดินนั้น โดยปล้นสะดมเยรูซาเล็มและยูดาห์ นำแปลกที่ว่าคนซีเรียมาด้วยกำลังพลน้อยคนและเอาชนะกองทัพที่ใหญ่โตกว่ามากของยูดาห์ได้ "เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ดังนี้แหละคนซีเรียได้ทำโทษโยอาช" พระเจ้าได้ทอดพระเนตรดูการละทิ้งความจริงและความบาปของโยอาชและตอบแทนมันจริงๆ พระองค์ทรงทำบางอย่างเกี่ยวกับความบาปของโยอาชและการเยาะเย้ยความยุติธรรมในเรื่องของเศคาริยาห์บุตรชายของเยโฮยาคา

2 พศต 24:25-27 เมื่อเขาทั้งหลายจากพระองค์ไป (เขาละพระองค์ไว้บาดเจ็บอย่างสาหัส) ข้าราชการของพระองค์ก็คิดร้ายต่อพระองค์ เพราะโลหิตของบุตรชายเยโฮยาคาบุโรहित และได้ประหารพระองค์เสียที่บนแท่นบรรทม พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาทั้งหลายฝังพระ

ศพไว้ในนครดาวิด แต่เขาทั้งหลายมิได้ฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์ 26 คนเหล่านั้นที่คิดร้ายต่อพระองค์ คือศบาตบุตรชายนางซิเมอัทคนอัมโมน และเยโฮศบาตบุตรชายนางซิเมอัทคนโมอับ 27 เรื่องราวแห่งโอรสของพระองค์ และภาระหนักมากมายที่ตกอยู่แก่พระองค์ และการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูกูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือเรื่องราวของกษัตริย์ และอามาซิยาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

จุดจบอันขมขื่นและน่าเวทนาของโยอาชถูกบันทึกไว้ในข้อ 25-27 หลังจากความพ่ายแพ้ของเขาด้วยน้ำมือของคนซีเรีย เขาก็ถูกรุมเร้าด้วยโรครุนแรงต่างๆ นอกจากนี้ เหล่าผู้รับใช้ของเขาเองยังสมคบคิดต่อสู้อาช “และได้ประหารพระองค์เสียที่บนแท่นบรรทม พระองค์ก็สิ้นพระชนม์” แม้เขาเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง พวกเขาก็ไม่ยอมฝังเขาท่ามกลางกษัตริย์เหล่านั้นแห่งยูดาห์ เขาผู้ซึ่งได้เริ่มต้นในฐานะกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งต่อพระพักตร์พระเจ้าพบจุดจบอย่างต่ำต้อยและน่าเวทนา บทเรียนจากชีวิตของโยอาชก็คือว่าพระเจ้าทรงอวยพรความชอบธรรมและทรงพิพากษาความไม่ชอบธรรม ความบาปของโยอาชไม่มีทางยกโทษได้ในการอนุญาตให้การนับถือรูปเคารพกลับเข้ามาในยูดาห์พร้อมกับการปฏิบัติของเขาที่กระทำต่อบุตรชายของเยโฮยาคา ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงเล่นงานเขาจนอ้วม

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 25: บทถัดไปนี้นำเสนอการดำเนินตามทางของพระเจ้าแบบครั้งใจของอามาซิยาห์ เขากลายเป็นกษัตริย์ตอนอายุยี่สิบห้าปีและครองราชย์ยี่สิบเก้าปี ส่วนใหญ่แล้วเขาเป็นกษัตริย์แบบปานกลางฝ่ายวิญญานผู้วางใจวิจารณ์ญาณของตัวเองมากกว่าของพระเจ้า เขาเช่นเดียวกับคนอื่นๆ พ่ายแพ้ต่อการนับถือรูปเคารพซึ่งเป็นที่นิยมและจึงนำการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่ตัวเขาเอง พระเจ้าทรงตีสอนเขาทางทหารและจุดจบของเขาก็อัปยศอดสู

2 พศด 25:1-4 เมื่ออามาซิยาห์เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เย

โฮอัลดาน ชาวเยรูซาเล็ม 2 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวَاه์ แต่มิใช่ด้วยพระทัยที่เพียบพร้อม อามาซียาห์บุตรชายของโยอาซขึ้นสืบทอดบัลลังก์ของบิดาตอนอายุยี่สิบห้าปีและครองราชย์จนกระทั่งเขาอายุห้าสิบสี่ปี ข้อ 2 พรรณนาถึงความปานกลางฝ่ายวิญญาณของอามาซียาห์ได้เป็นอย่างดี: “พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวَاه์ แต่มิใช่ด้วยพระทัยที่เพียบพร้อม” คำที่แปลเป็น เพียบพร้อม (ชาเลม) มีความหมายว่า ‘สมบูรณ์’ หรือ ‘ทั้งหมด’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การทำสิ่งที่ถูกต้องของอามาซียาห์น้อยกว่าสิ้นสุดใจ การอุทิศตัวของเขาเป็นแบบครึ่งใจ เขาทำสิ่งที่ถูกต้องแบบครึ่งๆกลางๆ น่าเศร้าที่คำพูดนี้พรรณนาถึงช่วงเวลาดำรงตำแหน่งกษัตริย์ของเขา

3 และอยู่มาพอราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ ผู้ที่ฆ่าพระราชบิดาของพระองค์ 4 แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเขา แต่ได้ทรงกระทำตามที่มิบันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวَاه์ทรงบัญชาไว้ นั่นว่า "อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของคนนั่นเอง" ในบทที่ 24 มีบันทึกไว้ว่าโยอาซบิดาของเขาถูกฆ่าตายโดยเหล่าผู้รับใช้ของเขาเอง พอขึ้นครองบัลลังก์ อามาซียาห์ก็สั่งประหารชีวิตผู้รับใช้เหล่านั้นโดยเร็ว อยากรู้ก็ตาม เขาหลีกเลี่ยงการฆ่าลูกๆของพวกเขาเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า

2 พศต 25:5-16 แล้วอามาซียาห์ได้ประชุมพวกยูดาห์ และให้เขาอยู่ภายใต้ผู้บังคับกองพันและผู้บังคับกองร้อยตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น พระองค์ได้ทรงนับคนที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไปและทรงเห็นว่ามิชายฉกรรจ์สามแสนคน สามารถเข้าทำสงคราม สามารถถือหอกและโล่ 6 นอกจากนั้นพระองค์ทรงจ้างทแกล้วทหารจากอิสราเอลหนึ่งแสนคนเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์

ข้อ 5-16 พรรณนาถึงหายนะแห่งยุทธการทางทหารของอามาซียาห์เพื่อต่อสู้เอโดม เขานับจำนวนผู้ชายทุกคนที่มีอายุรับราชการทหารได้ (ยี่สิบปีขึ้นไป) และพบว่าเขามีชายฉกรรจ์

300,000 คนพร้อมใช้งาน เพื่อมาตรการที่ดี เขายังจ้างทหารรับจ้าง 100,000 คนจากอาณาจักรฝ่ายเหนือ นั่นคืออิสราเอลเป็นเงิน 100 ตะลันต์

7 แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขออย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล คือกับคนเอฟราอิมเหล่านี้ทั้งสิ้น 8 แต่ถ้าพระองค์คาดหมายว่าโดยวิธีนี้ พระองค์จะเข้มแข็งพอที่จะเข้าสงคราม พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรู เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปได้"

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงส่งผู้พยากรณ์คนหนึ่งมาและบอกอามาซิยาห์มิให้ใช้กองทัพนั้นจากอิสราเอล "เพราะพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล" ผู้พยากรณ์ท่านนี้ยังบอกเขาให้เดินหน้าและต่อสู้กับเอโดม (จอร์แดนปัจจุบัน) วลีที่ว่า "พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรู" อาจแปลได้ด้วยว่า "พระเจ้าจะทรงทำให้ท่านล้มต่อสู้ศัตรูนั้น" กล่าวอีกนัยหนึ่ง จงไปในพลังกำลังของพระเจ้าและพระองค์จะประทานชัยชนะแก่ท่าน "เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปได้" ความจริงนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ พระเจ้าทรงสามารถช่วยเหลือประชาชนของพระองค์ได้เมื่อพวกเขาว่างใจพระองค์

9 และอามาซิยาห์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า "แต่เราจะกระทำประการใดเรื่องเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ซึ่งเราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้วนั้น" แล้วคนของพระเจ้าทูลตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสามารถที่จะประทานแก่พระองค์ยิ่งกว่านี้อีกมาก" 10 และอามาซิยาห์ก็ทรงปลดปล่อยกองทัพซึ่งมายังพระองค์จากเอฟราอิมให้กลับไปบ้านอีก เขาทั้งหลายจึงโกรธชญาอย่างยิ่งนัก และได้กลับบ้านด้วยความโกรธอย่างรุนแรง อามาซิยาห์บ่นว่าตนได้จ่ายเงินให้กองทัพแห่งอิสราเอลแล้ว ผู้พยากรณ์ท่านนี้กลับบอกเขาว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสามารถที่จะประทานแก่พระองค์ยิ่งกว่านี้อีกมาก" ทรัพยากรของพระเจ้าของเราไม่มีที่สิ้นสุด จากนั้นอามาซิยาห์จึงส่งกองทัพฝ่ายเหนือกลับบ้านไป อย่างไรก็ตาม พวกเขา ก็กลับไปด้วยความโกรธและขณะที่พวกเขาไปนั้น พวกเขา ก็ทำลายและปล้นสะดมเมืองต่างๆ ในยูดาห์โดยฆ่าคน 3,000 คนในระหว่างนั้น

11 แต่อามาซิยาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น และทรงนำพลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลือและ
โจมตีคนเสอีร์หนึ่งหมื่นคน 12 คนยูดาห์จับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเขาไปที่ยอดหิน และทิ้ง
เขาทั้งหลายลงมาจากยอดหินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ 13 แต่คนของกองทัพซึ่งอามาซิยาห์
ทรงปลดให้กลับไป และไม่让他ไปรบด้วยนั้น เขาหลบเข้าโจมตีหัวเมืองของยูดาห์ ตั้งแต่สะมา
เรียถึงเบธโฮโรน และฆ่าประชาชนเสียสามพันคน และริบข้าวของไปเป็นอันมาก

อามาซิยาห์เริ่มสู้รบกับคนเอโดม (ถูกเรียกว่า เสอีร์ ในข้อ 11) เสอีร์เป็นภูเขาสูงหนึ่งในเอ
โดมและมีความหมายเหมือนกับเอโดม ตามที่ทรงสัญญาไว้ พระเจ้าทรงมอบคนเอโดมไว้ในมือ
ของอามาซิยาห์ คนเอโดมหนึ่งหมื่นคนถูกฆ่าตายในศึกนั้นและอามาซิยาห์ประหารชีวิตคนเหล่าน
ั้นอีกหนึ่งหมื่นคนอย่างโหดเหี้ยมในข้อ 12 ขณะเดียวกัน พวกทหารรับจ้างจากฝ่ายเหนือที่ถูก
ปล่อยกลับไปก็ปล้นเมืองต่างๆในยูดาห์รวมถึงเบธโฮโรน โดยฆ่าพวกยิว 3,000 คนและริบข้าว
ของจากหมู่บ้านของพวกเขา

14 และอยู่มาเมื่ออามาซิยาห์เสด็จกลับจากการฆ่าฟันคนเอโดม พระองค์ทรงนำรูป
เคารพของคนชาวเสอีร์มาตั้งไว้เป็นพระของพระองค์ และกราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผา
เครื่องหอมถวาย 15 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่ออามาซิยาห์ และทรงใช้ผู้พยากรณ์คน
หนึ่งไปหา ทูลพระองค์ว่า "ทำไมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถช่วยชนชาติ
ของตนเองให้พ้นจากมือของเจ้าได้" 16 อยู่มาขณะที่เขากำลังทูลอยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เรา
ได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์หรือ หยุด ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า" ผู้พยากรณ์นั้นจึง
หยุด แต่ทูลว่า "ข้าพระองค์ทราบพระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะทำลายพระองค์ เพราะพระองค์
ทรงกระทำเช่นนี้ และมีได้ทรงฟังคำปรึกษาของข้าพระองค์"

ข้อ 14 ให้รายละเอียดถึงการที่อามาซิยาห์ "นำรูปเคารพของคนชาวเสอีร์มาตั้งไว้เป็นพระ
ของพระองค์ และกราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผาเครื่องหอมถวาย" มันเป็นเรื่องทันสมัย
และเป็นที่ยอมรับของสมัยนั้นที่จะมีรูปเคารพหลายอัน น่าเศร้าที่อามาซิยาห์ทำตามความนิยมของ
สมัยนั้นจนไปสู่ความพินาศของตน เขาฝ่าฝืนข้อแรกของบัญญัติสิบประการ ความหายนะที่จะ

มานี้เป็นผลมาจากความล้มเหลวของอามาซิยาห์ที่จะแสวงหาคำปรึกษาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งสิ้นตั้งแต่แรก เขาเริ่มทำตามแผนการต่างๆ ของตัวเองและเรื่องทั้งหมดก็ย้อนกลับมาทำร้ายตัวเขา

โปรดสังเกตในข้อ 15 ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่ออามาซิยาห์” พระเจ้าทรงสังเกตเห็นความบาปของประชาชนของพระองค์ พระเจ้าทรงส่งผู้พยากรณ์คนหนึ่งมาซึ่งประณามสิ่งที่อามาซิยาห์ได้กระทำ อามาซิยาห์ไม่พอใจที่ได้ยินสิ่งที่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้ากล่าวและเตือนเขาให้ระวังตัวมิฉะนั้นเขาจะถูกฆ่าตาย (ข้อ 16) ผู้พยากรณ์คนนั้นถอยไปแต่บอกอามาซิยาห์ว่าพระเจ้าจะทรงทำลายเขาเพราะความบาปของเขาและเพราะการเพิกเฉยคำปรึกษาของพระองค์ผ่านทางผู้พยากรณ์นี้

2 พศต 25:17-24 แล้วอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงรับคำปรึกษา และทรงใช้ให้ไปเฝ้าโยอาชโอรสของเยโฮอาหาส โอรสของเยชู กษัตริย์ของอิสราเอลทูลว่า "มาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน" 18 และโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ไปยังอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "ต้นผักหนามบนเลบานอนส่งข่าวให้หาดันสนสีดาร์บนเลบานอนว่า 'จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมาและย่ำต้นผักหนามลงเสีย 19 ท่านว่า 'ดูซิ ข้าพเจ้าได้โจมตีเอโดม' และจิตใจของท่านก็ผยองขึ้นในความโอ้อวด แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะไฉนท่านจึงเร้าใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะ让您ล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์กับท่าน"

ข้อ 17-24 พรรณนาถึงการที่อามาซิยาห์ในความเย่อหยิ่งทำทนายอาณาจักรฝ่ายเหนือให้ทำสงครามอย่างโง่เขลา เพราะว่าเขาบรรลุชัยชนะระดับหนึ่งเหนือเอโดม เห็นได้ชัดว่ามันทำให้เขาเห่อเหิมและบัดนี้เขาก็คิดว่าเขาสามารถชนะอิสราเอลที่อยู่ทางทิศเหนือได้ ความเย่อหยิ่งมักนำไปสู่การตัดสินใจแบบโง่ๆ โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลส่งคำอุปมาประชดประชันสั้นๆ กลับมาถึงอามาซิยาห์ “ต้นผักหนามบนเลบานอนส่งข่าวให้หาดันสนสีดาร์บนเลบานอนว่า ‘จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา’ และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมาและย่ำต้น

ผักหนามลงเสีย” โยอาชเปรียบตัวเองว่าเป็นเหมือนต้นสนสีเขียวและอามาซียาห์เป็นเหมือนต้นผักหนาม ถ้าต้นผักหนามที่โงะเวลานี้ไม่ระวางตัว มันก็จะถูกเหยียบย่ำโดยสัตว์ใหญ่ตัวหนึ่ง โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลในขณะนั้นบอกอามาซียาห์ให้ไปให้พื้นเสียเกรงว่าเขาจะเลื้อดกลบปาก โยอาชจึงเตือนอามาซียาห์ว่าอย่ามาแสหาเรื่องกับตนเกรงว่าเขาจะถูกทำให้บาดเจ็บและถูกฆ่าเสีย

20 แต่อามาซียาห์หาทรงฟังไม่เพราะเป็นมาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของศัตรูของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้เสาะหาพระเจ้าแห่งเอโดม 21 โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จขึ้นไป พระองค์และอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผชิญหน้ากันที่เบธเซเมช ซึ่งเป็นของยูดาห์ 22 และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน พระเจ้าทรงอนุญาตให้อิสราเอลชนะยูดาห์ เหตุผลนั้นชัดเจน: “เพราะเขาทั้งหลายได้เสาะหาพระเจ้าแห่งเอโดม” ในศึกที่เกิดขึ้นตามมา สภาพการณ์ต่างๆเป็นไปในแบบที่โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลสามารถเผชิญหน้าอามาซียาห์ได้ที่เมืองเบธเซเมช ที่นั่นศึกถูกประชิดและยูดาห์ถูกทำให้แพ้ไปโดยอิสราเอล

23 โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงจับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของโยอาช โอรสของเยโฮอาหาสที่เบธเซเมช และนำพระองค์มายังเยรูซาเล็ม และทรงฟังกำแพงเยรูซาเล็มลงสู่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูฟราอิมถึงประตูมูม 24 และพระองค์ทรงริบทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งพบในพระนิเวศของพระเจ้า ในความอารักขาของโอบेดเอโดม ทั้งคลังทรัพย์ของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกันด้วย และพระองค์เสด็จกลับไปยังสะมาเรีย

นอกจากนี้ อิสราเอลยังไล่ตามตลอดทางมาจนถึงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นระยะทางประมาณ ยี่สิบไมล์ ในการไล่ตามนั้น พวกเขาปล้นนครนั้นโดยฟังกำแพงของมันไปไม่ใช่น้อย โยอาชเริ่มปล้นพระวิหารด้วยโดยเอาทองคำและเงินและภาชนะศักดิ์สิทธิ์สำหรับการปรนนิบัติตลอดจนคลังทรัพย์ของพระวิหารไป จากนั้นเขาก็หันกลับและกลับไปยังสะมาเรีย สิ่งที่เขาได้เห็นก็คือว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะอามาซียาห์ได้นำรูปเคารพเหล่านั้นของเอโดมกลับบ้านและไม่

ยอมฟังคำเตือนของพระเจ้า นั่นคือสาเหตุ ความพ่ายแพ้ทางทหารของพวกเขาเป็นผลที่ตามมา พระเจ้าทรงเตือนประชาชนของพระองค์จริงๆ เพราะความบาปของพวกเขา

2 พศด 25:25-28 อามาซียาห์ โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของโยอาช โอรสของเยโฮอาหาส กษัตริย์แห่งอิสราเอล 26 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลหรือ 27 นับแต่เวลาเมื่ออามาซียาห์ทรงหันไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็คิดกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปที่ลาคีซ แต่เขาใช้ไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารพระองค์เสียที่นั่น 28 และเขาทั้งหลายนำพระศพใส่หลังม้ากลับมา และฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองแห่งยูดาห์

แม้อามาซียาห์อายุยืนกว่าโยอาชคู่ปรับของตนสิบห้าปี เขาก็มาสู่จุดจบอันน่าอนาถ หลังจากเขาตัดสินใจหันไปเสียจากองค์พระผู้เป็นเจ้า “เขาทั้งหลายก็คิดกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปที่ลาคีซ แต่เขาใช้ไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารพระองค์เสียที่นั่น” เหมือนบิดาของเขา อามาซียาห์ถูกลอบสังหารโดยประชาชนของเขาเองเพราะความโง่เขลาของเขา ลาคีซเป็นนครใหญ่ นครหนึ่งแห่งยูดาห์ห่างไปประมาณสามสิบลี้ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเยรูซาเล็ม บางทีในการหนีไปที่นั่น เขาคิดว่าเขาอาจหนีพ้นการแก้แค้นได้ อย่างไรก็ตาม เหมือนต้นผักหนามนั้นในคำอุปมาของโยอาช เขาถูกกำจัดเสียที่นั่น ศพของเขาจึงถูกนำกลับไปยังเยรูซาเล็มในนครดาวิด – สุสานหลวง

สรุปก็คือ อามาซียาห์เป็นคนที่ในความเย่อหยิ่งตัดสินใจเรื่องสำคัญๆ และไม่เคยแสวงหาคำปรึกษาของพระเจ้าในเรื่องนั้น หลังจากความสำเร็จในระดับธรรมดาๆ เขาซึ่งคิดว่าตัวเองเก่งก็กัลดำใหญ่เกินกว่าตนจะเกี่ยวไหว นั่นก็อุปกับการฝ่าฝืนบัญญัติข้อแรกเกี่ยวกับการนับถือรูปเคารพจึงนำการพิพากษาของเจ้ามาสู่ตัวเขา เขาตายอย่างคนที่เป็นตัวอย่างอันไม่สง่าผ่าเผยของความปานกลางฝ่ายวิญญาณ การปรนนิบัติพระเจ้าแบบครึ่งใจมักนำไปสู่หายนะ

ภาพรวมของ 2 พงสาวดาร 26: ในบทนี้คือ ชีวิตของอุสซียาห์ กษัตริย์องค์ที่ 9 แห่งยูดาห์ เขากลายเป็นกษัตริย์ตอนอายุสิบหกปีและครองราชย์ห้าสิบสองปี ชีวิตของเขาดูเหมือนแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกดูเหมือนเป็นปีเหล่านั้นแห่งการดำเนินตามทางของพระเจ้า ส่วนหลังเป็นปีเหล่านั้นแห่งความไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้าและแห่งการติสอนของพระเจ้าที่มีต่อเขา ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 14 เขาถูกเรียกว่าอาชาரியาห์

2 พงศ 26:1-3 ประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์จึงตั้งอุสซียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ 2 พระองค์ทรงสร้างเมืองเอโลท และให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่กษัตริย์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ 3 เมื่ออุสซียาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโคลียาห์ ชาวเยรูซาเล็ม

การครองราชย์ของอุสซียาห์ถูกสรุปย่อตรงนี้ ใน 2 พงศ์กษัตริย์ เขาถูกเรียกว่าอาชาரியาห์ เขากลายเป็นกษัตริย์ตอนเขาอายุสิบหกปีหลังจากบิดาของเขาถูกฆ่าที่ลาคีซ หนึ่งในความสำเร็จสำคัญแห่งรัชกาลของเขาคือการสร้างเมืองเอโลท (หรือเอลัท) ซึ่งเป็นเมืองท่าบนอ่าวเอลัทบนทะเลแดง มันจึงกินให้แก่ยูดาห์ซึ่งเมืองท่าบนทะเลแดงและเลยจากนั้นไป พอครองราชย์ได้ห้าสิบสองปี เขาก็สิ้นชีวิตตอนมีอายุเจ็ดสิบแปดปี

2 พงศ 26:4-5 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ 5 และพระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาริยาห์ ผู้เข้าใจในนิมิตต่างๆจากพระเจ้า และตราบิตที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ

โปรดสังเกตว่าในช่วงปีแรกๆแห่งรัชกาลของเขาลักษณะเฉพาะตัวของการทำ “สิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ” อามาซียาห์บิดาของเขามีลักษณะเฉพาะตัวคือการทำสิ่งที่ถูกต้องแต่ไม่ใช่ด้วยใจที่เพียบพร้อม (2 พงสาวดาร 25:2) นั่นพรรณนาถึงชีวิตของอุสซียาห์ได้เช่นกัน เหมือนโย

อาชญาของเขา เขาได้รับอิทธิพลในทางที่ดีจากผู้พยากรณ์หรือปุโรหิตคนหนึ่งนามว่าเศคาริยาห์
แน่นอนว่านี่ไม่ใช่ผู้พยากรณ์ที่เขียนหนังสือเศคาริยาห์ และเขาไม่ใช่คนที่ถูกโยอาชฆ่าตายในบท
ที่ 24 ด้วย อย่างไรก็ตาม เขาอาจเป็นบุตรชายของเศคาริยาห์คนก่อนนั้น เขาน่าจะเป็นเศคาริยาห์ที่
ถูกกล่าวถึงในอิสยาห์ 8:2 ไม่ว่ากรณีใด อูสซียาห์ก็ “แสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาริยาห์”
นอกจากนี้ “ตราบไคที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ” หลัก
การนั้นยังเป็นจริงอยู่จนทุกวันนี้ ดู 1 ซามูเอล 2:30 พระเจ้าทรงให้เกียรติคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติ
พระองค์

2 พศด 26:6-10 พระองค์เสด็จออกไปทำสงครามต่อผู้กับคนฟิลิสเตีย และพัง
กำแพงเมืองกัท และกำแพงเมืองยับนเนห์ และกำแพงเมืองอัชโดด และพระองค์ทรงสร้างห้วเมือง
ในเขตแดนอัชโดด และที่อื่นๆอีกท่ามกลางคนฟิลิสเตีย 7 พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้
คนฟิลิสเตีย และต่อสู้คนอาระเบียซึ่งอาศัยอยู่ในกูร์บาอัล และต่อสู้กับคนเมอูนิม การอวยพรและ
การทำให้เจริญขึ้นของพระเจ้าถูกบันทึกไว้ในชัยชนะต่างๆเหนือคนฟิลิสเตียผู้เป็นศัตรูยาวนาน
ของอิสราเอล โปรดสังเกตอย่างเจาะจงว่า “พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้คนฟิลิสเตีย และ
ต่อสู้คนอาระเบียซึ่งอาศัยอยู่ในกูร์บาอัล และต่อสู้กับคนเมอูนิม” คนสองพวกหลังนี้ไม่เป็นที่
รู้จัก แต่อาจอยู่ทางทิศใต้และทิศตะวันออกของยูดาห์ การอวยพรของพระเจ้ามักมีผลที่ตามมาซึ่ง
จับต้องได้มากๆ

8 คนอัมโมนได้ถวายนบรณาการแก่อูสซียาห์ และพระนามของพระองค์ก็แผ่แพร่ออกไป
ถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นยิ่งนัก ทางทิศตะวันออก คนอัมโมนส่งภานี
บรรณาการมายังอูสซียาห์ ชื่อเสียงและกิตติศัพท์ของเขาแผ่ไปถึงอียิปต์ในทิศทางที่ตรงข้าม การ
อวยพรของพระเจ้าปรากฏชัดอีกครั้งในการที่ “พระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นยิ่งนัก” อูสซียาห์กลายเป็น
กษัตริย์ผู้หนึ่งที่มีอำนาจ ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียง เมื่อพระเจ้าทรงทำให้ผู้ใดเจริญ
ขึ้น มันก็สำแดงออกมาในวิธีต่างๆที่จับต้องได้มากๆ

9 ยิ่งกว่านั้นอีกอูสซียาห์ทรงสร้างป้อมในเยรูซาเล็มที่ประตุมุม ที่ประตูหุบเขาและที่หัว
เลี้ยว และป้องกันไว้แข็งแรง 10 และพระองค์ทรงสร้างป้อมในถิ่นทุรกันดาร ทรงขุดบ่อน้ำหลาย
แห่ง เพราะพระองค์ทรงมีฝูงสัตว์ใหญ่โต ทั้งในหุบเขาและในที่ราบ และทรงมีชาวนาและคนแต่ง
ต้นองุ่นในเนินเขา และในการเมด เพราะพระองค์ทรงรักเกษตรกรรม อูสซียาห์ทำการปรับปรุง
สำคัญๆและเครื่องป้องกันเข้าศึกให้แก่เยรูซาเล็มและทั่วอาณาจักรของเขา เขากลายเป็นคนมั่งมี
โดยมีกิจการต่างๆทั่วประชาชนดินนั้น เขาจึงมีไร่นา ‘ทุ่งเลี้ยงปศุสัตว์’ และสวนองุ่นอยู่ทั่วยูดาห์
“เพราะพระองค์ทรงรักเกษตรกรรม”

2 พศต 26:11-15 ยิ่งกว่านั้นอีกอูสซียาห์ทรงมีกองทหาร ซึ่งออกไปทำศึกเป็นกองๆ
ตามจำนวนที่เยอียเอลราชเลขาได้รวบรวมไว้ด้วยกันกับมาอาเสอาห์เจ้าหน้า ที่ภายใต้การควบคุม
ของส้านยาห์ ผู้บังคับกองพลคนหนึ่งของกษัตริย์ 12 จำนวนประมุขของบรรพบุรุษทั้งหมด
แห่งพวกทแกลัwtharคือ สองพันหกร้อยคน 13 ได้บังคับบัญชาของคนเหล่านี้ มีกองทัพพลตาม
แดนเจ็ดพันห้าร้อยคน ผู้ทำสงครามได้ด้วยกำลังมาก เพื่อช่วยกษัตริย์ให้ต่อสู้กับศัตรู

อูสซียาห์ไม่เพียงเจริญขึ้นทางการเมืองและส่วนตัวเท่านั้น แต่พระเจ้ายังทรงอวยพรเขา
ทางทหารด้วย เขามีกองทัพหนึ่งซึ่งมีกำลังพล 307,500 คนซึ่งนำโดยนายทหาร 2,600 คน เห็นได้
ชัดว่าพวกเขาเป็นกำลังพลที่น่าเกรงขาม

14 และอูสซียาห์ทรงเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสลิง
ไว้สำหรับกองทัพ 15 ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงกระทำเครื่องกลไกโดยคนช่างประดิษฐ์ทำขึ้น ไว้
บนป้อมและตามมุม เพื่อยิงลูกธนูและโยนก้อนหินใหญ่ๆ และพระนามของพระองค์ก็ลือไปไกล
เพราะพระองค์ทรงรับความช่วยเหลืออย่างมหัศจรรย์จันพระองค์เข้มแข็ง อูสซียาห์ยังคิดอาวุธ
กองทัพของเขาด้วยเทคโนโลยีทางทหารชั้นเยี่ยมที่สุดและทันสมัยที่สุดด้วย เสื้อเกราะคือชุด
เกราะสวมร่างกาย กำลังพลของเขามีหมวกเหล็กและทับทรวงพร้อมตลอดจนอาวุธครบมือที่
ล้ำยุค ยิ่งกว่านั้นเขาคิดตั้ง “เครื่องกลไก” สงครามบนป้อมต่างๆของเยรูซาเล็มด้วย เห็นได้ชัดว่า
สิ่งเหล่านี้คือเครื่องยิงขีปนาวุธสมัยโบราณ หน้าไม้และอุปกรณ์ทางทหารอื่นๆที่ล้ำยุค

ส่วนแรกของรัชกาลของอุสซียาห์จึงถูกสรุปย่อว่า “เพราะพระองค์ทรงรับความช่วยเหลืออย่างมหัศจรรย์จนพระองค์เข้มแข็ง” พระเจ้าทรงอวยพรกษัตริย์อุสซียาห์มากเป็นพิเศษจนกระทั่งเขาเป็นกษัตริย์ที่มีอำนาจและเข้มแข็ง นำเศร่าที่เขาลืมนำพระพรต่างๆของคนหลังไหลมาจากไหน

2 พศต 26:16 แต่เมื่อพระองค์ทรงแข็งแรงแล้ว พระองค์ก็มีพระทัยผยองขึ้นจึงทรงกระทำความเสียหาย เพราะพระองค์ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม

ข้อ 16 จนจบบทนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับความเย่อหยิ่ง ความโอหังของเขาและการตีสอนที่ตามมาของพระเจ้า หลุมพรางบางอย่างที่น่ากลัวของความสำเร็จและอำนาจคือ ความเย่อหยิ่ง ความโอหัง และการลืมไปว่าตนได้ตำแหน่งสูงมาอย่างไร นำเศร่าที่เมื่ออุสซียาห์เริ่มเข้มแข็งแล้ว “พระองค์ก็มีพระทัยผยองขึ้นจึงทรงกระทำความเสียหาย เพราะพระองค์ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม” ในความเย่อหยิ่งของเขา อุสซียาห์บังอำนาจปฏิบัติหน้าที่ๆสงวนไว้สำหรับปุโรหิตเท่านั้น อพยพ 30:7-8 และที่อื่นๆกล่าวชัดเจนว่าเฉพาะอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาเท่านั้นจะต้องปรนนิบัติในพระวิหาร อุสซียาห์เพิกเฉยข้อกำหนดนั้นอย่างโอหังและบังอาจปฏิบัติหน้าที่ของปุโรหิต

2 พศต 26:17-18 แต่อาชาริยาห์ปุโรหิตได้เข้าไปติดตามพระองค์พร้อมกับปุโรหิตของพระเยโฮวาห์แปดสิบคนผู้ซึ่งแก่กล้า 18 และเขาทั้งหลายได้ขัดขวางกษัตริย์อุสซียาห์และทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่อุสซียาห์ มิใช่หน้าที่ของพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิตลูกหลานของอาโรน ผู้ซึ่งชำระไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อเผาเครื่องหอม ขอเชิญพระองค์เสด็จออกไปจากสถานบริสุทธิ์นี้ เพราะพระองค์ได้ทรงล่วงเกิน และพระองค์จะไม่ได้รับเกียรติอันใดจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าเลย"

อาจารย์หาปุโรหิตใหญ่จึงเผชิญหน้าอูสซียาห์พร้อมกับคนเลวีแปดสิบคนและเตือนเขาไม่ให้กระทำการต่อ อูสซียาห์ปัดทิ้งพวกเขาอย่างไม่ไยดี กระนั้นพระเจ้าก็ไม่อาจถูกปัดทิ้งอย่างไม่ไยดีได้

2 พศต 26:19-21 แล้วอูสซียาห์ทรงกริ้ว พระองค์มีกระถางไฟอยู่ในพระหัตถ์จะทรงเผาเครื่องหอม และเมื่อพระองค์ทรงกริ้วต่อพวกปุโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นมาที่พระนลาฏต่อหน้าปุโรหิตในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ข้างแท่นเผาเครื่องหอม 20 และอาจารย์หาปุโรหิตใหญ่ และบรรดาปุโรหิตทั้งปวงมองดูพระองค์ และดูเถิด พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนที่พระนลาฏ และเขาทั้งหลายก็ผลัดพระองค์ออกไปจากที่นั่น และพระองค์เองก็ทรงรีบเสด็จออกไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว 21 และกษัตริย์อูสซียาห์ก็ทรงเป็นโรคเรื้อนจนวันสิ้นพระชนม์ และเพราะเป็นโรคเรื้อนก็ทรงประทับในวังต่างหาก เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และโยชามโอรสของพระองค์เป็นผู้ดูแลราชสำนักปกครองประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น

ณ โมงนั้นเองพระเจ้าทรงลงโทษอูสซียาห์ด้วยโรคเรื้อน โปรดสังเกตในข้อ 20 ว่ามีกล่าวชัดเจนว่า “พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว” เขาเป็นคนโรคเรื้อนจนสิ้นชีวิต วลีที่กล่าวว่ามีอูสซียาห์อาศัยอยู่ใน “วังต่างหาก” มีความหมายว่าวัง “ที่ถูกแยกออก” จริงๆแล้วเขาอยู่ในเขตกักกันโรคจนชั่วชีวิตของเขา โยชามบุตรชายของเขาจึงขึ้นครองราชย์เหนือประชาชนชาตินั้น โดยอาจทำเช่นนั้นก่อนบิดาของเขาสิ้นชีวิต

2 พศต 26:22-23 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอูสซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย อิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายามอส ได้บันทึกไว้ 23 และอูสซียาห์ก็ทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนาที่ฝังศพอันเป็นของกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายว่า "พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน" และโยชามโอรสของพระองค์ก็ครอบครองแทนพระองค์ ประวัติของอูสซียาห์ที่ถูกเขียนโดยอิสยาห์ผู้พยากรณ์ไม่ได้หมายถึงหนังสืออิสยาห์ แต่หมายถึงงานเขียนส่วนเสริมอื่นๆของอิสยาห์ อูสซียาห์สิ้นชีวิตปีนั้นที่อิสยาห์

ได้รับนิมิตแห่งอิสยาห์ 6 ที่มีชื่อเสียงของเขา ดู อิสยาห์ 6:1 เขาถูกฝังติดกับสุสานหลวงของเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ แต่ไม่ใช่ในสุสานนั้นจริงๆ เพราะว่าเขาเป็นคนโรคเรื้อน จากนั้นโยธานก็ขึ้นครองบัลลังก์แห่งยูดาห์หลังจากบิดาของเขาสิ้นชีวิต

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 27: บทถัดไปนี้ให้สรุปย่อสั้นๆเกี่ยวกับชีวิตของโยธาม บุตรชายของอัสซียาห์ เขาเริ่มครองราชย์ตอนอายุ 25 ปี เขาก็ถูกพรรณนาว่าทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน เขาครองราชย์สิบหกปี ยังดีที่เขาได้รับบทเรียนจากความบาปของบิดาเขา “พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์” อย่างไรก็ตามนำเศร้ำที่ว่า “ประชาชนยังประพฤตอย่างเลวทราม”

2 พศต 27:1-2 เมื่อโยธามทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซาห์ บุตรสาวของศาโดก กษัตริย์อีกองค์หนึ่งของยูดาห์ถูกพรรณาน่าสนใจที่ว่าไม่มีคำวิจารณ์เกี่ยวกับกษัตริย์ผู้นี้เลย เห็นได้ชัดว่ามารดาของเขาสืบเชื้อสายมาจากศาโดกปุโรหิตและยอมมีอิทธิพลต่อเขาในทางที่ดี

2 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งอัสซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ เว้นแต่พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ แต่ประชาชนยังประพฤตอย่างเลวทราม โยธามถูกบรรยายลักษณะเฉพาะตัวว่าได้กระทำสิ่งที่ถูกต้อง บ่อยครั้งพระเจ้าทรงบรรยายลักษณะเฉพาะตัวของกษัตริย์ต่างๆแห่งยูดาห์หรืออิสราเอลเพียงแค่ว่าพวกเขากระทำสิ่งที่ถูกต้องหรือพวกเขาไม่ได้กระทำสิ่งที่ถูกต้อง มันเรียบง่ายอย่างลึกซึ้ง วินัยในตนเองที่จะกระทำสิ่งที่ถูกต้องคือแก่นแท้ของอุปนิสัยที่ตามแบบของพระเจ้า จะว่าไปแล้ว อัสซียาห์ก็เป็นเหมือนบิดาของเขา อย่างไรก็ตาม โยธามไม่ได้มีความโอหังที่จะบังอาจทำหน้าที่ของปุโรหิตเหมือนอย่างที่บิดาเขาได้กระทำ ความเสื่อมทรามของประชาชน

ของแผ่นดินนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นการถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาและการเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูงที่ไม่ได้รับอนุญาตของแผ่นดินนั้นตามที่ 2 พงศกัศัตร์ย 15:35 กล่าวไว้

2 พศต 27:3-6 พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำการก่อสร้างมากที่กำแพงตำบลโอเฟล 4 ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ทรงสร้างห้วเมืองในถิ่นเทือกเขาแห่งยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่าไม้ ความสำเร็จบางประการของโยชามถูกหมายเหตุไว้ ซึ่งรวมถึงการสร้างประตูบนอันใหม่ให้พระวิหาร การปรับปรุงกำแพงแห่งโอเฟล ซึ่งเป็นสันเขาหนึ่งบนเนินด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของภูเขาพระวิหารซึ่งทอดตัวระหว่างหุบเขาจิดโรนและหุบเขาไทโรเฟียนและถูกเรียกว่านครล่าง และเครื่องป้องกันข้าศึกต่างๆตามเนินเขาต่างๆและป่าไม้แห่งยูดาห์

5 และพระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะ และในปีนั้นคนอัมโมนได้ถวายเป็นเงินแก่พระองค์หนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโคระกับข้าวบาร์เลย์หนึ่งหมื่น คนอัมโมนได้ถวายเป็นเงินเท่ากันในปีที่สองและในปีที่สาม

เกิดสงครามกับอัมโมนทางทิศตะวันออก (เทียบได้กับเมืองอัมโมน ประเทศจอร์แดน ปัจจุบัน) และโยชามมีชัยชนะ หลังจากนั้นคนอัมโมนก็จ่ายส่วยให้เขาเป็นเงิน 100 ตะลันต์ ข้าวสาลี 10,000 โคระและข้าวบาร์เลย์ 10,000 โคระ (โคระ เป็นคำภาษาฮีบรูที่แสดงน้ำหนักและมีค่าประมาณ 2,200 กิโลกรัม) พวกเขาทำเช่นนี้ต่อเนื่องเพียงสามปี ด้วยเหตุผลที่ไม่ถูกระบุเจาะจง ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าโยชามเพลิดเพลินกับชัยชนะเมื่อการอวยพรของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา

6 โยชามจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงตระเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระเจ้าทรงอวยพรโยชามอย่างชัดเจน ชีวิตและการครองราชย์ของกษัตริย์ผู้นี้ถูกบรรยายลักษณะเฉพาะตัวว่าเป็นการทำสิ่งถูกต้องในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่เพลงสดุดี 5:12 กล่าวไว้ พระเจ้าทรงอวยพรเขา เขาจึงมีกำลังมาก “เพราะพระองค์ทรงตระเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์” สำหรับภาพรวมของการตระเตรียมใจของคนๆหนึ่งต่อพระพักตร์พระเย

โฮวาห์หรือการไม่เตรียมเช่นนั้น ดู 2 พงศาวดาร 12:14, 19:3, 20:33, 30:19 และเอซรา 7:10
ชีวิตของเขาจึงถูกจัดแจงโดยพระวามะของพระเจ้า

2 พศต 27:7-9 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยชาม และการสงครามทั้งสิ้นของ
พระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล
และยูดาห์ หนังสือเหล่านั้นของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ไม่น่าจะใช่หนังสือพงศ
กษัตริย์ของพระกัมกีร์ แต่เห็นได้ชัดว่าเป็นพงศาวดารอื่นๆที่ไม่ได้รับการคลไจ มันคงน่าสนใจที่
จะอ่านเกี่ยวกับทางทั้งหลายของเขาและกิจการต่างๆของเขาซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบรรยาย
ลักษณะเฉพาะตัวว่าชอบธรรมและเตรียมต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

8 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองมีพระชนมายุสี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบ
ครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี **9** และโยชามล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝัง
พระศพไว้ในนครดาวิด และอาหัทโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ อย่างไรและเหตุ
ใดโยชามกษัตริย์ผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงอวยพรถึงสิ้นชีวิตตอนอายุสี่สิบเอ็ดปีไม่ได้ถูกบันทึกไว้
อย่างไรก็ตาม เขาเช่นเดียวกับเหล่าบรรพบุรุษของเขที่เป็นกษัตริย์ก็ถูกฝังศพไว้ในสุสานหลวง
แห่งนครดาวิดในเยรูซาเล็มตะวันออก อาหัทบุตรชายของเขาสืบราชบัลลังก์ต่อ นำเศร้ำที่เขาจะ
ไม่มีอุปนิสัยที่ชอบธรรมอย่างบิดาของเขา

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 28: ใน 2 พงศาวดาร 28 เป็นบันทึกเกี่ยวกับอาหัทกษัตริย์
องค์ที่สิบเอ็ดแห่งยูดาห์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นหนึ่งในกษัตริย์ที่แย่ที่สุดแห่งยูดาห์ การครอง
ราชย์ของเขาอาจถูกสรุปย่อได้ในข้อ 1, 5 และ 19 “พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสาย
พระเนตรของพระเยโฮวาห์... เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบ
พระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ทรงชนะพระองค์... เพราะพระเยโฮวาห์ทรง
กระทำให้ยูดาห์ต่ำลงด้วยเหตุอาหัทกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหัททรงกระทำให้ยูดาห์

เปลือยเปล่าไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง” นี่เป็นกษัตริย์องค์หนึ่งที่ฝ่าฝืนพระวามะของพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้ง บันทึกนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงจัดการกับเขาอย่างไร

2 พศต 28:1-4 เมื่ออาหัททรงเริ่มครองราชย์มีพระชนมายุยี่สิบพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ อาหัทถูกบรรยายลักษณะเฉพาะตัวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าเป็นผู้หนึ่งที่ “มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์”

2 แต่ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์ถึงกับทรงสร้างรูปเคารพหล่อสำหรับพระบาอัล 3 ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาบุตรชายของอินโนม และทรงเผาไอรสทั้งหลายของพระองค์ในไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล **4** พระองค์ทรงถวายเป็นวัวบูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่ปุชนียสถานสูง และบนเนินเขาและได้ตั้งไม้เขียวสดทุกต้น

(1) อาหัทไม่เพียงเลียนแบบกษัตริย์เหล่านั้นแห่งอิสราเอลที่อยู่ฝ่ายเหนือ เขายังสร้างรูปจำลองต่างๆสำหรับบรรดาพระบาอัล (บาอะลิม) ด้วย นี่เป็นการฝ่าฝืนสองข้อแรกของบัญญัติสิบประการโดยตรง มันยังเป็นรูปแบบที่ต่ำทรามและเลวที่สุดของการนับถือรูปเคารพด้วยการนมัสการพระบาอัลเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีทางพิธีกรรมและกิจกรรมทางเพศอื่นๆที่ผิดจาร โดยมุ่งที่จะปลุกเร้าเทพเจ้าปีศาจบาอัล (2) อาหัทถวายเป็นบุตรบางคนของตนในหุบเขาอินโนม “ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล” แม้สิ่งที่เขาปฏิบัติไม่ใช่การทำแท้ง แต่ในหลักการแล้วมันก็คล้ายกันมาก (3) วลีที่กล่าวถึงการถวายเป็นวัวบูชาและการเผาเครื่องหอมบนเนินเขาต่างๆและได้ตั้งไม้เขียวสดทุกต้นเป็นการอ้างอิงอีกแบบถึงการนับถือรูปเคารพของเขาอันโจ่งแจ้ง

2 พศด 28:5-8 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบ

พระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ทรงชนะพระองค์ และจับประชาชนของพระองค์ เป็นเชลยจำนวนมากนำมาซึ่งดามัสกัส และพระองค์ทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ชนะพระองค์ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง โปรดสังเกตว่าพระเจ้าทรงส่งการพิพากษามาโดยตรงอย่างไรเพราะความชั่วของเขา ตอนแรกคนซีเรียเขียนตีเขาทางทหารผู้ซึ่ง “จับประชาชนของพระองค์เป็นเชลยจำนวนมากนำมาซึ่งดามัสกัส” จากนั้นพระเจ้าทรงอนุญาตให้อาณาจักรฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอลเขียนตีเขาทางทหาร “ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง”

6 เพราะว่าเปเลห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้ฆ่าเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคนในยูดาห์ในวันเดียว ทั้งสิ้นเป็นทหารกล้าแข็ง เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย 7 และศิครีทแก้วทหารของเอฟราอิมได้สังหารมาอาเสอาห์โอรสของกษัตริย์ และอัสรัดมอธบิดกรมวังและเอลคานาห์อุปราช 8 คนอิสราเอลได้จับญาติพี่น้องของตนเป็นเชลยสองแสนคน มีผู้หญิง บุตรชาย และบุตรสาว และได้รับของเป็นอันมากมาจากเขานำมายังสะมาเรีย

เหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกพรรณนาตรงนี้คือเหตุการณ์ที่ถูกกล่าวถึงในอิสยาห์ 7:1-9 มันอยู่ในบริบทนี้โดยตรงที่ว่าคำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการประสูติของพระเยซูคริสต์จากหญิงพรหมจารีถูกกล่าว เหตุการณ์ต่างๆ ในที่นี้เกิดขึ้นในสมัยเดียวกับอิสยาห์ผู้พยากรณ์โดยตรง ตอนที่ 6 ของข้อ 6 กล่าวชัดเจนว่าภัยพิบัติเหล่านี้มา “เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย” ในสงครามนั้นที่ถูกพรรณนาถึงข้างบน บุตรชายของอาหัสถูกฆ่าตาย อธิบตีกรมวังของเขาถูกฆ่าตาย และผู้ช่วยส่วนตัวของกษัตริย์ถูกฆ่าตายเช่นกัน

นอกจากนี้ เมื่อสงครามนั้นสิ้นสุดลง อิสราเอลที่อยู่ฝ่ายเหนือก็จับผู้หญิงและเด็ก 200,000 คนไปเป็นเชลยหลังการสู้รบนั้นและเริ่มทำให้พวกเขาเป็นเชลยศึก โดยอาจเพื่อขายพวกเขาไปเป็นทาส พวกเขายังปล้นยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วยโดยริบของปล้นจากที่เหล่านั้นกลับไปยังสะมา

เรียกพวกเขาด้วย ยูดาห์ได้แปรเปลี่ยนจากการประสพการอวยพรของพระเจ้าภายใต้โยชามและ
อุสซียาห์มาสู่การติสอนของพระเจ้าภายใต้อาหัส ความแตกต่างนี้ลึกซึ้งจริงๆ

2 พศต 28:9-15 แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นชื่อว่าโอดเด ท่าน
ออกไปพบกองทัพซึ่งมายังสะมาเรีย และพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ดูเถิด เพราะพระเยโฮวาห์
พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกริ้วต่อยูดาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ใน
มือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้สังหารเขาเสียด้วยความเกรี้ยวกราดซึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์
10 และบัดนี้ท่านทั้งหลายเจตนาจะข่มขี่ประชาชนแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็มให้เป็นทาสชายและ
ทาสหญิงของท่าน ตัวท่านเองไม่มีบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านหรือ

ขณะเดียวกัน พระเจ้าทรงส่งผู้พยากรณ์คนหนึ่งนามว่าโอดเดออกไปพบกับกองทัพที่มี
ชัยของอาณาจักรฝ่ายเหนือซึ่งกลับมาจากชัยชนะของพวกเขาเหนือยูดาห์ เห็นได้ชัดว่านี่เป็น
คนละโอดเดกับผู้ที่ถูกกล่าวถึงใน 2 พงศาวดาร 15:1, 8 ผู้พยากรณ์ตรงนี้เตือนว่าพระเจ้าทรง
โกรธกับยูดาห์และทรงมอบพวกเขาไว้แก่อาณาจักรฝ่ายเหนือเพื่อการติสอน อย่างไรก็ตาม ฝ่าย
หลังก็ทำเกินขอบเขตของตนและฆ่าฟันพวกพี่น้องของตนที่อยู่ฝ่ายใต้อย่างโหดเหี้ยม ความ
รุนแรงนั้นได้ขึ้นไปถึงสวรรค์และพระเจ้าทรงกริ้วกับการทำเช่นนั้น อิสราเอลยังจับพวกยิว
200,000 คนมาเป็นเชลยในฐานะทาสชายและทาสหญิงอีกด้วย อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเตือน
ผ่านผู้พยากรณ์ท่านนี้ว่าอิสราเอลก็มีความผิดในความบาปต่างๆต่อพระพักตร์พระเจ้าเช่นกัน
พวกเขาจึงควรตั้งใจฟังให้ดี

11 บัดนี้ขอฟังข้าพเจ้า และขอส่งเชลยซึ่งท่านได้นำมาจากญาติพี่น้องของท่านกลับไป
เพราะว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย" ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึง (ใน
นามของพระเจ้า) สั่งอิสราเอลให้ปล่อยตัวพวกเชลยชาวยิวของตนเกรงว่าพระพิโรธของพระเจ้า
จะตกมาเหนือพวกเขา

12 บางคนในหัวหน้าคนเอฟราอิมคือ อาจารย์ยาห์บุตรชายโยฮานัน เบเรคิยาห์บุตรชายเม
ซิลโลมท เยฮิสคิยาห์บุตรชายซัลลุมและอามาธาบุตรชายหัดลัย ได้ยื่นขึ้นจัดขวางบรรดาผู้ที่

กลับมาจากสงคราม 13 พุดกับเขาทั้งหลายว่า "เจ้าอย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ เพราะเจ้ามุ่งหมายที่จะนำโทษบาปมาเหนือเราต่อพระเยโฮวาห์ เพิ่มเข้ากับบาปและการละเมิดในปัจจุบันของเรา เพราะว่าการละเมิดของเราก็ใหญ่โตอยู่ พระพิโรธอันแรงกล้าต่ออิสราเอลมีอยู่แล้ว" พอได้ทราบถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้น พวกผู้นำของอาณาจักรฝ่ายเหนือจึงสั่งเหล่าทหารของตนให้ปล่อยตัวเหล่าเชลยชาวยิวของพวกเขาเสีย พวกเขาเห็นว่าตนได้ทำเกินขอบเขตของตนแล้วและได้ทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าไม่พอพระทัย พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าทรงกริ้วเพราะการทำเลยเถิดของกองทัพของพวกเขา

14 เพราะฉะนั้น ผู้ถืออาวุธจึงทิ้งเชลยและของที่ริบมาต่อหน้าเจ้านายและชุมนุมชนทั้งปวง 15 และผู้ชายซึ่งถูกระบุชื่อนั้นได้ลุกขึ้นเอาเสื้อผ้าอันเป็นที่ริบมาให้แก่คนที่เปลือยกายอยู่ในพวกเชลยและเขาก็ห่มห่มให้เขาไว้ และให้รองเท้า และจัดหาอาหารและเครื่องดื่มให้ และชโลมเขา และนำคนที่อ่อนเปลี้ยในพวกเขาขึ้นลา นำเขากลับมายังญาติพี่น้องของเขาที่เมืองเยรีโค คือเมืองต้นอินทผลัม และเขาทั้งหลายก็กลับไปยังสะมาเรีย

กำลังพลถืออาวุธจากอาณาจักรฝ่ายเหนือจึงปล่อยตัวเหล่าเชลยชาวยิวของตนต่อหน้าพวกผู้นำพลเรือนของอาณาจักรนั้น คนเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อในข้อ 12 จึงรับดูแลพวกเชลยศึกและเอาเสื้อผ้าห่มคนเหล่านั้นที่ต้องการเสื้อผ้าจากของที่ริบมา จัดหาอาหารให้พวกเขา ใส่น้ำมัน แผลให้พวกเขา และช่วยเหลือคนอ่อนแอและคนง่อยเปลี้ยเสียขา โดยเอาพวกเขาขึ้นหลังลา พวกเขาจึงนำคนเหล่านั้น ไปยังเยรีโคใกล้แม่น้ำจอร์แดน จนทุกวันนี้เยรีโคถูกเรียกว่าเมืองต้นอินทผลัม พวกเชลยศึกชาวยิวจึงถูกปล่อยตัวและได้รับอนุญาตให้กลับบ้าน นั่นก็ยังเป็นระยะทางที่ไกลอยู่ดี

แม้อาณาจักรฝ่ายเหนือได้เลยเถิดเจตนาของพระเจ้าในการตีสอนยูดาห์ กระนั้นยูดาห์ก็ถูกทำให้ต่ำลงเพราะความบาปของตนในการนับถือรูปเคารพและการออกไปจากพระเจ้า ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับอาหัทผู้ซึ่งยอมให้ความชั่วนั้นเกิดขึ้นและถึงขนาดนำพวกเขาไปในความชั่วเดียวกันนั้น

2 พศต 28:16-19 ครั้งนั้นกษัตริย์อาหัททรงใช้ให้ไปหากษัตริย์แห่งอัชซีเรียเพื่อขอความช่วยเหลือ 17 เพราะคนเอโดมได้บุกรุกเข้ามาอีก และโจมตียูดาห์ และจับไปเป็นเชลยบ้าง 18 และคนฟีลิสเตียได้เข้าปล้นหัวเมืองในหุบเขาและที่ภาคใต้ของยูดาห์ และได้ยึดเมืองเบธเซเมช อัยยาโลน เกเดโรท และโสโคกับชนบท ทิมนาห์กับชนบท และทั้งกิมโซกับชนบท และเขาก็ตั้งอยู่ที่นั่น 19 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยูดาห์ต่ำลงด้วยเหตุอาหัทกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหัททรงกระทำให้ยูดาห์เปลือยเปล่าไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง

สิ่งต่างๆเลวร้ายยิ่งขึ้นสำหรับอาหัท เขาไม่ยอมเจ็ดหลาบ ข้อ 16 และข้อต่อไปพรรณนาถึงการที่คนเอโดมทางทิศตะวันออกและคนฟีลิสเตียทางทิศตะวันตกกำลังรังควานยูดาห์ มีความยุ่งยากอยู่รอบด้าน เกรงว่าจะมีคำถามใดๆในเรื่องนี้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่กำลังติสสอนอาหัทและยูดาห์เช่นนั้น “เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยูดาห์ต่ำลงด้วยเหตุอาหัทกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหัททรงกระทำให้ยูดาห์เปลือยเปล่าไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง” คำที่แปลเป็น **เปลือยเปล่า** (พารา ในโครงสร้างอิฟิลซึ่งมันเป็นตรงนี้) มีความหมายว่า ‘ละทิ้งการยับยั้งชั่งใจ’ อาหัทละทิ้งการยับยั้งชั่งใจตามแบบพระเจ้าที่ต่อต้านการนับถือรูปเคารพและการประพฤติดิถีศีลธรรมทั่วแผ่นดินของเขา ในการทำเช่นนั้นเขาละเมิดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างร้ายแรง

2 พศต 28:20-22 ฉะนั้นทิกัลทีปีเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัชซีเรียจึงยกขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และกระทำให้พระองค์ทุกข์พระทัยแทนที่จะสนับสนุนพระองค์ให้เข้มแข็ง 21 เพราะอาหัททรงเอาของส่วนหนึ่งจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และจากราชสำนัก และจากเจ้านายถวายเป็นบรรณาการแก่กษัตริย์ของอัชซีเรีย แต่หาเป็นประโยชน์แก่พระองค์ไม่ 22 ในคราวทุกข์ยากนั้น พระองค์ยังละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ คือกษัตริย์อาหัทสององค์เดียวกันนี้แหละ

ในท่ามกลางความยุ่งยากทั้งสิ้นของเขา อาหัทส่งไปหาทิกัลทีปีเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัชซีเรียและขอความช่วยเหลือทางทหาร อันที่จริงเขาเอาเงินทุนจากพระวิหารและจากพวกผู้นำ

ของประชาชนคนนั้นและส่งมันเป็นค่าจ้างไปให้ทักทอปิเลเตอร์ อาหัสทำบาปต่อพระเจ้าหนักยิ่งกว่าเดิม แม้กระนั้นพอได้รับเงินค่าจ้างจากอาหัสแล้ว ทักทอปิเลเตอร์กลับไม่ส่งความช่วยเหลือมาให้อาหัส

2 พศต 28:23-25 เพราะพระองค์ทรงถวายสัตว์บูชาแก่พระของเมืองดามัสกัสซึ่งได้ให้พระองค์พ่ายแพ้และตรัสว่า "เพราะว่าพระแห่งกษัตริย์ของซีเรียได้ช่วยเขาทั้งหลาย เราจึงจะถวายสัตว์บูชาแก่พระเหล่านั้นเพื่อจะช่วยเหลือเรา" แต่พระเหล่านั้นเป็นเครื่องทำลายพระองค์ และทั้งอิสราเอลทั้งปวงด้วย 24 และอาหัสทรงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเจ้า และตัดเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเจ้าเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม 25 พระองค์ทรงสร้างปุษนียสถานสูงในหัวเมืองของยูดาห์ทุกหัวเมืองเพื่อเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ

อาหัสซึ่งอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าจึงคิดว่าตนสามารถหาความช่วยเหลือได้จากพวกพระแห่งดามัสกัส ดังนั้นเขาจึงถวายสัตว์บูชาแก่พระเหล่านั้น วิธีคิดแบบบิดเบือนของเขาก็คือว่า ถ้าพวกพระแห่งดามัสกัสช่วยเหลือคนซีเรีย บางทีถ้าเขาถวายสัตว์บูชาแก่พระเหล่านั้นด้วย พระเหล่านั้นก็จะช่วยเหลือเขา นี่มีแต่เพิ่มเข้ากับจุดจบที่ใกล้เข้ามาหาเขา

อาหัสที่วิกลจริตไปแล้วจึงเอาภาชนะทองคำและเงินออกไปจากพระวิหาร (น่าจะหลอมพวกมันให้ละลาย) และแปลงพวกมันไว้สำหรับการใช้งานส่วนตัวของเขาเอง จากนั้นเขาก็เอาไม้กระดานตอกประตูเหล่านั้นของพระวิหารและปิดมันเสีย เพื่อแทนที่มัน เขา "สร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม" นอกจากนี้ เขาทำให้การนับถือรูปเคารพแพร่ทวีขึ้นทั่วยูดาห์และส่งเสริมประชาชนของเขาให้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่นๆ ในการทำเช่นนั้น เขา "กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ"

2 พศต 28:26-27 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด เขามันก็ไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และ

อิสราเอล 27 และอาหัทส์ก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในกรุง คือในเยรูซาเล็ม แต่เขามีได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเฮเซคียาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์ การกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านั้นของกษัตริย์ผู้ชั่วร้ายของคัมภีร์ยังถูกบันทึกไว้ในพงศาวดารอื่นๆที่ไม่ได้รับการคลไจของยูดาห์และอิสราเอลด้วย เมื่อเขาตาย เขาถูกฝังศพในเยรูซาเล็ม แต่ไม่ใช่ในสุสานหลวงของเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ แม้แต่ชาวยูดาห์ก็ตระหนักว่ากษัตริย์องค์นี้ชั่วร้ายขนาดไหน เฮเซคียาห์บุตรชายของเขาจึงรับช่วงต่อเรื่องต่างๆที่บิดาเขาได้ทำไว้และสืบทอดบัลลังก์แห่งยูดาห์ต่อจากเขา

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 29: รัชกาลของเฮเซคียาห์ถูกเกริ่นนำในบทนี้ แม้เขาเป็นบุตรชายของหนึ่งในกษัตริย์เหล่านั้นที่แย่ที่สุดของยูดาห์ เขาก็กลายเป็นหนึ่งในกษัตริย์เหล่านั้นที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงของมัน อันที่จริง นอกเหนือจากกษัตริย์ดาวิดแล้ว เฮเซคียาห์อาจเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยครองราชย์ในอาณาจักรแห่งอิสราเอลหรือยูดาห์ แม้มีการละทิ้งความจริงอย่างมากในรัชกาลของบิดาของเขา (อาหัทส์) ผ่านความเป็นผู้นำของเฮเซคียาห์ การฟื้นฟูครั้งใหญ่ก็แพร่ไปทั่วแผ่นดินนั้น อันที่จริง 2 พงศาวดาร 30:26 กล่าวว่าไม่เคยมีความชื่นบานฝ่ายวิญญาณเช่นนั้น ในแผ่นดินนั้นมาตั้งแต่สมัยปีแรกๆของซาโลมอน 2 พงศาวดาร 29 พรรณนาถึงการที่เฮเซคียาห์ในปีแรกของเขาในฐานะกษัตริย์เริ่มทำให้พระวิหารและการนมัสการที่ถูกกำหนดไว้ของมันกลับคืนสู่สภาพเดิมในทันที เขายื่นครองบัลลังก์ตอนเขาอายุสี่สิบห้าปีและครองราชย์สี่สิบเก้าปี

2 พศต 29:1-2 เมื่อเฮเซคียาห์มีพระชนมายุสี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงเริ่ม

ครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาบียาห์ บุตรสาวของเศคาริยาห์ หนึ่งในกษัตริย์เหล่านั้นที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงของยูดาห์จึงเกิดมาจากหนึ่งในกษัตริย์เหล่านั้นที่แย่ที่สุด เฮเซคียาห์เป็นกษัตริย์องค์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่และดำเนินตามอย่างพระเจ้า เขาครองราชย์ตั้งแต่ตอนเขาอายุสี่สิบห้าปีจนกระทั่งเขาอายุห้า

สิบสี่ปี เหตุใดเขาถึงสิ้นชีวิตตอนอายุยังน้อยไม่ได้ถูกหมายเหตุไว้ในพระคัมภีร์ ชื่อมารดาของเขาซึ่งใน 2 พงศกษัตริย์ 18:2 ปรากฏในรูปย่อถูกให้ไว้ครบถ้วนตรงนี้ ภูเขาแห่งที่ไขว้ความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างตัวเขาและอาชีพของเขาอาจอยู่ตรงที่การอบรมสั่งสอนที่เขาได้รับจากมารดาของเขาและอาจเป็นอิทธิพลของปุโรหิตคนหนึ่งที่ดีดำเนินตามอย่างพระเจ้าในสมัยแรกๆ ของเขา

2 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ อุปนิสัยของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นี้ถูกสรุปย่อในคำๆหนึ่ง “**พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้อง**” การกระทำ ความสำเร็จ คำพูด และเหตุจูงใจทั้งหมดของเขาถูกลดลงมาอยู่ที่สมการอันเรียบง่ายนี้: “**พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้อง**” ความเรียบง่ายของมันถูกแซงหน้าโดยความลึกซึ้งของมันเท่านั้น ดังนั้นชีวิตและการครองราชย์ของเขาจึงสอดคล้องและคล้ายคลึงอย่างมากกับ “ซึ่งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ”

2 พศด 29:3-7 ในปีแรกแห่งรัชกาลของพระองค์ในเดือนแรก พระองค์ทรงเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงทำการซ่อมแซมประตูนั้น 4 พระองค์ทรงนำปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาและทรงให้เขาชุมนุมที่ถนนด้านตะวันออก หลังจากเป็นกษัตริย์มาไม่ถึงหนึ่งปี เฮเซคียาห์เปิดพระวิหารอีกครั้งและซ่อมแซมประตูต่างๆของมันซึ่งถูกทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ไปโดยบิดาของเขา เขาฟื้นฟูระบบปุโรหิตของอาโรนและให้คนเลวีกลับเข้าทำงานปรนนิบัติที่เหมาะสมของตนทันที เขาจึงเรียกประชุมคนเหล่านั้นในลานใหญ่ของพระวิหารซึ่งอยู่ด้านทิศตะวันออกของมัน

5 และตรัสกับเขาว่า "คนเลวีเอ๋ย ขอฟังเรา จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านให้บริสุทธิ์ และขนสิ่งสกปรกออกเสียจากสถานบริสุทธิ์ 6 เพราะบรรพบุรุษของเราทั้งหลายได้กระทำการละเมิด และได้กระทำสิ่งที่ชั่วใน

ตายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระองค์ และหันหน้าของเขา
เสียจากที่ประทับของพระเยโฮวาห์ และได้หันหลังให้

เฮเซคียาห์จึงสั่งคนเลวีให้ชำระตัวพวกเขาให้สะอาดในทางพิธีเสียก่อน (นั่นคือ จงชำระ
ตัวให้บริสุทธิ์) และจากนั้นค่อยชำระพระวิหารให้สะอาด ความโศกเศร้าที่ว่านี้อาจหมายถึงรูป
เคารพต่างๆหรือเครื่องประดับต่างๆของการนับถือรูปเคารพซึ่งได้ถูกนำเข้ามาในพระวิหาร โดย
อาหัส ไม่มีคำถามเลยว่าคนจำนวนมากในยูดาห์ได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าและได้
ทอดทิ้งพระองค์ในปีก่อนๆนั้น อันที่จริงพวกเขาได้หันหลังของตนให้พระเจ้าแล้ว

7 เขาเปิดประตูพระนิเวศด้วย และได้ดับประทีปเสีย และมีได้เผาเครื่องหอมหรือถวาย
เครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์แด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล เฮเซคียาห์เตือนใจคนเลวีที่มาชุมนุมกัน
ว่าในช่วงรัชสมัยของอาหัส พระวิหารได้ถูกปิดตาย คันประทีปเหล่านั้นที่อยู่ข้างในพระวิหารถูก
ดับเสีย และไม่มีการถวายเครื่องสัตวบูชาใดๆแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล

2 พศต 29:8-11 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมาบนยูดาห์และ
เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดเสียว เป็นที่สยดสยอง และเป็นที่ยั
ยหันตามที่ท่านได้เห็นกับตาของท่านแล้ว 9 เพราะดูเถิด บิดาทั้งหลายของเราได้ล้มลงด้วยดาบ
และบุตรชายบุตรสาวกับภรรยาของเราได้เป็นเชลยเพราะเหตุนี้ เพราะการละทิ้งความจริงและ
ความชั่วช้าของการนับถือรูปเคารพที่ถูกยอมให้เกิดขึ้นในยูดาห์ พระพิโรธของพระเจ้าจึงถูกเท
ออกเหนือพวกเขาในการสงครามไม่รู้จบในช่วงรัชกาลของอาหัส คนมากมายในยูดาห์ได้เสีย
ชีวิตในศึกเหล่านั้นและสมาชิกครอบครัวจำนวนมากได้ถูกจับไปเป็นเชลยอันเป็นผลที่ตามมา
วลีที่กล่าวถึง เป็นที่สยดสยองและเป็นที่ยัยหัน จริงๆแล้วหมายถึงความรกร้างว่างเปล่าและ
เสียงที่คนเราทำขึ้นเมื่อเห็นภาพที่น่าสะเทือนใจ ในวัฒนธรรมของเรา คนเราก็อาจผิวกปากกับตัว
เองและกล่าวว่า “โอ้ ตายแล้ว” เมื่อเห็นบางสิ่งที่น่าสะเทือนใจอย่างแท้จริง เช่น อุบัติเหตุร้ายแรง
หรือความพินาศอันเกิดจากพายุที่นำกลัวลูกหนึ่ง ประเด็นก็คือว่า หลังจากที่พระเจ้าทรงจัดการ
กับประชาชนของพระองค์แล้ว คนอื่นๆก็เห็นมันและมีปฏิกิริยาเช่นนั้น

10 บัดนี้เรามีใจประสงค์ที่จะกระทำพันธสัญญากับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากเรา เฮเซคียาห์จึงประกาศว่าเขาได้ ตั้งใจแน่วแน่ที่จะฟื้นฟูพันธสัญญานั้นกับพระเจ้าเหมือนอย่างที่ทำอาสาและโยฮายาคาได้กระทำ เพราะว่าเฮเซคียาห์ กระทั่งในระยะแรกนี้แห่งการครองราชย์ของเขา ก็เกรงกลัวพระพิโรธของ พระเจ้า เห็นได้ชัดว่าการกระทำต่างๆของเขาถูกกระตุ้นส่วนหนึ่งแล้ว โดยความเกรงกลัวองค์ พระผู้เป็นเจ้า

11 บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเพิกเฉยเพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกท่านให้ ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเป็นผู้ปรนนิบัติของพระองค์ และเผาเครื่องหอม" กษัตริย์จึงเตือนสติคนเลวี่ที่มาชุมนุมกันมิให้เพิกเฉยในการฟื้นฟูการ ปรนนิบัติอันเหมาะสมต่อพระเจ้าที่พระวิหาร เขาเตือนใจคนเหล่านั้นว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกพวก เขาแล้วสำหรับงานรับใช้นี้ มันไม่ใช่แค่หน้าที่ แต่คือสิทธิพิเศษ

2 พศต 29:12-16 แล้วคนเลวี่ก็ลุกขึ้น คือมาฮาตบุตรชายอามาสัย และโยเอลบุตร ชายอาชาเรียนาห์ ผู้เป็นลูกหลานของโคฮาต และลูกหลานของเมราลี มีศิษบุตรชายอับดี และอาชา รียนาห์บุตรชายเยฮาลเลเลล และของคนเกอร์โซน มีโยอาห์บุตรชายศิมมาห์ และเอเดนบุตรชายโย อาห์ 13 และลูกหลานของเอลีซาฟาน มีชิมรีและเยอีเอล และลูกหลานของอาสาฟ มีเศคาริยาห์ และมัชธานีอาห์ 14 และลูกหลานของเฮมาน มีเยอีเอลและชิมเอี และลูกหลานของเยดูธุน มีเซไม อาห์และอูสซีเอล 15 เขาทั้งหลายรวบรวมพี่น้องของเขา และชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าไปตาม ที่กษัตริย์ได้ทรงบัญชา โดยพระวอนะของพระเยโฮวาห์ให้ชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้ บริสุทธิ์ 16 บุโรหิตได้เข้าไปในส่วนข้างในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และเขานำสิ่งสกปรกที่เขาพบในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ออกมาที่ลานพระนิเวศของพระเย โฮวาห์ และคนเลวี่ก็ขนเอาของนั้นออกไปยังลำธารจิดโรน

ที่ถูกให้รายชื่อไว้ข้างบนคือ เหล่าผู้นำของคนเลวี่ที่ขับเคลื่อนพวกพี่น้องของตนให้ชำระ พระวิหารให้บริสุทธิ์และเตรียมมันสำหรับการปรนนิบัติต่อพระเจ้า เช่นเดียวกัน พวก

ปุโรหิตลูกหลานอาโรนก็เข้าไปในส่วนข้างในของพระวิหารเองและเอาสิ่งนำสะอิดสะเอียนทั้ง สิ้นแห่งการนับถือรูปเคารพที่เคยมีก่อนหน้านั้นออกไป จากนั้นคนเลวก็เอาสิ่งโสโครกที่เป็นรูป เคารพไปทิ้งในลำธารจิดโรน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของพระวิหาร มันน่าจะถูกระบายไปเสีย พร้อมกับฝนที่ตกครั้งต่อไป

2 พศต 29:17-19 เขาเริ่มชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือน นั้นเขามายัง मुखของพระเยโฮวาห์ เขาชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์อยู่แปดวัน และในวันที่ สิบหกของเดือนแรกก็เสร็จ 18 แล้วเขาเข้าไปหาภักษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความสะอาดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สิ้นเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชา และ เครื่องใช้ของแท่นนั้นทั้งสิ้น และโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ และเครื่องใช้ของโต๊ะนั้นทั้งสิ้น 19 เครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งภักษัตริย์อาหัสคัตตั้งในรัชสมัยของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้กระทำการ ละเมิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เตรียมพร้อมและได้ชำระแล้ว และคูเถิด ของเหล่านั้นก็อยู่หน้า แท่นบูชาของพระเยโฮวาห์"

โครงการชำระพระวิหารให้สะอาดเริ่มต้นในวันที่หนึ่งของเดือนนีสาน (นั่นคือ ประมาณ เดือนเมษายน) ในสัปดาห์เดียว พระวิหารเองได้ถูกชำระให้สะอาดจากร่องรอยทั้งสิ้นของการ นับถือรูปเคารพออกไปจนถึง मुखของมัน ก่อนถึงวันที่สิบหกของเดือนนั้น พวกเขาได้ชำระพระ วิหารจนสะอาดทั้งหมด รวมถึงลานของมันด้วย จากนั้นพวกเขาก็แจ้งเฮเซคียาห์ว่าการชำระพระ วิหารให้สะอาดก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว ยิ่งกว่านั้นภักษณะที่จำเป็นเหล่านั้นสำหรับงานปรนนิบัติซึ่ง ได้ถูกคัตตั้งโดยอาหัสคัตถูกค้นพบ ถูกซ่อมแซม ถูกชำระให้สะอาด และบัดนี้พร้อมแล้วสำหรับ งานปรนนิบัติที่แท่นบูชาของสัมฤทธิ์นั้นของพระวิหาร

2 พศต 29:20-24 แล้วภักษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมเจ้านายของ กรุง และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เช้าตรู่วันถัดมา เฮเซคียาห์ก็เรียกชุมนุมพวก ผู้นำของเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เขาไม่ยอมเสียเวลาเลยในการถวายเกียรติองค์พระผู้ เป็นเจ้า

21 และเขาได้นำวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัวเป็นเครื่องบูชา
ไถ่บาปสำหรับราชอาณาจักร สถานบริสุทธิ์และยูดาห์ และพระองค์ทรงบัญชาให้ลูกหลานของอา
โรน คือปุโรหิตให้ถวายของเหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ 22 เขาทั้งหลายจึงนำวัวผู้
และปุโรหิตที่รับเลือดและพรมที่แท่นบูชา และเขาทั้งหลายนำแกะผู้ และเอาเลือดของมันพรม
แท่นบูชา และนำลูกแกะ เอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา 23 แล้วแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชา
ไถ่บาปนั้นเขานำมาที่กษัตริย์และที่ประชุมชน และเขาทั้งหลายก็เอามือของเขาวางบนแพะนั้น
24 และปุโรหิตก็นำแพะเสีย และเอาเลือดของมันทำการคืนดีกันบนแท่นนั้นเพื่อทำการลบมลทิน
บาปให้อิสราเอลทั้งปวง เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาว่า ให้ทำเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป
สำหรับอิสราเอลทั้งปวง

เฮเซคียาห์จึงสั่งปุโรหิตเหล่านั้นให้ถวายวัวผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะเจ็ดตัวเป็น
เครื่องบูชาไถ่บาปแด่พระเจ้าเพื่อประชาชนคนนั้น พวกเขาจึงทำการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปเหล่านี้
อย่างระมัดระวังเพื่อทำการลบมลทินบาปต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อประชาชนที่บาปหนานั้น
นอกจากนี้ เครื่องเผาบูชาต่างๆและเครื่องบูชาไถ่บาปต่างๆเพื่อคนอิสราเอลทั้งปวงก็ถูกถวายวัน
นั้นด้วย ในแต่ละกรณี เลือดที่ถูกทำให้ไหลออกของสัตว์เหล่านั้นที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาถูก
ประพรมบนแท่นบูชา นั้น ดังนั้น ความบาปต่างๆของอิสราเอลจึงถูกลบมลทินสำหรับวันนั้น

2 พศต 29:25-30 แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวีประจำอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮ
วาห์ มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ตามบัญญัติของดาวิด และของกาดผู้ทำนายของกษัตริย์ และ
ของนาธานผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระบัญญัตินั้นมาจากพระเยโฮวาห์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์
26 คนเลวียกียืนอยู่ ถือเครื่องดนตรีของดาวิด และปุโรหิตถือแตร เฮเซคียาห์ยังร้องฟืนคนะนักร้อง
และวงดนตรีของพระวิหารซึ่งดาวิด ได้จัดตั้งไว้เมื่อนานมาแล้วขึ้นใหม่ด้วย

27 แล้วเฮเซคียาห์ทรงบัญชาว่า ให้ถวายเครื่องเผาบูชานั้นบนแท่น และเมื่อเริ่มถวาย
เครื่องเผาบูชา ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระเยโฮวาห์ และแตรกับเครื่องดนตรีของดาวิดกษัตริย์ของ
อิสราเอลก็เริ่มด้วย 28 ชุมมูมชนทั้งสิ้นกันมีสการ และนักร้องก็ร้องเพลง และคนดนตรีก็เป่าแตร

ทำอย่างนี้อยู่จนถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ 29 เมื่อการถวายบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และคนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็กราบลงนมัสการ

หลังจากที่เครื่องบูชาไถ่บาปเหล่านั้นสำหรับการทำให้คืนดีกันและการลบมลทินบาปได้ถูกถวายแล้ว เฮเซคียาห์ก็สั่งให้ถวายเครื่องเผาบูชาพิเศษ (มีกลิ่นหอมและด้วยใจสมัคร) เพื่อการสรรเสริญและการขอบพระคุณแด่พระเจ้า ขณะเดียวกัน วงดนตรีของคนเลวีก็บรรเลงดนตรีประกอบคณะนักร้องของพระวิหารและพวกเขาขับร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้า พร้อมกับการประโคมเสียงแตรแด่พระเจ้า ทั้งหมดนี้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งเสร็จสิ้นการถวายเครื่องเผาบูชา นั้น จากนั้นกษัตริย์และทุกคนที่อยู่ที่นี่ก็ก้มกราบลงในการนมัสการแด่พระเจ้า

30 และกษัตริย์เฮเซคียาห์และเจ้านายก็บัญชาให้คนเลวีร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนาย และเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และเขาก็ก้มศีรษะลงนมัสการ เฮเซคียาห์ก็บัญชาผู้นำและคนเลวีทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ให้ร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้าเช่นกันจากเพลงสดุดีต่างๆที่ถูกเขียนโดยดาวิดและอาสาฟ พวกเขาจึงร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้า “ด้วยความยินดี และเขาก็ก้มศีรษะลงนมัสการ”

2 พศต 29:31-36 แล้วเฮเซคียาห์ตรัสว่า "บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ จงเข้ามาใกล้ นำเครื่องสัตวบูชา และเครื่องบูชาโมทนามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" และชุมนุมชนก็นำเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาโมทนา และทุกคนที่มีใจสมัครก็ได้นำเครื่องเผาบูชามา 32 จำนวนเครื่องเผาบูชาซึ่งชุมนุมชนนำมา คือวัวผู้เจ็ดสิบตัว แกะผู้หนึ่งร้อยและลูกแกะสองร้อย ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 33 และเครื่องบูชาที่มอบถวายไว้ มีวัวผู้หกร้อยตัว และแกะสามพันตัว

จากนั้นพระวิหารก็ถูกเปิดสำหรับการนมัสการสาธารณะและการถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆโดยประชาชนนั้นอย่างอิสระ ในการถวายเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นที่จะตามมาในการเปิดใช้พระวิหารอีกครั้งวันนั้น วัวผู้ 70 ตัว, แกะผู้ 100 ตัว และลูกแกะ 200 ตัวถูกถวายเป็นเครื่องเผา

บูชา วัวผู้ 600 ตัวและแกะ 3,000 ตัวที่เป็น “เครื่องบูชาที่มอบถวายไว้” อาจหมายถึงสัตว์ต่างๆที่ ถูกอุทิศถวายไว้สำหรับเป็นเครื่องสันติบูชาต่างๆ โดยบรรดาเจ้าของของพวกมัน

34 แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไป จนถลกหนังเครื่องเผาบูชาทั้งหมดไม่ได้ คนเลวีพี่น้องของ เขาก็ได้ช่วยจนเสร็จงาน และจนกว่าปุโรหิตคนอื่นจะเสร็จการชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะในการ ชำระตนนั้นคนเลวีจริงจังกว่กว่าพวกปุโรหิต น่าเสียดายที่ว่าไม่มีปุโรหิตที่ชำระตัวอย่างเหมาะสมแล้วมากพอสำหรับงานปรนนิบัติ (นั่นคือ ถูกชำระให้บริสุทธิ์) เพื่อที่จะจัดการเครื่องสัตว บูชาเหล่านั้นทั้งหมดวันนั้น ดังนั้นคนเลวีจึงถูกกดดันให้ทำงานปรนนิบัติในการช่วยเหลือพวก ปุโรหิตที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่จนกว่าจะถึงเวลาที่ปุโรหิตคนอื่นๆสามารถชำระตัวอย่างเหมาะสม สำหรับงานปรนนิบัติ น่าสนใจที่มีหมายเหตุว่าคนเลวีเพียงธรรมดาในใจในการอุทิศตัวของพวกเขา แก่งานรับใช้นี้มากกว่าพวกปุโรหิตจำนวนมาก ฝ่ายหลังเห็นได้ชัดว่าไม่เอาใจใส่ในการเตรียม พร้อมสำหรับงานปรนนิบัติ

35 นอกจากเครื่องเผาบูชาที่มีจำนวนมากมายแล้วยังมีไขมันของเครื่องสันติบูชา และมี เครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนี้แหละงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ พ้นคืนมาอีก 36 เฮเซคียาห์กับประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดีด้วยการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้ แก่ประชาชนครั้งนี้ เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วน ดังนั้นในเดือนที่หนึ่งแห่งรัชกาลของ เขาในฐานะกษัตริย์ เฮเซคียาห์ไม่เพียงเปิดใช้พระวิหารใหม่เท่านั้น แต่ยังทำเช่นนั้นในลักษณะที่ เป็นตามแบบของพระเจ้าด้วย เครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชาเหล่านั้นไม่เพียงถูกถวาย เท่านั้น แต่เครื่องสันติบูชาจำนวนมากก็ถูกถวายเช่นกัน เขาพร้อมกับประชาชนของเขาเปรมปรีดี ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมประชาชนเช่นนั้นเพื่อนมัสการพระเยโฮวาห์เหมือนที่พวกเขาได้ กระทำ แน่แน่นอนว่าไม่มีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้ามากนักเกี่ยวกับเรื่องนี้เพราะเหตุที่ว่ามันเป็น ช่วงแรกๆในรัชกาลของเฮเซคียาห์ ถึงกระนั้น เราก็รู้แล้วว่า การครองราชย์ของเฮเซคียาห์จะเป็น ไปในรูปแบบใด

ภาพรวมของ 2 พงสาวดาร 30: บทถัดไปนี้พรรณนาว่าหลังจากที่พระวิหารถูกเปิดใช้งานใหม่แล้วในเดือนแรกของปีนั้น เฮเซคียาห์ก็ไม่ยอมเสียเวลาเลยในการส่งข่าวไปทั่วทั้งยูดาห์และอิสราเอลโดยประกาศเรื่องการฟื้นฟูการถือเทศกาลปัสกา เพราะว่าพิธีปัสกาจะต้องถูกถือในเดือนแรกและเวลานั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว เขาจึงประกาศว่ามันจะถูกถือในเดือนที่สองของปีนั้น (ประมาณเดือนพฤษภาคม) เมื่อทั้งประชาชาติแห่งยูดาห์และหลายส่วนของอิสราเอลตอบกลับการฟื้นฟูครั้งใหญ่ก็แพร่ไปทั่วแผ่นดินนั้น ในแบบที่ไม่เคยถูกพบเห็นมาก่อนเลยตั้งแต่สมัยของซาโลมอนเมื่อเขาอุทิศถวายพระวิหารนั้นเป็นครั้งแรก

2 พศด 30:1-5 เฮเซคียาห์ทรงรับสั่งไปถึงอิสราเอลและยูดาห์ทั้งปวง และทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วยว่า เขาทั้งหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 2 เพราะว่ากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ทั้งชุมนุมชนทั้งปวงในเยรูซาเล็มได้ปรึกษากันที่จะถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่สอง 3 ด้วยเขาทั้งหลายจะถือปัสกาตามกำหนดไม่ได้ เพราะว่าพวกปุโรหิตยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์เพียงพอแก่จำนวน และประชาชนยังมีได้ชุมนุมกันนในเยรูซาเล็ม

เนื่องจากที่พระวิหารนั้นได้ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วและถูกเปิดใช้งานใหม่แล้วในเดือนแรกของปีนั้น พิธีปัสกาจึงไม่สามารถถูกจัดในเวลาปกติของมันได้ – วันที่สิบห้าของเดือนแรก ดังนั้นเฮเซคียาห์จึงขอคำปรึกษาของพวกผู้นำแห่งประชาชาตินั้นเพื่อที่จะจัดพิธีปัสกาในเดือนที่สองของปีนั้น ยิ่งกว่านั้น ไม่มีพวกปุโรหิตมากพอที่ชำระตัวอย่างเหมาะสมและยังไม่มีการส่งข่าวออกไปยังประชาชนด้วย ดังนั้นพวกเขาจึงตกลงที่จะถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่สองของปีนั้น ดังนั้นเฮเซคียาห์จึงส่งจดหมายต่างๆ ไปยังอิสราเอลทั้งปวง ไม่ใช่แค่ยูดาห์ โดยเชิญชวนพวกเขาให้มายังเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลปัสกา

แนวคิดบริติชอิสราเอลลิซึมและเดอะเวิลด์ไวด์เชิร์ชออฟก๊อดสอนว่าสิบตระกูลฝ่ายเหนือสิ้นสูญหายไปแล้ว ต่อมากลายเป็นผู้อาศัยของหมู่เกาะบริติช และพบที่ลี้ภัยบนชายฝั่งต่างๆ

ของทวีปอเมริกาเหนือ อย่างไรก็ตาม สมมติฐานทั้งหมดของพวกเขาที่หายไปเมื่อเราหมายเหตุว่าตัวแทนต่างๆจากอิสราเอลทั้งหมดตอบกลับมาในระดับหนึ่ง

4 และแผนงานนั้นก็เป็นที่ชอบแก่กษัตริย์และชุมนุมชนทั้งปวง 5 เขาจึงลงมติให้ทำประกาศออกไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงเมืองดานว่า ประชาชนควรมาถือปีศาจถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะเขามีได้ถือเป็นเวลานานตามที่ได้อำหนดไว้ ประชาชาติอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่เบเออร์เซบาในตอนใต้สุดจนถึงดานในตอนเหนือสุดจึงถูกเชิญชวนให้มายังเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลปีศาจ “เพราะเขามีได้ถือเป็นเวลานานตามที่ได้อำหนดไว้” แน่แน่นอนว่าอาณาจักรฝ่ายเหนือมิได้ถือเทศกาลปีศาจมาเป็นเวลานานแล้ว นำเศร่าที่แม้แต่ยูดาห์ก็ปล่อยปละละเลยเรื่องนี้ในปีหลังๆ

2 พศต 30:6-9 คนเดินหนังสือจึงออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ ถือหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ เพราะกษัตริย์ได้ทรงบัญชาว่า "ชนอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะหันกลับมายังคนส่วนที่เหลืออยู่ของท่าน ผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย 7 ท่านอย่าเป็นเหมือนบิดาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา พระองค์จึงทรงมอบเขาให้ถึงความเศร้าสลดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่

พวกผู้นำสาร (ตรงตัวคือ พวกนักวิ่ง) ถูกส่งไปทั่วประชาชาติอิสราเอลซึ่งรวมอาณาจักรฝ่ายเหนือด้วย ไม่มีบันทึกว่าโฮเซยากษัตริย์แห่งฝ่ายเหนือมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อคำเชิญของเฮเซคิยาห์ ในจดหมายเหล่านั้นที่ถูกส่งไป เฮเซคิยาห์จะยื่นคະຍອກคนอิสราเอลทั้งปวง รวมถึงอาณาจักรฝ่ายเหนือด้วยว่า “จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะหันกลับมายังคนส่วนที่เหลืออยู่ของท่าน ผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย” พระเจ้าจะทรงกลับไปหาประชาชนของพระองค์จริงๆเมื่อพวกเขาหันมาหาพระองค์ ดู ยากอบ 4:8 พระเจ้าได้ทรงเริ่มตีสอนอาณาจักรฝ่ายเหนือโดยอัสซีเรียแล้ว ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:19, 29 บางคนในอิสราเอลได้ถูกจับเป็นเชลยแล้วโดยอัสซีเรีย (จดหมายเหล่านั้นของเฮเซคิยาห์ถูก

ส่งออกไปประมาณสี่ปีก่อนการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยครั้งสุดท้ายของอิสราเอลโดยอัสซีเรีย ในปี 722 ก่อน ค.ศ.) เฮเซคียาห์ยังเตือนสติพี่น้องของตนในฝ่ายเหนือด้วยว่า “ท่านอย่าเป็นเหมือนบิคาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา พระองค์จึงทรงมอบเขาให้ถึงความเศร้าสลดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่”

8 และคราวนี้อ่าคอแข็งอย่างบิดาของท่านทั้งหลายเลย แต่จงยอมมอบตัวท่านแด่พระเยโฮวาห์ และมายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์เป็นนิรันดร์ และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพื่อพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากท่าน 9 เพราะถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ พี่น้องของท่านและลูกหลานของท่าน จะประสบความสำเร็จจากผู้ที่ยับเขาไปเป็นเชลย และจะได้กลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระเมตตาและกรุณา ถ้าท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปจากท่าน”

เฮเซคียาห์เตือนสติพี่น้องของเขาในฝ่ายเหนือต่อไปอีกให้ถ่อมตัวพวกเขาลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขาและมายังพระวิหารและปรนนิบัติพระองค์เกรงว่าพระองค์จะทรงตีสอนพวกเขาในความกริ้ว เขาเตือนสติพวกเขาต่อไปอีกถึงความกรุณาและความเมตตาของพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นที่หันมาหาพระองค์ในการกลับใจใหม่

2 พศต 30:10-11 คนเดินทางสี่จึงไปตามหัวเมืองต่างๆทั่วแผ่นดินเอฟราอิมและมนัสเสห์ไกลไปจนถึงเศบูลุน แต่คนทั้งหลายก็หัวเราะเยาะเขา และเย้ยหยันเขา 11 มีแต่คนอาเซอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนบางคนถ่อมตัวและมายังเยรูซาเล็ม การอ้างอิงถึงเอฟราอิมและมนัสเสห์เป็นชื่อเรียกทั่วไปอีกชื่อสำหรับอาณาจักรฝ่ายเหนือ พวกผู้นำสารของเฮเซคียาห์จึงผ่านไปทั่วอาณาจักรฝ่ายเหนือเพียงเพื่อที่จะถูกหัวเราะเยาะและดูถูกในสถานที่หลายแห่ง ถึงกระนั้นคนจาก “อาเซอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนบางคนถ่อมตัวและมายังเยรูซาเล็ม”

2 พศต 30:12-14 พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือยูดาห์ด้วย ทรงให้เขาเป็นใจเดียวกันที่จะกระทำตามซึ่งกษัตริย์และเจ้านายได้บัญชาเขาไว้ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์

13 ประชาชนเป็นอันมากมาประชุมกันในเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง เป็นการชุมนุมใหญ่ยิ่งนัก 14 พวกเขาลุกขึ้นและได้กำจัดแท่นบูชาที่อยู่ในเยรูซาเล็มและแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งปวงนั้น เขาขนไปทิ้งเสียในลำธารจิดโรน

ในยูดาห์ ประชาชาตินั้นลุกขึ้นด้วยใจพร้อมเพรียงเพื่อถือเทศกาลปัสกาเพราะว่าพระเจ้าได้ประทานใจที่จะกระทำเช่นนั้นแก่พวกเขา ดังนั้นชุมนุมชนใหญ่โตจึงรวมตัวกันที่เยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สองของปีนั้น (ประมาณเดือนพฤษภาคม) ณ เวลานั้น ยังมีความเคลื่อนไหวระดับรากหญ้าที่จะชำระเยรูซาเล็มให้สะอาดจากแท่นบูชารูปเคารพทั้งปวงที่มีอยู่ทั่วนครนั้นด้วย พวกมันถูกโยนทิ้งลงไป ในท่อระบายน้ำของนครนั้น นั่นคือ ลำธารจิดโรนทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น

2 พศต 30:15-20 และเขาทั้งหลายได้ฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง บุโรหิตและคนเลวีก็ต้องรู้สึกละอาย เพราะฉะนั้นเขาจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชา มาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 16 เขาทั้งหลายเข้าประจำตำแหน่งที่เขาเคย ตามพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า บุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งเขาได้รับมาจากมือของคนเลวีประพรม

เทศกาลปัสกาจึงถูกถือในวันที่ 14 ของเดือนที่สอง อย่างไรก็ตาม บุโรหิตและคนเลวีจำนวนมากก็รู้สึกละอายที่ตนไม่เอาใจใส่และละเลยในการไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์อย่างเหมาะสม (นั่นคือ การทำความสะอาดตนเองในทางพิธี) ซึ่งตรงข้ามกับความเต็มใจและความกระตือรือร้นของประชาชน คนเหล่านั้นที่ปฏิบัติหน้าที่ปรนนิบัติของคนที่พระวิหารก็ทำเช่นนั้นตามพระราชบัญญัติของโมเสส

17 เพราะว่ามีหลายคนในชุมนุมชนนั้นยังมิได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นคนเลวีจึงต้องฆ่าแกะปัสกาแทนทุกคนที่มลทิน เพื่อกระทำให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ คนจำนวนมากที่ชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มไม่ได้สะอาดในทางพิธี ดังนั้นคนเลวีจำนวนมากจึงง่วนอยู่กับการฆ่าลูกแกะปัสกาสำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่สะอาดเพื่อชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์อย่างเหมาะสม

18 เพราะว่ามวลชนนั้น คนเป็นอันมากที่มาจากเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาการ และเศบูลุน ยังไม่ได้ชำระตน ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับประทานปัสกาผิดต่อข้อที่กำหนดไว้ แต่เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเพื่อเขาว่า "ขอพระเยโฮวาห์ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกคน 19 ผู้ป้กใจเสาะหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎของความบริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้"

ผู้จาริกจำนวนมากจากตระกูลฝ่ายเหนือเหล่านั้น ไม่ได้ถูกชำระให้สะอาดอย่างเหมาะสม แต่ก็ยังอยู่ที่เทศกาลปัสกานั้นซึ่งเป็นการฝ่าฝืนสิ่งที่ถูกเขียนไว้ในคัมภีร์โทราห์ ดังนั้น เฮเซคียาห์จึงวิงวอนเพื่อพวกเขาโดยขอร้องพระเจ้าให้ "ทรงให้อภัยแก่ทุกคนผู้ป้กใจเสาะหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎของความบริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้"

20 พระเยโฮวาห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน พระเจ้าจึงทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเฮเซคียาห์และทรงให้อภัยพวกเขา ปกติแล้วพระเจ้าทรงสนพระทัยในสภาพของหัวใจมากกว่าเรื่องทางเทคนิคต่างๆของการปรนนิบัติภายนอก คนมากมายเหล่านี้ได้มายังเยรูซาเล็มด้วยใจที่เปิดออกและกลับใจใหม่ พระเจ้าจึงทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาต่อพวกเขา

2 พศต 30:21-22 และประชาชนอิสราเอลที่อยู่ ณ เยรูซาเล็มได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความยินดียิ่ง และคนเลวีกับปุโรหิตได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ทุกวันๆ ร้องเพลงทำเสียงดังด้วยเครื่องดนตรีของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 22 และเฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวีทั้งปวงผู้สอนถึงความรู้อันประเสริฐแห่งพระเยโฮวาห์ พวกเขาจึงรับประทานอาหารในเทศกาลนั้นเจ็ดวัน ได้ถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา และสารภาพความผิดบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน

เทศกาลปัสกาจึงถูกถือที่เยรูซาเล็มพร้อมกับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ดังนั้นจึงมีความชื่นบานและการสรรเสริญใหญ่ยิ่งแด่พระเจ้าแต่ละวันของมัน กษัตริย์เองก็กล่าว "หนุนใจ" พวกเลวีและพวกปุโรหิตอย่างชัดเจนเพื่อให้กำลังใจพวกเขา คนเหล่านี้เป็นผู้สั่งสอนพวกยิวจำนวนมาก

มากที่กลายเป็นผู้อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แล้วในรูปแบบที่กำหนดไว้ของการนมัสการพระเยโฮวาห์ คนทั้งปวงที่ชุมนุมกันจึงถือเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อพร้อมกับเครื่องสันติบูชาจำนวนมากและการสารภาพความบาปต่างๆของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า มันเป็นเวลาแห่งการฟื้นฟูครั้งใหญ่อย่างแท้จริง

2 พศด 30:23-27 แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ตกลงกันที่จะถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวัน เขาจึงถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวันด้วยความยินดี 24 เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงประทานวัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชน และพวกเขาก็ได้นำวัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน และปุโรหิตเป็นจำนวนมากก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์

เฮเซคียาห์ส่วนตัวเองได้ให้วัวผู้ 1,000 ตัวและแกะ 7,000 ตัวแก่พระวิหารเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา ยิ่งกว่านั้นพวกเขาก็ได้นำของประชาชาตินั้นยังได้ให้วัวผู้อีก 1,000 ตัวและแกะ 10,000 ตัวเพื่อที่จะถูกถวายเช่นกัน ตอนนั้นไม่มีเวลาที่จะถวายพวกมันในช่วงแปดวันนั้นของวันบริสุทธิ์ เหล่านี้ที่รวมกัน ดังนั้นประชาชนที่มาชุมนุมกันจากฝ่ายเหนือพร้อมกับคนเหล่านั้นแห่งยูดาห์จึงตกลงที่จะถืออีกเจ็ดวัน พวกเขาทั้งหมดตกลงอย่างดีใจ นอกจากนี้ พอถึงตอนนี้พวกปุโรหิตจำนวนมากได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์อย่างเหมาะสมแล้วสำหรับการปรนนิบัติ

25 ชุมชนทั้งสิ้นของยูดาห์ กับบรรดาปุโรหิตและคนเลวี และชุมนุมชนทั้งสิ้นซึ่งออกมาจากอิสราเอล และคนต่างด้าวซึ่งออกมาจากแผ่นดินอิสราเอลและซึ่งอยู่ในยูดาห์เปรมปรดีกัน **26** จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนโอรสของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่เคยมีอย่างนี้เลยในเยรูซาเล็ม

ชุมนุมชนใหญ่โตที่มารวมตัวกันแห่งยูดาห์ พวกปุโรหิต พวกคนเลวีและเหล่าตัวแทนของอาณาจักรฝ่ายเหนือตลอดจนพวกเขาจาริตที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ต่างชื่นชมยินดี การชื่นชมยินดีในเยรูซาเล็มตอนนั้นยิ่งใหญ่มากกว่าเวลาใดนับตั้งแต่ซาโลมอนได้อุทิศถวายพระวิหารในคราวแรก

27 แล้วบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ลุกขึ้นอวยพรประชาชน เสียงของเขาก็ถึงพระกรรมและคำอธิษฐานของเขาก็ขึ้นมายังที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์คือสวรรค์ พอจบการถือวัน

บริสุทธีเหล่านั้นซึ่งกินเวลาสองสัปดาห์ พวกเขาปุโรหิตและคนเลวีก็ลุกขึ้นที่พระวิหารและอวยพรประชาชนก่อนพวกเขากลับไปบ้านของตน นอกจากนี้ การอวยพรและการอธิษฐานของพวกเขา ก็ได้ยินไปถึงสวรรค์ซึ่งเป็นทีที่พระเจ้าทรงใส่พระทัยเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะมีการสำแดงที่มองเห็นได้ เป็นพิเศษของการเห็นชอบของพระเจ้าหรือไม่ นั่นไม่ได้ถูกบันทึกไว้ อย่างไรก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธีทรงเปิดเผยเรื่องเดียวกันนี้อย่างชัดเจนแก่ผู้บันทึกพงศาวดารซึ่งได้รับการคลอใจ

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 31: บทถัดไปนี้พรรณนาถึงผลที่ตามมาเหล่านั้นของการฟื้นฟูในยูดาห์

2 พศด 31:1 เมื่อสำเร็จงานนี้ทั้งสิ้นแล้วอิสราเอลทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ออกไปยังหัวเมืองยูดาห์และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และโค่นบรรดาเสารูปเคารพลง และพังปุษนียสถานสูงลง และพังแท่นทั่วยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้นและในเอฟราอิมกับมนัสเสห์ จนเขาทำลายเสียหมดสิ้น แล้วประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังหัวเมืองของตน ทุกคนกลับไปยังที่ดินของเขา โปรดสังเกตว่าประชาชนชาตินั้นทั้งหมด ทั้งในยูดาห์และฝ่ายเหนือ เริ่มทำลายรูปเคารพต่างๆของแผ่นดินนั้น เมื่อการฟื้นฟูมา ความชั่วก็ถูกกำจัดออกไป

2 พศด 31:2-6 เฮเซคิยาห์ได้ทรงจัดการแบ่งบรรดาปุโรหิตและคนเลวีเป็นกองๆ แต่ละกองตามหน้าที่ปรนนิบัติของตน คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวีให้เป็นพนักงานฝ่ายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาให้ปรนนิบัติ และให้ถวายโมทนาและสรรเสริญภายในประตูค่ายของพระเยโฮวาห์ 3 ส่วนที่กษัตริย์ทรงบริจาคจากทรัพย์สินส่วนพระองค์นั้น เป็นเครื่องเผาบูชาคือเครื่องเผาบูชาสำหรับเช้าและสำหรับเย็น และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำ และเทศกาลตามกำหนด ดังที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์

หลังจากการเปิดใช้พระวิหารอีกครั้งและการถือเทศกาลปัสก่าอย่างยิ่งใหญ่ เฮเซคิยาห์ก็จัดให้มีการแบ่งกองเวรต่างๆ (นั่นคือ กะต่างๆ) ตามที่กำหนดไว้ของคนเลวีขึ้นใหม่ เขายังจัดให้

มีการถวายเครื่องเผาบูชาต่างๆของกษัตริย์ทุกเช้าและเย็นรวมถึงเครื่องบูชาอื่นๆและวันบริสุทธิ์
อื่นๆที่กำหนดไว้เช่นกัน

4 และพระองค์ทรงบัญชาประชาชนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้บริจาคส่วนที่เป็นของปุโรหิต
และของคนเลวี เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้เข้มแข็งขึ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ 5 พอพระ
บัญชากระจ่ายออกไป ประชาชนอิสราเอลก็ได้บริจาคเข้ามาอย่างมากมาย มีผลรุ่นแรกของข้าว
น้ำองุ่น น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลิตผลทุกอย่างของไร่นา และเขานำสิบชักหนึ่งแห่งของทุกชนิดเข้ามา
อย่างมากมาย เฮเซคียาห์ยังสั่งประชาชนแห่งเยรูซาเล็มให้บริจาคแก่พวกปุโรหิตและคนเลวีซึ่ง
สิบชักหนึ่งอันเป็นสิทธิอันชอบของพวกเขาจากบรรดาผลแรกแห่งแผ่นดินนั้นด้วย เพราะ
ตระหนักถึงความต้องการต่างๆของผู้รับใช้เหล่านี้ของพระเจ้า เฮเซคียาห์จึงมุ่งที่จะหวนใจพวก
เขาในงานของพวกเขา ทันทีที่คำบัญชานี้ถูกออก คนอิสราเอลก็พร้อมใจกัน “นำสิบชักหนึ่งแห่ง
ของทุกชนิดเข้ามาอย่างมากมาย” พร้อมกับผลแรกของแผ่นดินนั้นตามที่กำหนดไว้

6 และประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ได้นำสิบชักหนึ่งของ
วัวและแกะ และสิบชักหนึ่งของสิ่งบริสุทธิ์ที่มอบถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และเก็บ
ไว้เป็นกองๆ ชาวกรุงเยรูซาเล็มไม่เพียงนำสิบชักหนึ่งของตนมาอย่างเต็มใจเท่านั้น แต่คนที่เหลือ
ของประชาชาตินั้นก็ทำเช่นนั้นด้วย รวมถึงคนเหล่านั้นที่เป็นของตระกูลต่างๆที่อยู่ฝ่ายเหนือ
ความคิดก็คือว่าพวกเขานำสิบชักหนึ่งมากองไว้เป็นกองๆ

2 พศด 31:7-10 ในเดือนที่สามเขาเริ่มกองสุ่มขึ้นและสำเร็จในเดือนที่เจ็ด 8 เมื่อเฮ
เซคียาห์และเจ้านายมาเห็นกองเหล่านั้น ท่านทั้งหลายก็ถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และ
อวยพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ในเดือนที่สามของปีนั้น (แค่หนึ่งเดือนหลังจากเท
ศกาลปีศาจครั้งใหญ่ที่ถูkBันทึกลงไปในบพทที่แล้ว) รากฐานสำหรับคลังเก็บของถวายใกล้พระ
วิหารก็ถูกวางเพื่อกองเหล่านั้นของบรรดาผลแรกและสิบชักหนึ่งซึ่งถูกนำมายังที่นั่น ทั้งเฮเซคิ
ยาห์และเหล่าเจ้านายของเขาจึงถวายสาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาและอวยพรประชาชนเพราะ
ความใจกว้างและความเชื่อฟังของพวกเขาต่อพระเจ้า

9 เฮเซคิยาห์ก็ทรงได้ถามปุโรหิตและคนเลวีถึงเรื่องกองเหล่านั้ 10 อาจารย์ยาห์ปุโรหิตใหญ่ ผู้เป็นวงศ์วานของศาโดกทูลตอบพระองค์ว่า "ตั้งแต่ประชาชนได้เริ่มนำส่วนบริจาคนเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงอำนวยพระพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่โตอย่างนี้" เมื่อเฮเซคิยาห์ได้ถามพวกปุโรหิตและคนเลวีเกี่ยวกับของถวายกองโตเหล่านั้ มหาปุโรหิตก็ตอบกลับไปว่า "ตั้งแต่ประชาชนได้เริ่มนำส่วนบริจาคนเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงอำนวยพระพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่โตอย่างนี้" (อาจารย์ยาห์เป็นมหาปุโรหิตของครอบครัวของเอลาซาร์แห่งวงศ์วานของศาโดก ผู้ซึ่งถูกตั้งให้เป็นมหาปุโรหิตในสมัยของซาโลมอนตอนที่อาบิยาซาร์ถูกขับออกไป) แน่ทีเดียวเมื่อประชาชนของพระเจ้าถวายสิบชักหนึ่ง ก็มีมากเกินไปสำหรับงานของพระเจ้า การถวายสิบชักหนึ่งเป็นวิธีการของพระเจ้าเสมอเพื่อที่งานของพระเจ้าจะถูกจัดหาเงินทุน

2 พศต 31:11-19 แล้วเฮเซคิยาห์จึงทรงบัญชาให้เขาจัดห้องในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และเขาทั้งหลายก็จัดไว้ 12 และเขาทั้งหลายนำสิ่งบริจาคนเข้ามาอย่างสัตย์ซื่อทั้งสิบชักหนึ่งและของมอบถวาย หัวหน้าเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลคือโคนานิยาห์คนเลวีกับชิมเอิน้องชายเป็นคนรองห้องเหล่านั้ที่ว่านี้อาจหมายถึงคลังเก็บของถวายซึ่งถูกสร้างขึ้นติดกับพระวิหารเพื่อเป็นที่เก็บบรรดาผลแรกและสิบชักหนึ่งของประชาชนของพระเจ้า ประชาชนจึงลุกขึ้นและ "นำสิ่งบริจาคนเข้ามาอย่างสัตย์ซื่อทั้งสิบชักหนึ่งและของมอบถวาย" หัวหน้านายคลังของมันเป็นเลวีคนหนึ่งนามว่าโคนานิยาห์พร้อมกับชิมเอิน้องชายของเขาซึ่งเป็นผู้ช่วยคนแรก

13 เยอีเอล อาซาซียาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคิยาห์ มาฮาท และเบนินยาห์ เป็นผู้ควบคุมช่วยเหลือโคนานิยาห์ และชิมเอิน้องชายของเขา โดยการแต่งตั้งของกษัตริย์เฮเซคิยาห์ และอาจารย์ยาห์เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของพระนิเวศของพระเจ้า 14 โคเร บุตรชายอิมนาคันเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายตามใจสมัครแก่พระเจ้า แจกส่วนบริจาคนที่สงวนไว้สำหรับพระเยโฮวาห์และสิ่งบริสุทธึที่ที่สุด 15 เอเดน มินยามิน เยชูอา เซไม

อาห์ อามาริยาห์ เซคานิยาห์ได้ช่วยเขาในตำแหน่งหน้าที่ในหัวเมืองของปูโรหิต ให้แจกแก่พี่น้องของเขาทั้งหลาย ทั้งผู้ใหญ่และผู้เยาว์เหมือนกันตามกองเวร

เลวีคนอื่นๆถูกมอบหมายหน้าที่ให้เป็นผู้ช่วยในการดูแลและการบริหารของถวายเหล่านั้ที่ถูกนำมายังคลังเก็บของถวายของพระวิหาร

16 เว้นแต่คนเหล่านั้นที่ขึ้นทะเบียนไว้ตามผู้ชาย ตั้งแต่สามขวบขึ้นไป ทุกคนที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นเวรตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ เพื่อทำการปรนนิบัติตามหน้าที่โดยกองของเขา 17 การขึ้นทะเบียนปูโรหิตก็กระทำตามวงศ์วานแห่งบรรพบุรุษของเขา ส่วนคนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปก็ขึ้นตามหน้าที่ของเขา ตามกองเวรของเขาทั้งหลาย 18 และขึ้นทะเบียนทั้งลูกเล็กๆของเขา ภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขามวลชนทั้งสิ้น เพราะในตำแหน่งหน้าที่นั้นเขาทั้งหลายได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์ 19 สำหรับลูกหลานของอาโรนคือพวกปูโรหิต ผู้อยู่ในทุ่งนารวมรอบหัวเมืองของเขานั้น มีผู้ชายในหัวเมืองต่างๆ ผู้ถูกระบุชื่อให้แจกจ่ายส่วนแบ่งแก่ผู้ชายทุกคนในพวกปูโรหิต และทุกคนในพวกคนเลวีผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้

ของถวายเหล่านั้ของพระวิหารจึงถูกมอบให้แก่พวกคนเลวีและพวกปูโรหิตเพื่อช่วยเหลือในการประทังชีวิตของพวกเขาในการรับใช้นี้ ที่ถูกให้รายชื่อไว้ตรงนี้คือ หลายกลุ่มและหลายวงศ์วานซึ่งจะได้รับของถวายเหล่านั้จากคลังเก็บของถวายของพระวิหาร

2 พศต 31:20-21 เฮเซคิยาห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วทั้งยูดาห์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบ และที่เป็นความจริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ 21 และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และตามพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรงจำเรอขึ้น ภาพรวมของการรับใช้ของเฮเซคิยาห์ถูกบันทึกตรงนี้ เขา “กระทำการสิ่งที่ดีและชอบ และที่เป็นความจริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และตามพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรง

จำเริญขึ้น” เมื่อภักษัตริย์ผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าผู้นี้อุทิศตัวทั้งหมดเพื่อปรนนิบัติองค์พระผู้
เป็นเจ้าของสิ้นสุดใจของเขา สิ่งที่เขากระทำก็เริญขึ้น บทเรียนหนึ่งยังมีอยู่ในเรื่องนี้ตราบนทุก
วันนี้

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 32: บทสุดท้ายนี้ซึ่งเล่าเกี่ยวกับชีวิตของเฮเซคียาห์สอนอะไร
เราหลายอย่าง บางทีหลักการสำคัญนั้นถูกพบในข้อ 31 ซึ่งเราอ่านว่า “พระเจ้าก็ทรงปล่อย
พระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลองพระองค์ และเพื่อจะทราบพระคำที่ทั้งสิ้นในพระทัยของ
พระองค์” บทนี้นำเสนอการทดสอบสำคัญๆหลายอย่างในชีวิตของเฮเซคียาห์ พระเจ้าบางครั้งก็
อาจทดสอบประชาชนของพระองค์เพื่อพระประสงค์ต่างๆแบบพระเจ้าของพระองค์เอง ใน 2
พงศาวดาร 32 ประวัติศาสตร์ปริมาณมหาศาลถูกรวบย่อไว้

จักรวรรดิอัสซีเรียกำลังคุกคามตะวันออกกลางทั้งหมดขณะนั้น มันเป็น “สุดยอด
มหาอำนาจ” ของโลกในสมัยนั้น ในช่วงรัชกาลของเฮเซคียาห์ คนอัสซีเรียภายใต้การนำของ
เซนนาเคอริบได้โจมตี เอาชนะและกวาดต้อนอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลไปเป็นเชลย 2
พงศ์ษัตริย์ 17 ให้รายละเอียดเกี่ยวกับว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้คนอัสซีเรียกวาดต้อนไปเป็น
เชลยและตีสอนอาณาจักรฝ่ายเหนือเพราะการละทิ้งความจริงของพวกเขา บัดนี้เซนนาเคอริบ
และคนอัสซีเรียกำลังเข้าสู่ปฏิบัติการทางทหารเพื่อต่อสู้ยูดาห์ พวกเขาถูกรานยูดาห์และตั้งค่าย
ล้อมหัวเมืองต่างๆที่มีป้อมของอาณาจักรนั้น

มีหลักการฝ่ายวิญญาณประการหนึ่งแฝงอยู่ซึ่งปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนตรงนี้ ก่อนหน้า
นี้เฮเซคียาห์เป็นชายคนหนึ่งที่ดีดำเนินตามทางของพระเจ้าและได้แสวงหาที่จะปรนนิบัติองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของสิ้นสุดใจของเขา พระเจ้าจึงทำให้เขาเริญขึ้นและอวยพรเขา บัดนี้เขาเผชิญการ
ทดสอบที่รุนแรง หลักการที่ถูกแสดงภาพประกอบในที่นี้ก็คือว่า เกือบเสมอเลยที่พระเจ้าจะทรง
อนุญาตให้ช่วงเวลาแห่งการทดสอบเข้ามาหาคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติพระองค์ ในการเผชิญกับ
อุปสรรคที่ดีดำเนินตามทางของพระเจ้าคนใดก็ตามที่ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์ ไม่ช้าก็เร็ว ความยุ่งยาก

ยอมเข้ามาในชีวิตของพวกเขา เฮเซคียาห์ไม่ใช่กรณียกเว้น พระเจ้าทรงอนุญาตให้การทดสอบต่างๆเข้ามาเพราะเหตุผลหลายประการ: (1) เพื่อทดสอบประชาชนของพระองค์เพื่อดูว่าแท้จริงแล้วพวกเขาเป็นคนเช่นไรเมื่อความทุกข์ลำบากเข้ามา; (2) เพื่อสอนบทเรียนต่างๆที่คนเราคงไม่มีวันเรียนรู้เลยเมื่อทุกอย่างกำลังไปได้สวย; (3) เพื่อเสริมกำลัง – เหล็กกล้าย่อมถูกทำให้แข็งแกร่งได้โดยไฟเท่านั้น

2 พศต 32:1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้และการสถาปนาขึ้นนั้น เซนนาเคอริบکشัตริย์อัสซีเรียยกมาบุกรุกยูดาห์ และตั้งค่ายล้อมหัวเมืองที่มีป้อมไว้ ทรงดำริที่จะยึดไว้ประมาณสิบสามปีหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ของสองบทก่อนหน้านี้ อัสซีเรียก็โจมตีและรุกรานยูดาห์ภายใต้การนำของเซนนาเคอริบ เวลานั้นคือประมาณปี 713 ก่อน ค.ศ. อัสซีเรียได้พิชิตอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลแล้วและกวาดค้อนมันไปเป็นเชลย บัดนี้เซนนาเคอริบคิดที่จะพิชิตยูดาห์เช่นกัน หัวเมืองที่มีป้อมเหล่านี้หมายถึง นครต่างๆที่มีกำแพงและจึงมีเครื่องป้องกันเข้าศึก คนอัสซีเรียจึงโจมตีและล้อมหัวเมืองสำคัญของยูดาห์ โดยหวังว่าจะยึดพวกมันก่อน โจมตีเยรูซาเล็ม

2 พศต 32:2-6 และเมื่อเฮเซคียาห์ทรงเห็นว่าเซนนาเคอริบยกมาด้วยเจตนาจะต่อสู้กับเยรูซาเล็ม 3 พระองค์ทรงวางแผนการกับเจ้านายของพระองค์ และทแกล้วทหารของพระองค์ ที่จะอดน้ำตามน้ำพุที่อยู่นอกเมืองเสีย และเขาทั้งหลายก็ทรงช่วยพระองค์ 4 มิ ประชาชนเป็นอันมากรวบรวมกันเข้ามา และเขาทั้งหลายอดน้ำพุและปิดลำธารซึ่งไหลผ่านแผ่นดินเสีย พูคว่า "ทำไมจะให้บรรดากษัตริย์อัสซีเรียยกมาพบน้ำเป็นอันมากเล่า"

เพราะตระหนักว่าเยรูซาเล็มเป็นเป้าหมายต่อไปในรายการของเซนนาเคอริบ เฮเซคียาห์จึงปรึกษากับพวกผู้นำของเขาที่เป็นเจ้านายและวางแผนกลยุทธ์ตั้งรับ ด้วยรู้ว่าคนอัสซีเรียจะล้อมเยรูซาเล็ม เฮเซคียาห์จึงวางแผนที่จะใช้น้ำเป็นอาวุธเชิงยุทธศาสตร์ มีน้ำเหลืออยู่น้อยมารอบเยรูซาเล็ม แหล่งน้ำหลักสำหรับทั้งภูมิภาคนั้นคือ บ่อน้ำพุกิโฮน ซึ่งตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของนครดาวิด จริงๆแล้วมันเป็นต้นน้ำของลำธารจิดโรน แผนการของเฮเซคียาห์นั้นเรียบ

ง่าย พวกเขาจะปกปิดตาน้ำของบ่อน้ำพุร้อนด้วยสิ่งปลูกสร้างบางอย่างและผิวน้ำนั้นผ่านทาง อุโมงค์ใต้ดินอันหนึ่งเข้ามาในนครนั้น คนอัสซีเรียก็จะขุดน้ำและนครนั้นจะมีน้ำเหลือเพื่อ

พวกวิศวกรชาวยิวจึงสร้างงานวิศวกรรมชิ้นหนึ่งอันน่าอัศจรรย์ อุโมงค์หนึ่งถูกเจาะ เข้าไปในหินแข็งใต้นครนั้นจากกิโฮนไปจนถึงที่เรียกว่าสระสิโลอัมในเวลาต่อมาซึ่งอยู่ในนคร นั้น สิ่งที่น่าอัศจรรย์ยิ่งกว่าก็คือว่าพวกเขาเริ่มสร้างทางอุโมงค์จากปลายทั้งสองด้านในทันทีและ มาบรรจบกันตรงกลาง – โดยปราศจากเครื่องมือต่างๆที่ทันสมัย อุโมงค์นั้น – ซึ่งตั้งแต่นั้นมาถูก เรียกว่าทางน้ำของเฮเซคียาห์ – ยังอยู่จนทุกวันนี้ พวกยิวตอนนั้นจึงมีน้ำเพียงพอตอนที่คนอัส ซีเรียมาถึงและคนอัสซีเรียไม่เคยค้นพบต้นน้ำเหล่านั้นแห่งกิโฮน

5 พระองค์ทรงประกอบกิจอย่างบึกบึน สร้างกำแพงที่สลักหักพังนั้นทั่วไปใหม่ และสร้าง หอคอยขึ้น และทรงสร้างกำแพงข้างนอกอีกชั้นหนึ่ง และพระองค์ทรงเสริมกำแพงบ้อมมิลโลที่ นครดาวิด ทรงสร้างหอกและโล่เป็นจำนวนมาก 6 และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับการต่อต้านไว้ เหนือประชาชน และทรงรวบรวมเข้าไว้ด้วยกัน ณ ถนนที่ประตูนคร และตรัสอย่างหนุไนใจเขา ทั้งหลายว่า

เฮเซคียาห์ทำการจัดเตรียมทางทหารต่างๆเพิ่มเติมสำหรับศึกที่จะมานี้ ส่วนต่างๆของ กำแพงกรุงเยรูซาเล็มซึ่งชำรุดทรุดโทรมก็ถูกสร้างขึ้นใหม่และถูกเสริมเครื่องป้องกันเข้าศึก หอคอยตั้งรับเพิ่มเติมต่างๆถูกสร้างขึ้นตลอดแนวกำแพงและกำแพงเสริมอีกชั้นถูกสร้างขึ้น ตลอดแนวด้านทิศเหนือของนครนั้นเพราะว่านี่เป็นที่ๆการโจมตีจะมาอย่างไม่ต้องสงสัย (อีก สามด้านที่เหลือของนครนั้นถูกปกป้องโดยหุบเขาลึกต่างๆ) มิลโลเป็นกำแพงหนึ่งที่มีเครื่อง ป้องกันเข้าศึกซึ่งตัดขวางเยรูซาเล็มตอนกลาง (ทอดยาวจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก) ซึ่ง แยกนครบนจากนครล่าง (นั่นคือ นครดาวิด) แนวป้องกันเข้าศึกที่สำคัญยิ่งนี้ถูกสร้างขึ้นใหม่และ ถูกเสริมความแข็งแรง หอกต่างๆไม่ว่าจะเป็นลูกธนูหรือหอกต่างๆพร้อมกับโล่ต่างๆซึ่งถูกทำ ขึ้นเป็นปริมาณมหาศาลเพื่อเตรียมพร้อมทำสงคราม เฮเซคียาห์ยังจัดระเบียบนครนั้นให้กลายเป็นกลุ่มทหารพลเรือนต่างๆที่มีนายทหารทั้งหลายเหนือทั้งนครนั้นด้วย เขาจึงรวบรวม

ประชาชนของเขาใน ‘ลานกว้างกลางนคร’ ของประตูด้านทิศตะวันออกของนครนั้นเพื่อให้
กำลังใจพวกเขา

2 พศต 32:7-8 "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือท้อถอยต่อกษัตริย์อัส
ซีเรีย และต่อกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับเขานั้น เพราะมีผู้หนึ่งฝ่ายเราที่ใหญ่กว่าฝ่ายเขา 8 ฝ่ายเขามี
แต่กำลังเนื้อหนัง แต่ฝ่ายเรามีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตกับเราที่ทรงช่วยเราและสู้รบ
ฝ่ายเรา" ประชาชนก็วางใจในพระดำรัสของเฮเซคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์

โปรดสังเกตความเชื่ออันยิ่งใหญ่และคำพูดให้กำลังใจที่ถูกรับในข้อ 7-8 เฮเซคิยาห์หนุน
ใจประชาชนของเขาให้เข้มแข็ง กล้าหาญและไม่กลัวกษัตริย์แห่งอัสซีเรียหรือมวลชนที่มาพบกับเขา
“เพราะมีผู้หนึ่งฝ่ายเราที่ใหญ่กว่าฝ่ายเขา” เราไม่ถูกบอกขนาดที่เจาะจงของกำลังพลของแต่ละ
ฝ่าย อย่างไรก็ตาม ยูดาห์เป็นประชาชาติเล็กๆ โดยไม่ใหญ่กว่าขนาดของหลายเขตในภูมิศาสตร์
ของอเมริกา ตรงกันข้าม อัสซีเรียประกอบด้วยพื้นที่ๆปัจจุบันครอบคลุมประเทศอิรักและซีเรีย
ในปัจจุบัน เท่าที่เป็นไปได้ ยูดาห์มีกำลังทหารน้อยกว่าอย่างมหาศาล กระนั้นเฮเซคิยาห์ก็บอก
ประชาชนของตนว่ามีผู้อยู่กับพวกเขามากกว่าอยู่กับคนอัสซีเรีย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสิ่งที่เขา
หมายถึงนี้ดังที่ปรากฏชัดในข้อ 8 ก็คือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าและเหล่ากองทัพแห่งสวรรค์อยู่ฝ่าย
พวกเขา (2 พงศ์กษัตริย์ 19:35 บ่งบอกว่ากองทัพคนอัสซีเรียมีทหารราบ 185,000 คนพร้อมใช้
งาน)

เขนาเคอริบฟังได้แต่แขนแห่งเนื้อหนัง นั่นคือ พละกำลังของมนุษย์ เฮเซคิยาห์รู้ว่าพวก
เขาฟังได้แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขาเพื่อที่จะช่วยพวกเขาสู้รบศึกต่างๆของพวกเขา
เราควรหมายเหตุไว้ว่าทำไมเฮเซคิยาห์ถึงมีความมั่นใจขนาดนั้น เขารู้ว่าเขาได้ให้เกียรติองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าและดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์ เขารู้ว่าเขาได้กระทำการที่ถูกต้องในสายพระเนตรขององค์
พระผู้เป็นเจ้า เขารู้ว่าเขาอยู่บนพื้นดินแห่งการอธิษฐาน ดังนั้นเขาจึงรู้ว่าพระเจ้าจะทรงช่วยพวก
เขาให้พ้น พื้นฐานแห่งความเชื่ออันยิ่งใหญ่ของเขาคือ ความรู้ที่ว่าเขาได้ให้เกียรติองค์พระผู้เป็น

เจ้าและกระทำให้สิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ ประชาชนแห่งอาณาจักรนั้นจึง “วางใจ
ในพระคำรัสของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์”

2 พศต 32:9-16 ภายหลังเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย (ผู้ซึ่งกำลังล้อมเมือง
ลาคีชอยู่ด้วยกำลังรบทั้งสิ้นของพระองค์) ได้รับสั่งให้ข้าราชการของพระองค์ไปยังกรุง
เยรูซาเล็มถึงเฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และถึงประชาชนทั้งปวงของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็มว่า
เซนาเคอริบส่งแม่ทัพคนหนึ่งนามว่ารัชบาเคห์ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18:17) และข้าราชการคนอื่นๆ
ไปเยาะเย้ยและเรียกร้องไห้ให้เยรูซาเล็มยอมจำนน เซนาเคอริบเองยังอยู่ที่ลาคีชซึ่งอยู่ห่างไป
ประมาณ 30 ไมล์ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเยรูซาเล็ม มันเป็นนครหนึ่งที่มีการป้องกันเข้มแข็ง
บนยอดเนินเขาสูงหนึ่งและเซนาเคอริบหวังว่าจะทำให้นครนั้นอดอยากจนยอมจำนน โดยการ
ล้อมกรุง ดังนั้นเขาจึงส่งเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาไปเพื่อเรียกร้องไห้ให้เยรูซาเล็มยอมจำนน โดยหา
ทางที่จะข่มขวัญพวกเขา

10 "เซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายฟังอะไร เจ้าจึงยืนมั่นให้
ล้อมอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม 11 เฮเซคียาห์มิได้พาเจ้าให้หลงเพื่อจะมอบให้เจ้าตายด้วยการอดอาหาร
และความกระหายหรือ ในเมื่อเขาบอกเจ้าว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงช่วยเราให้พ้น
จากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย" 12 เฮเซคียาห์คนนี้แหละมิใช่หรือที่ได้กำจัดปุชนียสถานสูง
และแท่นบูชาของพระองค์ และบัญชาแก่ยูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า "เจ้าจงนมัสการอยู่นี้แท่นบูชา
แท่นเดียว และเจ้าจงเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น" 13 เจ้าไม่รู้หรือว่าเราและบรรพบุรุษของเราได้
กระทำอะไรแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งประเทศต่างๆ พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศเหล่านี้
นั้นสามารถที่จะช่วยประเทศของเขาให้พ้นจากมือของเราหรือ 14 ในพวกพระทั้งปวงแห่ง
ประชาชาติเหล่านั้นที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ยังมีพระองค์ใดเล่าที่สามารถ
ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเจ้าของเจ้านะหรือจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้น
จากมือของเรา 15 เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าให้เฮเซคียาห์ล่อลวงเจ้า หรือพาเจ้าให้หลงในทำนองนี้
อย่าเชื่อเขา เพราะไม่มีพระแห่งประชาชาติหรือราชอาณาจักรใดที่สามารถช่วยประชาชนของตน

ให้พ้นจากมือของเรา หรือจากมือบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของเจ้าจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของ เราได้น้อยยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดเล่า" 16 และข้าราชการของพระองค์ก็กล่าวทั้บถพระเยโฮวาห์ พระเจ้าและเสเซคิยาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งขึ้น

รับซาเคห์จึงเยาะเย้ยทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มและพระเจ้าของพวกเขา เขาและเหล่าผู้นำสาร ของเขาที่ถูกส่งไปยังเยรูซาเล็มล้อเลียนการฟังปาของเสเซคิยาห์ที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ของพวกเขา พวกเขาโจมตีการที่เสเซคิยาห์ย้ายปฐมนิยสถานสูงและรูปเคารพต่างๆที่มีอยู่ทั่วแผ่นดิน นั้นออกไปเสีย พวกเขาบอกเป็นนัยว่าหายนะที่กำลังจะมานี้เป็นเพราะเสเซคิยาห์ได้ทอดทิ้ง พระเหล่านี้ พวกเขาเตือนใจยูดาห์ถึงสิ่งที่พวกเขาได้กระทำแก่ประชาชาติเหล่านั้นที่อยู่ล้อมรอบ ซึ่งรวมถึงอิสราเอลที่อยู่ฝ่ายเหนือด้วย พวกเขาแจ้งเยรูซาเล็มให้ทราบว่พระเจ้าของพวกเขาจะ ไม่สามารถช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของพวกเขาได้

จากนั้นแม้ทั้พัสซีเรียผู้โง่เขลา ก็กล่าวเรื่องโง่ๆอีกเรื่องที่เป็นคำพูดหมิ่นประมาท ชาวอัส ซีเรียที่โอหังผู้นี้จึงเปรียบพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แห่งอิสราเอลว่าเทียบเท่ากับเหล่าเทพเจ้าที่เป็น พระต่างด้าวของประชาชาติต่างๆที่อยู่ล้อมรอบ มันเป็นคำพูดหมิ่นประมาทอย่างที่สุด เพราะคน อัสซีเรียได้บดขยี้ประเทศต่างๆที่อยู่ใกล้เคียงแล้ว รับซาเคห์จึงถามอย่างหน้าไม่อายว่า พระต่างๆ ของสถานที่เหล่านั้นอยู่ที่ไหน? พระเหล่านั้นสามารถช่วยให้พ้นจากอำนาจแห่งกองทัพอัสซีเรีย อันเกรียงไกรได้หรือ? แน่แน่นอนว่ารูปเคารพพระต่างด้าวเหล่านั้นไม่มีฤทธิ์เดชใดๆเลยอยู่แล้ว แต่ รับซาเคห์ได้ความฉิบหายเป็นความพินาศของตนแล้ว โดยการบอกเป็นนัยว่าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าไม่ดีกว่าพระเหล่านั้น เขาถามว่าถ้าบรรดารูปเคารพพระต่างด้าวของประชาชาติเหล่านั้น ซึ่งอัสซีเรียได้พิชิตแล้วไม่สามารถช่วยให้พ้นจากอำนาจของเซนาเคอริบได้ พระเยโฮวาห์ จะช่วยพวกเขาให้พ้นได้อย่างไร? นั่นเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่จะให้ฤทธิ์เดชของพระเยโฮ วาห์เทียบเท่ากับบรรดาพระที่ไม่มีฤทธิ์ของประชาชาติที่นับถือพระต่างด้าวเหล่านั้นที่อยู่ล้อม รอบ รับซาเคห์ได้ประทับตราหายนะของตัวเองแล้วโดยการท้าทายพระเยโฮวาห์

2 พศด 32:17-19 และพระองค์ทรงพระอักษรหมิ่นประมาทพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และตรัสทั้บถพระองค์ว่า "พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศทั้งหลายมิได้ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเราฉันใด พระเจ้าของเฮเซคิยาห์ก็จะไม่ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเราฉันนั้น" 18 และเขาทั้งหลายก็ตะโกนความนี้ด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาฮีบรูให้ชาวเยรูซาเล็มผู้อยู่บนกำแพงฟัง เพื่อให้เขาตกใจและหวาดหวั่นไหว จะได้ยึดเอาเมืองนั้น 19 เขาได้พูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มอย่างกั้บที่เขาพูดถึงพระแห่งชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นผลงานของมือมนุษย์

ยิ่งกว่านั้น เซนนาเคอริบยังใช้ "สื่อข่าวสารต่างๆ" โดยการเขียนจดหมายที่น่ากลัวหลายฉบับด้วย เห็นได้ชัดว่าเขากำลังใช้สงครามจิตวิทยา เขายังส่งพวกผู้นำสารไปด้วยซึ่ง "ตะโกนความนี้ด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาฮีบรูให้ชาวเยรูซาเล็มผู้อยู่บนกำแพงฟัง เพื่อให้เขาตกใจและหวาดหวั่นไหว" สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม ดู 2 พงศ์กั้ษัตริย์ 19:9-13 โปรดสังเกตอีกว่าเขาคำว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล... ได้พูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม" คนอัสซีเรียในความโอหังของพวกเขาได้ประทั้บตราความฉิบหายของตนแล้วในการถูกรุกพระเจ้าของเฮเซคิยาห์ พวกเขาจึงเชื่อเชิญพระพิโรธของพระเจ้าของเฮเซคิยาห์ให้ตกลงบนพวกเขาเอง พวกเขาเลื้อกหาเรื่องทะเลาะกับพระองค์ผู้ทรงมีฤทธิ์มากยิ่งกว่าและประทั้บตราความหายนะของตนแล้ว

2 พศด 32:20 แล้วกั้ษัตริย์เฮเซคิยาห์และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายอามอสได้อธิษฐานเพราะเรื่องนี้และร้องทูลต่อสวรรค์ สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดู 2 พงศ์กั้ษัตริย์ 19:14-19 และอิสยาห์ 37:15-20

2 พศด 32:21 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ตัดทแกล้วทหารทั้งปวงและผู้บังคับกองและนายทหารในค่ายของกั้ษัตริย์แห่งอัสซีเรียออกเสีย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอับอายขายพระพักตร์ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าในนิเวศแห่งพระของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ออกมาจากบั้นเอาจของพระองค์เองได้ฆ่าพระองค์ด้วยดาบเสียที่นั่น 2 พงศ์กั้ษัตริย์ 19:35-36 ให้รายละเอียดเป็นภาพชัดเจนว่า

หลังจากคำอธิษฐานของเฮเซคียาห์แล้ว พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มรรณะองค์หนึ่งมาซึ่งฆ่าทหารอัสซีเรีย 185,000 คนในคืนถัดมา เซนนาเคอริบซึ่งพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงจึงสะบักสะบอมกลับไปยังนิระเวห์ หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็ถูกลอบสังหารโดยเหล่าบุตรชายของตัวเองขณะอยู่ในวิหารแห่งพระตำต้าวของเขา ดู 2 พงศกัมภ์ตรีย์ 19:36-37 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

2 พศต 32:22-23 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงช่วยเฮเซคียาห์และชาวเยรูซาเล็มให้พ้นจากพระหัตถ์ของเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายอยู่ทุกด้าน 23 และคนเป็นอันมากนำของถวายพระเยโฮวาห์มายังกรุงเยรูซาเล็ม และของกำนัลต่างๆมาถวายเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของทั้งปวงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระเจ้าจึงทรงช่วยเฮเซคียาห์และเยรูซาเล็มให้พ้นจากคนอัสซีเรียอย่างน่าอัศจรรย์และทำให้ประเทศอื่นๆ ไม่กล้ารังแกเขา นอกจากนี้พระเจ้า “ทรงนำเขาทั้งหลายอยู่ทุกด้าน” ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าทรงทำให้เฮเซคียาห์เป็นใหญ่เหนือเกินจนประชาชาติมากมายของภูมิภาคนั้นนำของกำนัลต่างๆมาบรรณาการเขา โดยหวังที่จะผูกมิตรกับเขา “พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของประชาชาติทั้งปวงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา” แน่ทีเดียว พระเจ้าทรงอวยพรผู้ชอบธรรม ดู เพลงสดุดี 5:12

2 พศต 32:24-26 ครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงประชนกิลัดจะสิ้นพระชนม์ และพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบ และประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งให้แก่เฮเซคียาห์ ดูเหมือนว่าเมื่อพระเจ้าทรงอวยพรเฮเซคียาห์อย่างบริบูรณ์แล้ว เขาก็เริ่มคิดว่าตัวเองก็ไม่ใช่น้อย ความเข่อหยังเป็นสิ่งที่น่ากลัวและพระเจ้าทรงมองมันอย่างไม่พอพระทัย พระเจ้าจึงทรงเตือนเขาด้วยความเจ็บป่วยรุนแรง ถึงกระนั้นเฮเซคียาห์ก็ระบายความในใจของเขาต่อพระเจ้าในคำอธิษฐาน โดยอ้อนวอนขอการรักษาให้หาย พระเจ้าทรงรักษาเขาให้หาย ดู 2 พงศกัมภ์ตรีย์ 20:1-11

25 แต่เฮเซคียาห์มิได้สนองพระคุณนั้น เพราะพระทัยของพระองค์ผยองขึ้น เพราะฉะนั้นพระพิโรธจึงมาเหนือพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม กระนั้นเฮเซคียาห์ก็กลับไปมีท่าทีที่

เชื่อมั่นในตนเองและเยอหยิ่งอีกแล้ว เขาเริ่มไม่ตระหนักพระคุณและเห็นได้ชัดว่าไม่รับรู้พระเจ้า ผู้ได้ทรงอวยพรเขาขนาดนั้น งานรับใช้มากมายจนทุกวันนี้ ได้ถูกทำให้ตกต่ำลงเมื่อหลังจาก บรรลุความสำเร็จใหญ่โตแล้วก็เริ่มเกิดความเยอหยิ่งและยกย่องตนเอง “เพราะฉะนั้นพระพิโรธ จึงมาเหนือพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม”

วลีที่ว่าใจของเขาพองขึ้นเป็นเครื่องบ่งชี้ชัดเจนถึงความเยอหยิ่ง สุภาษิต 16:18 เตือนว่า “ความเยอหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย” เฮเซคียาห์เกือบถูกทำลายอยู่รอมร่อแล้ว โปรดสังเกตด้วย ว่าความบาปของเขาทำให้ผู้อื่นตกอยู่ในอันตราย ความบาปของทุกๆคนก็เกี่ยวข้องส่งผลต่อผู้อื่น เสมอ ความ โง่เขลาส่วนหนึ่งของเฮเซคียาห์อาจเป็นการอนุญาตให้คนบาบิโลนดูความมั่งคั่งแห่ง พระวิหารตั้งที่บ้านทีกไว้ใน 2 พงศกษัตริย์ 20:12-19 บาบิโลนซึ่งเฮเซคียาห์รู้โดยไม่ต้องสงสัยก็ ชั่วช้าพอๆกับอัสซีเรีย เขา ได้ออมชอมอย่าง โง่เขลาในการร่วมมือกับคนเหล่านั้น

26 แต่เฮเซคียาห์ทรงอ่อนน้อมถ่อมพระทัยที่กำริบนั้นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูซาเล็ม พระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมิได้มาเหนือเขาทั้งหลายในรัชกาลเฮเซคียาห์ เห็นได้ชัดว่าเฮเซคียาห์รู้ถึงความผิดพลาดแห่งวิธีการต่างๆของตนและถ่อมตัวลง เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงได้ ความสนใจของเขาแล้วผ่านทาง การติสอนซึ่งไม่ถูกระบุเจาะจง ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงยับยั้งการ พิพากษาเพิ่มเติม ในช่วงที่เขามีชีวิตอยู่

2 พศต 32:27-30 เฮเซคียาห์ทรงมีราชทรัพย์และเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรง สร้างคลังไว้สำหรับพระองค์ เพื่อเก็บเงิน ทองคำ และเพชรพลอยต่างๆ เครื่องเทศ โล่ และ สำหรับทรัพย์สินที่มีค่าทุกชนิด **28** ทั้งฉางสำหรับข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน ที่ผลิตมา และโรงเก็บ สัตว์เลี้ยงทุกชนิดและคอกแกะ **29** พระองค์ทรงจัดหัวเมืองเพื่อพระองค์ด้วย ทั้งฝูงแพะแกะและ ฝูงวัวเป็นอันมาก เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สินให้พระองค์มากยิ่งขึ้น

การอวยพรของพระเจ้าที่มีต่อเฮเซคียาห์และการทำให้เขาเจริญขึ้นที่ตามมาจึงถูกบันทึก ไว้ นอกเหนือจากความสำเร็จของเขาในฐานะกษัตริย์และในการเมืองระหว่างประเทศแล้ว เขา

ยังกลายเป็นคนมั่งมีด้วย “เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สินให้พระองค์มากยิ่งขึ้น” เห็นได้ชัดว่า เฮเซคียาห์ไม่สำนึกบุญคุณสำหรับเรื่องนี้ก่อนหน้านี้อีก

30 เฮเซคียาห์องค์นี้เองทรงปิดทางน้ำออกตอนบนของน้ำพุกิโฮนเลีย แล้วนำไปให้ไหลลงไปทางทิศตะวันตกของนครดาวิด และเฮเซคียาห์ทรงจำเรณูในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับ ‘ทางน้ำ’ ซึ่งยุทธศาสตร์ของเฮเซคียาห์ถูกบันทึกไว้ มันยังอยู่จนถึงวันนี้พร้อมกับทางน้ำออกด้านทิศใต้ของมันที่สระสิโลอัม จงระลึกถึง 31:20-21 เฮเซคียาห์เริ่มการครองราชย์ของตนโดยการปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ ดังนั้นเขาจึง “จำเรณูในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์” พระเจ้าทรงให้เกียรติความชอบธรรม ความเชื่อฟัง และการอุทิศหมัดทั้งตัวจนทุกวันนี้

2 พศต 32:31 **อย่างไรก็ตามในเรื่องทูตที่เจ้านายเมืองบาบิโลนใช้ให้มาถามถึง**
การมหัศจรรย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าก็ทรงปล่อยพระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลอง
พระองค์ และเพื่อจะทราบพระดำริทั้งสิ้นในพระทัยของพระองค์

แม้เป็นชายคนหนึ่งที่ยิ่งใหญ่และดำเนินตามทางของพระเจ้า เฮเซคียาห์ก็เป็นมนุษย์เดินดินและตัดสินใจเรื่องหนึ่งที่น่าใจหายมากๆ เขาอนุญาตให้พวกทูตของบาบิโลนชมความมั่งคั่งของคลังทรัพย์พระวิหาร คนบาบิโลนจะกลับมาอีกประมาณหนึ่งร้อยปีต่อมาและยึดเอาทรัพย์เหล่านั้นมาเป็นของตัวเอง สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมของเรื่องนี้ ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 20:12-19

2 พศต 32:32-33 **ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์ และความดีของพระองค์**
ดูเถิด มีบันทึกไว้ในนิมิตของอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายามอส และในหนังสือของกษัตริย์แห่งยู
ดาห์และอิสราเอล 33 และเฮเซคียาห์ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระ
ศพไว้ในอุโมงค์สำคัญที่สุดของโอรสของดาวิด และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งปวงได้
ถวายเกียรติเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทน
พระองค์

รายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆเกี่ยวกับการครองราชย์ของเฮเซศียาห์ถูกบันทึกไว้ในอิสยาห์ 36-39 และ 2 พงศกัศัตร์ย 18-20 ที่น่าสนใจคือคำที่แปลเป็น ความดี (เชเซค) หลักๆแล้วมันถูกแปลเป็น ‘ความเมตตา’, ‘ความกรุณา’ และ ‘ความรักมั่นคง’ กษัตริย์ผู้นี้ไม่เพียงยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่ามีความกรุณาด้วย พอเขาสิ้นชีวิตตอนอายุ 54 ปี เขาก็ถูกฝังศพไว้ “ในอุโมงค์สำคัญที่สุดของ โอรสของดาวิด” เหล่าข้าราชการบริพารของเขารู้ว่ากษัตริย์ของตนเป็นหนึ่งใน ทายาทที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหล่านั้นของดาวิด ดังนั้นเขาจึงถูกฝังศพในทำเลที่ถูกเลือกสรรซึ่งว่างอยู่ใน สุสานหลวงในเยรูซาเล็ม พิธีศพหลวงจึงถูกจัดขึ้นเพื่อเขา นำเศร้าที่มันส์เสห์บุตรชายของเขาไม่ เหมือนบิดาของเขาเลย เขาทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 33: ในรัชกาลของมนัสเสห์ การเริ่มต้นของจุดจบของ อาณาจักรแห่งยูดาห์เริ่มขึ้นแล้ว แม้โยสียาห์หลานชายของเขาเป็นดวงสว่างจ้าดวงหนึ่งฝ่าย วิญญาณ กษัตริย์องค์อื่นๆที่เหลือของยูดาห์ก็มีคิมิตฝ่ายวิญญาณ มนัสเสห์รื้อฟื้นความชั่วช้าที่เฮ เซศียาห์บิดาของเขาได้ขจัดออกไปและยอมให้บรรดาสิ่งนำสะอิดสะเอียนหนักยิ่งกว่าเข้ามา ตอนจบของบทนี้ยังให้สรุปย่อสั้นๆเกี่ยวกับการครองราชย์ของอาโมนบุตรชายของเขาด้วยซึ่งแย่ ยิ่งกว่า ใน 2 พงศาวดาร 33 มีบันทึกไว้ว่ามนัสเสห์ครองราชย์นานห้าสิบห้าปี แต่ “พระองค์ทรง กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่นำสะอิดสะเอียนของ ประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล” สิ่งที่ถูกบอกเป็น นัยก็คือว่าเขานำความลุ่มหลงในการทำพิธีกรรมของคนคานาอันกลับเข้ามาสู่แผ่นดินนั้น

2 พศต 33:1-2 เมื่อมนัสเสห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และ พระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี 2 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสาย พระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่นำสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

มนัสเสห์บุตรชายของเฮเซคียาห์ขึ้นครองบัลลังก์แห่งยูดาห์เมื่ออายุสิบสองปีและครองราชย์จนเขามีอายุหกสิบเจ็ดปี อย่างไรก็ตามเขาทำ “สิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” ในช่วงการครองราชย์อันชั่วช้าของเขา สภาพฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณของยูดาห์ก็ตกต่ำลงสู่ระดับของยุคสมัยของคนคานาอันเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น การครองราชย์ของเขาจึงเป็นการเริ่มต้นของจุดจบของยูดาห์ ถึงกระนั้น เขาก็กลับใจในเวลาต่อมา ดู 33:11-13

2 พตด 33:3-6 เพราะพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูงชันใหม่ ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงพังลงนั้น และทรงสร้างแท่นบูชาแด่พระบาอัล และทรงทำบรรดาเสารูปเคารพ และนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น 4 และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์" 5 และพระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

โปรดสังเกตรายการสิ่งนำสะอิดสะเอียนฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นที่มนัสเสห์นำกลับเข้ามากการนมัสการพระบาอัลถูกรื้อฟื้นพร้อมกับความเสื่อมทรามด้านศีลธรรมทั้งหมดของมัน เขา “นมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น” สิ่งที่ถูกอ้างอิงถึงในที่นี้อย่างชัดเจนก็คือ การรับเอาวิธีปฏิบัติของคนนับถือรูปเคารพในการนมัสการดวงดาวต่างๆในฟ้าสวรรค์ เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลาย นอกจากนี้ เขายังบังอาจสร้างแท่นบูชารูปเคารพต่างๆอันหมิ่นประมาทแม้แต่ในพระวิหารของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มด้วย

ในข้อ 4 คำพูดเสียดสีอันขมขื่นถูกบันทึกไว้ว่า “ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์”” สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยก็คือว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงระลึกด้วยความโทมนัสถึงความขัดแย้งกันของนิเวศนั้นซึ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระองค์ที่บัดนี้เป็นสถานที่แห่งการหมิ่นประมาทและการนับถือรูปเคารพ

6 และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟในหุบเขาบุตรชายของอินโนม ถึงฤกษ์ยาม ใช้เวทมนตร์ ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรงและพ่อมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยยู่ให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ

มีบันทึกเกี่ยวกับการที่มนัสเสห์ให้ “โอรสของพระองค์ให้ลุยไฟในหุบเขาบุตรชายของอินโนม” นี้เป็นข้ออ้างอิงหนึ่งถึงวิธีปฏิบัติอันเหลือเชื่อของการถวายเด็กทารกแก่พระโมเลค พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวชัดเจน อย่างไรก็ตาม การให้เด็กๆ ผ่านเข้าไปในไฟอย่างน้อยก็เป็นบททดสอบหนึ่งของ “การชำระให้บริสุทธิ์” ที่นั่นเด็กทารกคนหนึ่งถูกผ่านเข้าไปในไฟจริงๆ ของแท่นบูชาของพระโมเลค บางครั้งมันก็เกี่ยวข้องกับการฆ่าบูชาัญญเด็กทารกจริงๆ ให้แก่พระโมเลค

แม้พระคัมภีร์ไม่ได้ให้รายละเอียดเหล่านั้นไว้ แหล่งข้อมูลทางประวัติศาสตร์อื่นๆ ก็บันทึกว่ารูปเคารพโลหะอันหนึ่งถูกหล่อให้กลวงภายใน โดยอยู่ในรูปของผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่หรือสัตว์ตัวหนึ่งที่ยืนตรง ศีรษะของมันเป็นหัวของวัวผู้ตัวหนึ่ง รูปเคารพนี้มีแขนสองข้างที่เหยียดออกในมุมที่ชูขึ้นข้างบนซึ่งทำให้เด็กคนหนึ่งที่ถูกวางบนแขนนั้นกลิ้งเข้าไปในปากขนาดใหญ่ที่อ้าอยู่ของมัน ไฟร้อนๆ ลูกโซนอยู่ภายในรูปเคารพโลหะนี้จนกระทั่งมันส่องแสงเป็นสีแดง

จากนั้นพวกคนนับถือพระต่างด้าวก็จะถวายลูกๆ ของตนบนแขนสองข้างที่เหยียดออกของรูปเคารพที่เหมือนเตาหลอมนี้ซึ่งกลิ้งกินเด็กทารกเหล่านั้น คนตรีเสียงดังโดยเฉพาะที่มีกลองต่างๆ ก็ดังกระหึ่มเพื่อกลบเสียงร้องของเด็กเล็กๆ เหล่านั้น ขณะที่พวกเขาถูกเผาไหม้จนตาย วิธีปฏิบัติของคนนับถือพระต่างด้าวนี้ถูกเชื่อว่ามีไว้เพื่อเอาใจและระงับความพิโรธของพระโมเลค

ในบันทึกเกี่ยวกับมนัสเสห์ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 21:16 มีบันทึกว่า “มนัสเสห์ได้ทรงกระทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกเป็นอันมาก จนเต็มเขรูชาเต็มจากปลายข้างหนึ่งถึงปลายอีกข้างหนึ่ง” แม้วิธีปฏิบัติของการทำให้เด็กๆ ผ่านเข้าไปในไฟไม่ถูกกล่าวถึงในบริบทนั้นโดยตรง มันก็ดู

เหมือนชัดเจนว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของโลหิตที่ไร้ความผิดดั่งกล่าว ความคล้ายคลึงกับการทำแท้งในปัจจุบันก็ชัดเจนเหลือเกิน

โปรดสังเกตในบริบทโดยตรงว่ามนัสเสห์ยัง “ถือฤกษ์ยาม ใช้เวทมนตร์ ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรงและพ่อมดหมอผี” ด้วย ทั้งหมดนี้เป็นศาสตร์เร้นลับ การกล่าวถึง “ฤกษ์ยามและเวทมนตร์” อาจหมายถึงโหราศาสตร์ ส่วนไสยศาสตร์ คนทรงและพ่อมดหมอผีล้วนเป็นการติดต่อกับพวกปิศาจโดยตรงและกระทำพญามารเองด้วยซ้ำ อันที่จริงมนัสเสห์นั้นมัสดการพญามารแทนที่จะนมัสการพระเจ้า ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า “พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยผู้ให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ”

2 พศต 33:7-8 และรูปเคารพสลัก ซึ่งคือรูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น
พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าตรัสกับดาวิดและซาโลมอนโอรสของดาวิดว่า "ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์ 8 และเราจะไม่ให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้กำหนดให้บรรพบุรุษของเจ้าอีกเลย ถ้าเขาเพียงแต่จะระมัดระวังกระทำทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ คือราชบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎทั้งสิ้นซึ่งได้ให้ไว้โดยทางโมเสส"

มนัสเสห์ยังมีใจกล้าหมิ่นประมาทที่จะไม่เพียงมีแท่นบูชาต่างๆ ให้แก่บรรดาพระต่างด้าวของเขาที่พระวิหารเท่านั้น แต่เขายังตั้ง “รูปเคารพสลัก” ในพระวิหารของพระเจ้าด้วย อีกครั้งที่คำพูดเสียดสีของการที่อย่างไรและทำไมนิเวศนั้นถึงได้ถูกสร้างขึ้นและถูกอุทิศถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าถูกกล่าวซ้ำในข้อ 7 และ 8 ผู้เขียนศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้จึงยกคำพูดที่พระเจ้าได้ตรัสแก่ดาวิดและซาโลมอนเกี่ยวกับพระวิหารนั้น ดู 2 ซามูเอล 7:13 และ 1 พงศกษัตริย์ 8:29 โดยการทำเช่นนั้น มนัสเสห์จึงทำให้พระวิหารนั้นซึ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสียความศักดิ์สิทธิ์ ในการให้พระนามของพระองค์อยู่ที่พระวิหารนั้น พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะไม่โยกย้ายอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เงื่อนไขของพระสัญญานั้นคือความเชื่อฟังที่มีต่อพระบัญชาต่างๆของพระองค์

2 พศด 33:9-10

มนัสเสห์ทรงชักจูงยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขาจึงได้

กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พินาศ
ประชาชนอิสราเอลนั้น 10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับมนัสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาทั้ง
หลายไม่ฟัง

มีการสรุปคร่าวๆเกี่ยวกับการที่ “มนัสเสห์ทรงชักจูงยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขา
จึงได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พินาศ
ประชาชนอิสราเอลนั้น” พระเจ้าได้ทรงใช้อิสราเอลในยุคสมัยก่อนหน้านั้นเพื่อขับไล่คนคานา
อันออกไปจากแผ่นดินนั้นเพราะการนำสะอิดสะเอียนต่างๆของพวกเขา เรื่องเสียดสีอันน่าเศร้าก็คือ
คือว่า ยูดาห์ภายใต้มนัสเสห์นำสิ่งนำสะอิดสะเอียนต่างๆที่แย่งชิงเข้ามา โปรดสังเกตในข้อ 10
ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสกับมนัสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายไม่ฟัง” พระเจ้า
ทรงส่งพวกผู้พยากรณ์มาหามนัสเสห์และยูดาห์โดยเตือนพวกเขาให้ระวังการพิพากษาที่จะมา
เพื่อให้พวกเขากลับใจใหม่ ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 21:10-15 พร้อมกับความบาปอันน่าเกลียด ใจที่แข็ง
กระด้างและความดื้อรั้นมักเข้ามาสมทบด้วยบ่อยๆ ดังนั้นยูดาห์และมนัสเสห์จึง ไม่ยอมฟัง

2 พศด 33:11-13

เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้ผู้บังคับกองทหารของกษัตริย์

แห่งอัสซีเรียมาต่อผู้เขาทั้งหลาย ได้จับมนัสเสห์ท่ามกลางพงหนามและจำจองด้วยตรวนและนำ
พระองค์มายังบาบิโลน โปรดสังเกตความสัมพันธ์แบบเหตุและผลระหว่างเหตุการณ์เหล่านั้นใน
สิบข้อแรกของบทนี้กับข้อ 11 พระเจ้าทรงเตือนมนัสเสห์อย่างสาหัสโดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
มนัสเสห์ถูกทำให้เป็นเชลยศึกและถูกล่ามโซ่พาตัวไปยังบาบิโลน คำว่า เพราะฉะนั้น ให้การ
เชื่อมโยงตามลำดับของเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดก่อนกับเหตุการณ์ที่ตามมา อัสซีเรียยังเป็น
อำนาจครอบครองในตะวันออกกลางของสมัยนั้นอยู่เหมือนเดิม มนัสเสห์ถูกจับตัวเป็นเชลยไป
ยังบาบิโลน ซึ่งเป็นนครหนึ่งภายใต้การควบคุมของอัสซีเรีย

12 และเมื่อพระองค์ทรงทุกข์ยาก พระองค์ทรงวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์

พระเจ้าของพระองค์ และถ่อมพระทัยลงอย่างมากต่อพระพักตร์พระเจ้าของบรรพบุรุษของ

พระองค์ 13 พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ และทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์ และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในราชอาณาจักรของพระองค์อีก แล้วมนัสเสห์ทรงทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า

ความคิดที่น่าอัศจรรย์สองประการถูกพบในข้อ 12 และ 13 ประการแรกก็คือว่า เมื่อมนัสเสห์เผชิญการติสอนของพระเจ้าเช่นนั้น เขาก็ “วิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และถ่อมพระทัยลงอย่างมากต่อพระพักตร์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์” มีคำพูดเสียดสีในการที่หลังจากการออกไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าอย่างหมิ่นประมาทเช่นนั้น พระเจ้ายังทรงถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของมนัสเสห์ พระเจ้าจนทุกวันนี้ทรงมีวิธีต่างๆที่จะทำให้คริสเตียนทั้งหลายที่มักกบฏถ่อมใจลงเช่นกัน

สิ่งน่าอัศจรรย์ประการที่สองก็คือ พระเมตตาและพระคุณของพระเจ้า เมื่อมนัสเสห์ถ่อมตัวลงในการกลับใจใหม่และการอธิษฐานขอการยกโทษของพระเจ้า พระเจ้า “ทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์ และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในราชอาณาจักรของพระองค์อีก” แท้จริงพระคุณของพระเจ้าเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์และพระเมตตาของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่เหนือฟ้าสวรรค์อย่างแท้จริง ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระเมตตาและพระคุณของพระองค์ ถ้าพระเจ้าจะทรงยกโทษคนที่ใช้การไม่ได้ขนาดนั้นอย่างมนัสเสห์ พระองค์ย่อมจะทรงปฏิบัติอย่างกรุณากับคนเหล่านั้นกระทั่งจนทุกวันนี้ที่มาหาพระองค์ในการกลับใจใหม่ด้วยใจที่ซอกซำ ดูเพลงสดุดี 51:17

2 พศด 33:14-16 ภายหลังพระองค์ทรงสร้างกำแพงชั้นนอกให้นครดาวิดทางตะวันตกของกิโฮนในหุบเขาไปจนถึงทางเข้าประตูปลา แล้ววงรอบตำบลโอเฟล และก่อสร้างให้สูงมาก และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชากองทัพให้อยู่ในหัวเมืองมีป้อมในยูดาห์ทั้งสิ้น 15 และพระองค์ทรงเอาพระต่างด้าวและรูปเคารพไปเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และแท่นบูชาทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้บนภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงทิ้งออกไปนอกเมือง 16 และพระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ และทรง

ถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องโมทนาพระคุณบนแท่นนั้น และพระองค์ทรง
บัญชาให้ยูดาห์ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

หลังจากมนัสเสห์ได้รับอนุญาตให้กลับไปยังเยรูซาเล็ม เขาก็ซ่อมแซมเครื่องป้องกัน
ข้าศึกต่างๆของนครนั้น ก็โชนอยู่ทางด้านทิศตะวันตกของเยรูซาเล็ม เขาจึงสร้างกำแพงของ
เยรูซาเล็มขึ้นใหม่ตั้งแต่ทิศตะวันตกของกิโชนตลอดทางล้อมรอบไปยังด้านทิศตะวันตกซึ่งเป็น
ที่ๆทางเข้าประตูลาตั้งอยู่ไปจนถึงยัฟฟา ‘โอเฟล’ เป็นสันเขาหนึ่งตลอดแนวด้านทิศตะวันตก
ของเยรูซาเล็มระหว่างนครบนและนครล่าง ที่นั่นมนัสเสห์สร้างกำแพงนครเพิ่มเติมขึ้นใหม่ ที่
สำคัญยิ่งกว่าก็คือว่า เขาเริ่มกวาดล้างการนับถือรูปเคารพในเยรูซาเล็มและพระวิหารที่ก่อนหน้า
นั้นเขาอนุญาตให้มี เขากำจัดรูปเคารพต่างๆและรูปเคารพอันใหญ่โตที่เขาได้ตั้งไว้ในพระวิหาร
พร้อมกับแท่นบูชารูปเคารพทั้งหมด นอกจากนี้ “พระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์
และทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องโมทนาพระคุณบนแท่นนั้น และ
พระองค์ทรงบัญชาให้ยูดาห์ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล”

2 พศต 33:17 ถึงกระนั้นก็ดีประชาชนก็ยังถวายสัตวบูชาที่ปุชนียสถานสูง แต่
ถวายต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเท่านั้น แม้อูเหมือนมีการฟื้นฟูในยูดาห์ในช่วงปีต่างๆแห่ง
รัชกาลของมนัสเสห์ ประชาชนก็ยังถวายเครื่องสัตวบูชาส่วนตัวต่อไปบนปุชนียสถานสูงเหล่า
นั้นที่มีอยู่ทั่วยูดาห์ แม้พวกเขาทำเช่นนั้นแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น ถึงกระนั้นนั่นก็เป็นการฝ่าฝืน
พระราชบัญญัติของพระเจ้า ดู พระราชบัญญัติ 12:5-15

2 พศต 33:18-20 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมนัสเสห์ และคำอธิษฐานของ
พระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนาย ผู้ทูลพระองค์ในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้า
แห่งอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล 19 และคำอธิษฐานของ
พระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ บาปทั้งสิ้นของพระองค์ และการ
ละเมิดของพระองค์ทั้งสิ้น และสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างปุชนียสถานสูง และตั้งบรรดาเสา
รูปเคารพและรูปเคารพสลัก ก่อนที่พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงนั้น ดูเถิด เขายืนยันไว้ใน

หนังสือประวัติที่ผู้ทำนายแต่ง รายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆเกี่ยวกับการครองราชย์ของมนัสเสห์ถูกเขียนไว้ในหนังสือต่างๆที่อยู่นอกสารบบซึ่งสูญหายไปในประวัติศาสตร์แล้ว มีการกล่าวอีกครั้งถึงความบาปของเขา คำอธิษฐานแห่งการกลับใจใหม่ของเขา และพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อเขา

20 มนัสเสห์จึงทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์ และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์ อีกครั้งที่คำที่ใช้เรียกแทนการเสียชีวิตถูกใช้ นั่นคือ การล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของตน จากนั้นมนัสเสห์ถูกฝังศพในอุทยานแห่งวังของเขาที่เยรูซาเล็มแทนที่จะในสุสานหลวงของเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ อาโมนบุตรชายของเขาสืบทอดบัลลังก์ต่อจากเขา

2 พศต 33:21-23 เมื่ออาโมนเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสองปี 22 พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำนั้น อาโมนถวายสัตวบูชาแก่รูปเคารพสลักทั้งสิ้น ซึ่งมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และทรงปรนนิบัติรูปเคารพนั้น อาโมนบุตรชายของมนัสเสห์ครองราชย์แค่สองปี เขาทำเหมือนกับที่บิดาของเขาได้กระทำในช่วงเวลาส่วนใหญ่แห่งรัชกาลของเขา นั่นคือ “กระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” ความจริงของสุภาษิต 28:2 ถูกให้ภาพประกอบ เหล่ากษัตริย์ที่ชั่วร้ายมักมีการครองราชย์ที่ไร้เสถียรภาพ อาโมนนับถือรูปเคารพสลักต่างๆซึ่งฝ่าฝืนคำบัญชาต่างๆของพระเจ้าโดยตรง

23 และพระองค์มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ถ่อมพระองค์ลงนั้น แต่อาโมนองคนี้ได้ละเมิดยิ่งขึ้น ต่างจากบิดาของเขา อาโมนไม่ยอมถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าและ “ได้ละเมิดยิ่งขึ้นๆ” ผลที่ตามมาเหล่านั้นของมันถูกบันทึกไว้ในข้อถัดไป บทเรียนที่เราได้รับก็คือว่า มนัสเสห์กลับใจจากความบาปของตน และพระเจ้าทรงยกโทษเขา อย่างไรก็ตาม ขณะเดียวกัน เขาก็สูญเสียบุตรชายของตนให้แก่พญา

มาร การกลับใจใหม่อาจทำให้พระเจ้าทรงมีพระเมตตา แต่ปกติแล้วมันก็จะไม่เปลี่ยนแปลงการ
เก็บเกี่ยวผลแห่งความบาปซึ่งถูกหว่าน ไปแล้ว การเก็บเกี่ยวนั้นปกติแล้วมาในลูกๆของคนๆนั้น
นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งที่คลาสสิก

2 พศด 33:24-25 แล้วข้าราชการของพระองค์ก็ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้
ฆ่าพระองค์เสียในพระราชวังของพระองค์ พวกผู้รับใช้ของอาโมนเองสมคบคิดต่อสู้เขาและฆ่า
เขาในเรือนของเขาเอง แม้ที่เดียวความบาปเป็นความเหยียดหยามแก่ชนชาติใดก็ตาม มันนำมา
แม้แต่ความไร้เสถียรภาพทางการเมือง

25 แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารบรรดาคนเหล่านั้นที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน
และประชาชนแห่งแผ่นดินได้แต่งตั้งให้โยสียาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ ใน
การลุกฮือที่ตามมา ประชากรแห่งยูดาห์ฆ่าคนเหล่านั้นที่ลอบสังหารอาโมนและตั้งโยสียาห์บุตร
ชายของเขาบนบัลลังก์แห่งยูดาห์ เขาเป็นดวงสว่างจ้าดวงสุดท้ายของเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ก่อน
จวบมาถึง

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 34: ชีวิตและการครองราชย์ของโยสียาห์ถูกเริ่มต้นตรงนี้ โย
สียาห์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์ อันที่จริง มันเป็นความชอบธรรมของเขาคือ
ยับยั้งพระพิโรธของพระเจ้าที่จะมาสู่ยูดาห์ มันมาหลังการสิ้นชีวิตของเขา โยสียาห์นำการฟื้นฟู
ครั้งใหญ่มาสู่ความมีคบอดฝ่ายวิญญาณที่แพร่หลายในอิสราเอล กระนั้นในปีท้ายๆของเขา
เหมือนกับคนอื่นๆที่พระเจ้าได้ทรงอวยพร เขาก็ล้มที่จะแสวงหาคำปรึกษาของพระเจ้า มันนำไป
สู่ความพินาศและความตายของเขา

2 พงศาวดาร 34 ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการขึ้นเรืองอำนาจของกษัตริย์น้อยโยสียาห์และ
การฟื้นฟูที่เขานำมาสู่แผ่นดินนั้น เขาเริ่มการครองราชย์ของเขาในฐานะเด็กชายอายุแปดปีคน
หนึ่ง ก่อนเขาอายุสิบหกปี เขาได้โตเป็นผู้ใหญ่แล้วที่จะแสวงหาคำปรึกษาของพระเจ้า เขากำจัดการ
นับถือรูปเคารพของแผ่นดินนั้นและฟื้นฟูพระวิหาร ในการเปิดใช้งานพระวิหารอีก สามนาซุด

หนึ่งของพระราชบัญญัติถูกพบ เมื่อได้ยื่นคำเตือนเหล่านั้นเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้า เพราะการละทิ้งความจริง โยสิยาห์ก็กระทำพันธสัญญากับประชาชนของตนที่จะอุทิศตัวอีกครั้ง เพื่อปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า

2 พศต 34:1-2 เมื่อโยสิยาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุแปดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี 2 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเอนเอียงไปทางขวามือหรือทางซ้าย ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับว่าใครเป็นมารดาของโยสิยาห์ แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้รับอิทธิพลในเรื่องทางของพระเจ้าและความชอบธรรมจากบิดาของเขา ถึงกระนั้น พระเจ้าก็ทรงสรุปคร่าวๆเกี่ยวกับชีวิตและการครองราชย์ของเขาดังต่อไปนี้: “พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเอนเอียงไปทางขวามือหรือทางซ้าย” เขาไม่เพียงทำสิ่งที่ถูกต้องในฐานะเป็นลักษณะเฉพาะตัวของชีวิตเท่านั้น แต่เขายังไม่หันเหไปจากทางนั้นด้วย เขาอยู่บนเส้นทางเดิมตลอด เขาไม่ถูกเบี่ยงเบนความสนใจไปยังเรื่องต่างๆที่สำคัญน้อยกว่าทางขวามือหรือซ้ายมือ เขาไม่ได้ถวายเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในเบนแทนบูชาแห่งสิ่งที่ดี เขาดำเนินในทางเหล่านั้นของดาวิดบรรพบุรุษของเขาเมื่อเกือบ 400 ปีก่อนหน้านั้น

2 พศต 34:3-7 เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และในปีที่สิบสองพระองค์ทรงเริ่มกวาดล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วยการกำจัดปุชนียสถานสูง ทั้งบรรดาเสา รูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักและรูปเคารพหล่อ ข้อความนี้สรุปเกี่ยวกับความเป็นเอกลักษณ์แห่งรัชกาลของโยสิยาห์ ขณะเป็นชายหนุ่มอายุสิบหกปี “พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์” สิ่งที่เราไม่ถูกบอกก็คือว่าใครมีอิทธิพลขนาดนั้นต่อชีวิตของเขา บางทีผู้นั้นอาจเป็นมารดาของเขาหรืออาจเป็นผู้สอนคนหนึ่งที่ดีดำเนินตามทางของพระเจ้า อย่างหลังน่าจะใช่มากกว่า ผู้สอนในสมัยนั้นมักเป็นพวกเลวีหรือพวกปุโรหิต ซึ่งมีหลายคนที่ยังสตัยซื่อต่อพระเจ้า

เมื่ออายุยี่สิบปี โยสิยาห์ก็เริ่มชำระยูดาห์ให้สะอาดจากการนับถือรูปเคารพพระต่างด้าวซึ่งได้เข้ามา
มาระบาดในแผ่นดินนั้นในรัชกาลของมนัสเสห์และอาโมน โยสิยาห์โจมตีการนับถือรูปเคารพ
อย่างดุเดือด

4 และเขาพังแท่นบูชาพระบาอัลลงต่อพระพักตร์ของพระองค์ และพระองค์ทรงโค่น
บรรดารูปเคารพที่ตั้งอยู่บนนั้นลง และพระองค์ทรงทุบบรรดาเสา รูปเคารพ และรูปเคารพแกะ
สลักกับรูปเคารพหล่อเป็นชิ้นๆ และทรงกระทำให้เป็นผงโรยบนหลุมศพของบรรดาคนที่ถวาย
สัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น 5 และพระองค์ทรงเผากระดูกของปุโรหิตบนแท่นพระเหล่านั้น และ
ทรงกวาดยูดาห์และเยรูซาเล็ม 6 และพระองค์ทรงกระทำเช่นกันในห้องของมนัสเสห์ เอฟรา
อิมและสิเมโอน และไปถึงนัฟทาลี ในที่สลักหักพังซึ่งอยู่โดยรอบ 7 เมื่อพระองค์ทรงทำลายแท่น
บูชาและบรรดาเสา รูปเคารพ และทรงทุบรูปเคารพสลักให้เป็นผง และทรงโค่นบรรดารูปเคารพ
ทั้งสิ้นลงทั่วแผ่นดินอิสราเอลแล้ว พระองค์เสด็จกลับเยรูซาเล็ม

โปรดสังเกตความดีถ้วนแห่งความร้อนรนของเขา เขาพังแท่นบูชาเหล่านั้นของพระบา
อัลที่อยู่ต่อหน้าเขา เขาไม่เพียงทำลายรูปเคารพต่างๆ และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพวกมันเท่านั้น เขายัง
บดพวกมันเป็นผงและโปรยมันบนหลุมศพของคนเหล่านั้นที่ได้ถวายสัตวบูชาบนแท่นเหล่านั้น
เขาเผากระดูกของพวกปุโรหิตของพระบาอัลด้วย ในการทำเช่นนั้น เขาชำระ “ยูดาห์และ
เยรูซาเล็ม” ให้สะอาด ยิ่งกว่านั้น เขายังขยายการรณรงค์ของเขาในการกวาดล้างความบาปเข้าไป
ในชนที่เหลื่ออยู่ของอาณาจักรฝ่ายเหนือด้วยตลอดทางไปจนถึงนัฟทาลีซึ่งอยู่ในแคว้นกาลิลี
(อาณาจักรฝ่ายเหนือตอนนี้ถูกจับเป็นเชลยและถูกกวาดต้อนไปแล้วโดยคนอัสซีเรีย)

หลังจากที่เขาทำลาย “แท่นบูชาและบรรดาเสา รูปเคารพ และทรงทุบรูปเคารพสลักให้
เป็นผง และทรงโค่นบรรดารูปเคารพทั้งสิ้นลงทั่วแผ่นดินอิสราเอลแล้ว พระองค์เสด็จกลับ
เยรูซาเล็ม” ดังนั้น ในฐานะกษัตริย์หนุ่มคนหนึ่ง โยสิยาห์ซึ่งพยายามอย่างสุดความสามารถได้
กวาดล้างการนับถือรูปเคารพไปจากไม่เพียงยูดาห์เท่านั้นแต่พื้นที่หลายส่วนของอดีตอาณาจักร
ฝ่ายเหนือด้วย

2 พศด 34:8-13

ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกวาดล้างแผ่นดินและพระนิเวศแล้ว พระองค์ทรงใช้ฟาานบุตรชายอาซาเลียห์ และมาอาเสอาห์ผู้ว่าราชการนคร และโยอาห์บุตรชายโยอาฮาสเจ้ากรมสารบรรณ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ 9 เมื่อเขาทั้งหลายมาหาอิลคียาห์มหาปุโรหิตแล้ว เขาได้มอบเงินซึ่งคนทั้งหลายนำมายังพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งคนเลวีผู้เฝ้าธรณีประตูได้เก็บจากมนัสเสห์และเอฟราอิม และจากบรรดาคนที่เหลือของอิสราเอล และจากยูดาห์กับเบนยามินทั้งสิ้น แล้วพวกเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม

มีบันทึกไว้ว่าโยสียาห์ (ตอนอายุยี่สิบหกปี) หันความสนใจของตนไปยังการซ่อมแซมและการฟื้นฟูพระวิหารที่เยรูซาเล็ม หลังจากชำระแผ่นดินนั้นและพระวิหารให้สะอาดจากการนับถือรูปเคารพทั้งสิ้นแล้ว เขาก็สั่งให้มีการซ่อมแซมพระวิหาร ในช่วงรัชสมัยของบิดาและปู่ของเขา (มนัสเสห์และอาโมน) พระวิหารได้ถูกปล่อยให้ชำรุดทรุดโทรมและถึงขนาดถูกใช้สำหรับการนับถือรูปเคารพด้วยซ้ำ มีการระดมทุนจากพวกยิว กระทั่งจากคนเหล่านั้นที่ยังอาศัยอยู่ในอาณาจักรฝ่ายเหนือที่เป็นอดีตไปแล้ว จากนั้นเงินทุนเหล่านั้นก็ถูกใช้เพื่อเริ่มต้นการฟื้นฟูและการบูรณะพระวิหาร แผนการของพระเจ้าที่มีมาโดยตลอดก็คือ ที่ประชาชนของพระเจ้าจะสนับสนุนงานของพระเจ้าและการจัดหาเงินทุนให้แก่พระนิเวศของพระเจ้า

10 เขาทั้งหลายมอบให้แก่คนทำงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมอบให้แก่คนทำงานผู้ทำงานอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศให้มั่นคง 11 เขาทั้งหลายมอบให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้างเพื่อจะซื้อหินสลักและไม้กระดาน เพื่อประดับและเป็นคานสำหรับอาคาร ซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ปล่อยให้ทรุดโทรมพังทลายไป 12 และคนทั้งหลายก็ทำงานอย่างสัตย์ซื่อ ผู้คุมงานมียาหาทและโอบาดีห์คนเลวีลูกหลานของเมรารี และเศคาริยาห์กับเมซูลัมลูกหลานของคนโคฮาทเป็นผู้ดูแล คนเลวีทุกคนที่ชำนาญเครื่องดนตรี 13 เป็นผู้ดูแลคนหาบหาม และบรรดาคนที่ทำงานปรนนิบัติทุกอย่าง คนเลวีบางคนเป็นอัครราชทูต เป็นเจ้าหน้าที่ และเป็นนายประตู

เหล่าช่างฝีมือผู้ชำนาญถูกว่าจ้างให้ทำการซ่อมแซมเหล่านั้นที่จำเป็นแก่พระวิหาร ช่างผู้ชำนาญเหล่านี้ทำงานซ่อมแซมพระวิหารอย่างสัตย์ซื่อ นี่บอกเป็นนัยว่าพวกเขาเชื่อสัตย์ในการใช้เงินทุนของพระวิหารและขยันขันแข็งในงานของตน การกำกับดูแลถูกกระทำโดยพวกคนเลวซึ่งถูกแต่งตั้งให้อยู่เหนื่องานนั้น

2 พศด 34:14-17 ขณะที่เขาทั้งหลายนำเงินที่ได้ถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ออกมา ฮิลคิยาห์ปุโรหิตได้พบหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ซึ่งทรงประทานทางโมเสส 15 และฮิลคิยาห์พูดกับซาฟานราชเลขาว่า "ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" และฮิลคิยาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้ซาฟาน 16 และซาฟานได้นำหนังสือไปถวายกษัตริย์ และต่อไปก็ทูลรายงานกษัตริย์ว่า "สิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ให้กระทำนั้น เขากำลังกระทำอยู่แล้ว" 17 เขารวบรวมเงินซึ่งพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้มอบไว้ในมือของผู้ดูแลและคนงาน

มีบันทึกเกี่ยวกับว่าในระหว่างการฟื้นฟูพระวิหารให้กลับสู่สภาพเดิม สำเนาชุดหนึ่งของพระราชบัญญัติของโมเสสถูกค้นพบ สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยก็คือว่า ณ จุดนี้ในประวัติศาสตร์สมัยพระคัมภีร์เดิม พระวณะของพระเจ้าได้อันตรธานไปแล้ว พร้อมกับความบาปและความเสื่อมทรามซึ่งมีอยู่แพร่หลาย นี่จึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจ ถึงกระนั้น พระเจ้าก็ทรงพิทักษ์รักษาพระวณะของพระองค์และเหมือนเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่งที่ถูกฝัง มันย่อมงอกเงยกลับขึ้นมาในที่แจ้งเสมอ พวกคนสำคัญในสมัยนั้นคือ ฮิลคิยาห์ปุโรหิตผู้พบหนังสือเล่มนั้น ซาฟาน อัครราชเลขาผู้มีหน้าที่ดูแลการบูรณะนั้นส่งมอบหนังสือเล่มนั้นให้แก่กษัตริย์โยสิยาห์ เมื่อซาฟานรายงานต่อกษัตริย์ถึงความคืบหน้าของงานนั้น เขาก็หมายเหตุน่าประหลาดใจว่าหนังสือพระราชบัญญัติเล่มหนึ่งได้ถูกค้นพบ

2 พศด 34:18-21 แล้วซาฟานราชเลขาทูลกษัตริย์ว่า "ฮิลคิยาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ม้วนหนึ่ง" แล้วซาฟานก็อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์ 19 และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำของพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์ 20 และกษัตริย์

ทรงบัญชาแก่อิลคิยาห์ อาหิตัมบุตรชายซาฟาน อับโดนบุตรชายมีคาห์ ซาฟานราชเลขา และอาสาياهوผู้รับใช้ของกษัตริย์ ตรัสว่า 21 "จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้แก่เรา และให้แก่บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือซึ่งได้พบนั้น เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งเทลงเหนือเรานั้นใหญ่ยิ่งนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้รับการวอนนะของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ทุกประการ"

มีบันทึกเกี่ยวกับว่าหนังสือพระราชบัญญัตินั้นถูกอ่านให้กษัตริย์โยสิยาห์ฟัง C.I.Scofield ให้ความเห็นว่า "ความรู้เรื่องความบาปเป็นมาโดยพระราชบัญญัตินั้น" เมื่อโยสิยาห์ได้ยินพระราชบัญญัติของพระเจ้า น่าจะจากหนังสือเลวีนิติหรือหนังสือพระราชบัญญัติ เขาก็รู้สึกฟุ้งงใจเรื่องความบาปของประชาชาตินั้นและของบรรพบุรุษของเขา เขาจึงนึกถึงกษัตริย์ของตนเพื่อแสดงออกถึงความสิ้นหวังและความเศร้าเสียใจของตน เห็นได้ชัดว่าแม้แต่โยสิยาห์ผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าจนถึงบัดนี้ก็ยังไม่เคยพบเคยเห็นพระวอนนะของพระเจ้าโดยตรง สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยก็คือว่าหลายส่วนของพระราชบัญญัติ (เบญจบรรณ) ถูกอ่านให้เขาฟัง นั้นอาจรวมถึงเลวีนิติ 26 และพระราชบัญญัติ 28 ทั้งสองบทนี้น่าสนใจอย่างชัดเจนมากๆว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ถ้าพวกเขาออกไปจากพระองค์และปรนนิบัติพระอื่น ๆ ทั้งเลวีนิติ 26 และพระราชบัญญัติ 28 กล่าวชัดเจนมากๆในรายละเอียดที่เจาะจงว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาอิสราเอลเช่นนั้น นอกจากนี้ โยสิยาห์ก็ทราบดีเช่นกันว่าอิสราเอล พวกเขาพี่น้องร่วมบรรพบุรุษของพวกเขาที่อยู่ฝ่ายเหนือ ได้ถูกตีสอนและถูกกวาดต้อนไปแล้วโดยคนอัสซีเรีย โยสิยาห์ทราบดีถึงการนำสะอิดสะเอียนของรูปเคารพต่างๆซึ่งมีแพร่หลายภายใต้เหล่ากษัตริย์ที่มาก่อนเขา เขาจึงตระหนักถึงสภาพการณ์เลวร้ายที่ยูดาห์เผชิญ พระพิโรธของพระเจ้ากำลังจะมาต่อผู้ประชาชาตินี้

2 พศต 34:22-28 อิลคิยาห์และคนเหล่านั้นซึ่งกษัตริย์ทรงใช้ไปจึงไปยังสุดดาห์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลูม บุตรชายติกวาท் บุตรชายหัสราห์ผู้ดูแลฉลองพระองค์ (นางอยู่ในเยรูซาเล็มที่แขวงสอง) และพูดกับนางถึงเรื่องนั้น 23 และนางพูดกับเขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงบอกชายผู้ซึ่งใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า ข้อเท็จจริงที่ว่าคณะผู้

แทนของกษัตริย์ไปหาผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งบ่งบอกว่าไม่มีผู้พยากรณ์หรือปุโรหิตคนอื่นแล้ว
ในแผ่นดินนั้นที่มีฤทธิ์เดชใดๆกับพระเจ้า เห็น ได้ชัดว่านางสุลดาค่าเป็นบุคคลผู้เดียวที่ดำเนินตาม
ทางของพระเจ้าในอาณาจักรนั้น คำที่แปลเป็น แฉวงสอง (มิชเนห์) มีความหมายไม่ชัดเจน ไม่ว่า
กรณีใด คณะผู้แทนของกษัตริย์ก็หันไปหานางสุลดาค่าเพื่อขอคำตรัสของพระเจ้า เห็น ได้ชัดว่า
นางสุลดาค่ากล่าวแทนพระเจ้าพร้อมกับคำประกาศที่ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัส
ดังนี้ว่า” นางมีข้อความหนึ่งจากพระเจ้าที่จะถูกส่งมอบแก่กษัตริย์

24 `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุชั่วร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาว
เมืองนี้ คือคำสาปทั้งสิ้นที่บันทึกไว้ในหนังสือซึ่งได้อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น
25 เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะกระทำให้
เราโกรธด้วยการงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะเทลงเหนือสถานที่
นี้และจะดับไม่ได้'

ยูดาห์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของพวกเขาโดยหันไปหาพระอื่นๆที่เป็นรูปเคารพและจึงช่วยยุพ
ระองค์ให้ทรงกริ้ว ดังนั้นพระพิโรธของพระองค์จึงกำลังมาต่อสู่เยรูซาเล็ม นอกจากนี้ ไม่มีสิ่งใด
ที่พวกเขากระทำได้จะยับยั้งพระพิโรธของพระเจ้ามิให้ตกลงเหนือพวกเขา

26 แต่กษัตริย์ของยูดาห์ผู้ใช้เจ้าให้มาทูลพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงทูลท่านดังนี้ว่า `พระเยโฮ
วาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้ยินนั้น 27 เพราะจิตใจของเจ้าอ่อน
โยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำที่ปรักปรำสถานที่นี้ และชาว
เมืองนี้ เจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา และเจ้าได้ฉีกเสื้อผ้าของเจ้าและร้องไห้ต่อหน้าเรา พระเยโฮ
วาห์ตรัสว่า เราได้ฟังเจ้าด้วย 28 ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และเขาจะรวบรวม
เจ้าไปอยู่ที่ฝังศพอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นบรรดาเหตุชั่วร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือสถาน
ที่นี้และชาวเมืองนี้'" และเขาทั้งหลายนำพระวอนะกลับมายังกษัตริย์

อย่างไรก็ตาม นางสุลดาค่าเสนอการบรรเทาสำหรับโยสิยาห์ พระเจ้าทรงทราบดีถึง
อุปนิสัยที่ตามอย่างพระเจ้าของโยสิยาห์และความพยายามต่างๆของเขาที่จะกอบกู้ความชอบ

ธรรมมาตุ้ออาณาจักรนั้น พระเจ้าได้ทรงสังเกตเห็นว่า (1) โยสิยาห์มีใจที่อ่อนโยนและ (2) เขาได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะ (3) ความเสียใจตามแบบพระเจ้าของเขาเพราะความบาปของอาณาจักรของเขา พระเจ้าจึงทรงแจ้งโยสิยาห์ว่าพระองค์ทรงได้ยินคำอธิษฐานของเขาแล้ว พระพิโรธของพระเจ้าจะไม่ถูกหันไปเสียจากยูดาห์ อย่างไรก็ตาม เพราะใจที่ชอบธรรม ความถ่อมใจและความเสียใจตามแบบพระเจ้าของโยสิยาห์ พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าพระพิโรธของพระองค์จะไม่มาในช่วงชีวิตของโยสิยาห์ มันจะถูกเลื่อนออกไปก่อน แม้โยสิยาห์จะเสียชีวิตก่อนวัยอันควร มันก็จะไม่เกี่ยวข้องกับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อยูดาห์ ใจที่ชอบธรรมของเขาได้ผ่อนผันการพิพากษาของพระเจ้า มันจะยังมาเหมือนเดิม แต่ไม่ใช่ในช่วงชีวิตของโยสิยาห์

2 พศต 34:29-32 แล้วกษัตริย์รับสั่งให้รวบรวมบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็ม 30 และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พร้อมกับคนทั้งปวงของยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มกับปุโรหิตและคนเลวี คนทั้งปวงทั้งใหญ่และเล็ก และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง 31 และกษัตริย์ประทับยืนอยู่ในพระที่นั่งของพระองค์ และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่จะทรงดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย ที่จะทรงประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือม้วนนี้ 32 แล้วพระองค์ทรงรับสั่งบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็มและในเบนยามินให้เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น และชาวเยรูซาเล็มก็กระทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย

โยสิยาห์จึงรวบรวมพวกผู้นำทั้งหมดและชาวกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ไปยังพระวิหารซึ่งเป็นที่ๆเขาเองอ่าน “ถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญา” ให้พวกเขาฟัง ไม่แน่ชัดว่าส่วนใดบ้างของพระราชบัญญัติถูกอ่าน แต่มันอาจจะเป็นจากอพยพ 24 และหลายส่วนของหนังสือพระราชบัญญัติ โดยเตือนเกี่ยวกับการติสอนของพระเจ้าที่กระทำต่ออิสราเอลถ้าพวกเขาทอดทิ้งพระองค์

อาจเป็นไปได้ว่าโยสียาห์ยื่นบนยกพื้นทองสัมฤทธิ์ที่ซาโลมอนได้สร้างขึ้นสำหรับการปรากฏตัวอย่างเป็นทางการต่างๆที่พระวิหาร ดู 2 พงศกัศัตร์ 11:14 ไม่ว่ากรณีใด ที่นั่นต่อหน้าประชาชนเขาผูกมัดตัวเองอีกครั้งต่อพันธสัญญาหนึ่งกับองค์พระผู้เป็นเจ้า (1) ที่จะดำเนินตามองค์พระผู้เป็นเจ้า, (2) ที่จะเชื่อฟังคำบัญชาต่างๆ พระโอวาทต่างๆและกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์ (นั่นคือ บัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้าในด้านศีลธรรม พลเมือง และพิธีการ) นี่บอกเป็นนัยในข้อความว่ากษัตริย์ทำพันธสัญญานี้กับพระเจ้าเพื่อประชาชนนั้นเพื่อที่ว่าพวกเขาจะเชื่อฟังพระวาระทั้งสิ้นของพระเจ้าเช่นกัน “ด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา” ยิ่งกว่านั้น กษัตริย์ยังตั้งใจแน่วแน่ต่อหน้าประชาชนของเขา (3) ที่จะประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งถูกเขียนไว้ในพระวาระของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่า ในการยื่นให้แก่พันธสัญญานั้น ชาวยูดาห์แสดงความเคารพต่อพระวาระของพระเจ้าและเห็นพ้องตามพันธสัญญานั้นต่อหน้าประชาชน

2 พศต 34:33 และโยสียาห์ได้เอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งปวงออกไปเสียจากดินแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล และทรงกระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็มิได้พრაกไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายตลอดรัชสมัยของพระองค์ โยสียาห์จึงกำจัดความน่าสะอิดสะเอียนของการนับถือรูปเคารพออกไปเสียจากทั่วทั้งแผ่นดินอิสราเอล ซึ่งรวมถึงเขตแดนของอาณาจักรฝ่ายเหนือด้วย เขา “กระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” ในฐานะกษัตริย์เขาทำให้ประชาชนของเขาปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าและไม่ใช้รูปเคารพต่างด้าวทั้งหลาย เขาจึงไม่พრაกไปจากการติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดชีวิตของเขา ช่างเป็นคำพยานที่ยอดเยี่ยมโดยเฉพาะในท่ามกลางความมืดฝ่ายวิญญาณที่รายล้อมการครองราชย์ของเขา

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 35: เหตุการณ์ที่โดดเด่นสองเหตุการณ์ถูกบันทึกไว้ (1) การถือเทศกาลปัสกาครั้งใหญ่โดยโยสียาห์และ (2) ความโง่เขลาของเขาอันนำไปสู่ความตายของเขา

2 พศด 35:1-6 ยิ่งกว่านั้นโยสียาห์ทรงถือเทศกาลปัสกาดวายแด่พระเยโฮวาห์ใน

กรุงเยรูซาเล็ม เขามาแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น 2 พระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตให้
ประจำหน้าที่ และทรงสนับสนุนเขาในการปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ แม้การถือ
เทศกาลปัสกาเป็นวันบริสุทธิ์หนึ่งซึ่งถูกกำหนดไว้แล้วบนปฏิทินฮีบรู การถือเทศกาลครั้งนี้ก็
เป็นเรื่องพิเศษ นี่บอกเป็นนัยว่าการถือเทศกาลนี้ได้ถูกหลงลืมไปนานแล้ว อย่างไรก็ตาม หลัง
จากได้อ่านพระราชบัญญัติของพระเจ้า โยสียาห์ก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะนำการถือเทศกาลนี้กลับมา
ปฏิบัติอีกครั้งในรูปแบบที่ยิ่งใหญ่ อันที่จริง ข้อ 18 กล่าวว่า “ตั้งแต่สมัยของซามูเอลผู้พยากรณ์
ไม่มีเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์แห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่ง
ที่ถือรักษาเทศกาลปัสกาอย่างที่โยสียาห์ได้ทรงถือนี้ และบรรดาปุโรหิตกับคนเลวี และยูดาห์กับ
อิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม”

โยสียาห์จึงจัดเวรปุโรหิตและหน้าที่ๆพวกเขาได้รับมอบหมายเหมือนเมื่อก่อนเพื่อเตรียม
พร้อมสำหรับการถือเทศกาลปัสกาครั้งใหญ่ที่จะมีขึ้น เขาจึงหนุนใจพวกเขาสำหรับงานที่จะมา
นั้น

3 และพระองค์ตรัสกับคนเลวี ผู้บริสุทธิ์เฉพาะพระเยโฮวาห์ ผู้สอนอิสราเอลทั้งปวงว่า
“จงวางหีบบริสุทธิ์ไว้ในพระนิเวศ ซึ่งซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลทรงสร้าง
ไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ต้องใส่บาหม่าไปอีก บัดนี้จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และ
อิสราเอลประชาชนของพระองค์ นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าหีบพันธสัญญาได้ถูกย้ายไปจากที่
บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารแล้ว ที่ไหนและโดยใครนั้นไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตาม โยสียาห์ก็สั่งให้
นำมันกลับไปยังที่ๆเหมาะสมของมัน โยสียาห์จึงสั่งพวกคนเลวีซึ่งเห็นได้ชัดว่าดูแลหีบนั้นให้
นำมันกลับไปและคอยดูแลเรื่องการปรนนิบัติอื่นๆของคนเลวี

4 จงเตรียมตัวของเจ้าตามเรือนบรรพบุรุษของเจ้าเป็นกองๆ ตามบันทึกพระราชดำรัส
ชี้แจงของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล และตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของซาโลมอนโอรส
ของพระองค์ 5 และยืนประจำอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ตามพวกต่างๆตามครอบครัวของบรรพบุรุษที่

เป็นพี่น้องของท่าน ผู้เป็นประชาชน และตามส่วนแบ่งของแต่ละครอบครัวของคนเลวี 6 และฆ่าแกะปีศาจและขำระตนาให้บริสุทธิ์ และเตรียมไว้ให้พี่น้องของเจ้า เพื่อให้เขากระทำตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ทางโมเสสนั้น"

คนเลวีจึงถูกสั่งให้เตรียมตัวให้พร้อมในกองเวรต่างๆที่เหมาะสมของตนสำหรับการถือเทศกาลปีศาจที่จะถึงนี้ พวกเขาจึงถูกสั่งให้ฆ่าลูกแกะปีศาจและเตรียมพร้อมที่จะปรนนิบัติที่พระวิหาร "ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ทางโมเสสนั้น"

2 พศต 35:7-9 แล้วโยสียาห์ได้ทรงบริจาคแก่ประชาชนเป็นเครื่องปีศาจบูชาสำหรับคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ เป็นลูกแกะและลูกแพะจากฝูงแพะแกะจำนวนสามหมื่นตัว และวัวผู้สามพันตัว สัตว์เหล่านี้ได้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์ 8 และเจ้านายของพระองค์บริจาคด้วยความเต็มใจแก่ประชาชน แก่ปุโรหิต และแก่คนเลวี อิลคียาห์ เศคาริยาห์และเยฮีเอล เจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ได้มอบลูกแกะและลูกแพะสองพันหกร้อยตัวกับวัวผู้สามร้อยตัวแก่ปุโรหิตเป็นเครื่องปีศาจบูชา 9 กับโคนานิยาห์ และเซไมอาห์ กับเนธันเอล พวกน้องชายของเขา และฮาซาบิยาห์ และเยฮีเอล กับโยซาบาด หัวหน้าของคนเลวี ได้ให้ลูกแกะและลูกแพะห้าพันตัวกับวัวผู้ห้าร้อยตัวแก่คนเลวีเป็นเครื่องปีศาจบูชา

ในการเตรียมพร้อมสำหรับการเฉลิมฉลองเทศกาลปีศาจครั้งใหญ่นี้ โยสียาห์เองจัดหาลูกแกะ 30,000 ตัวสำหรับประชาชนที่อยู่ที่นี่นอกเหนือจากวัวผู้ 3,000 ตัวสำหรับเครื่องเผาบูชาต่างๆ พวกเจ้านายแห่งยูดาห์ก็บริจาคสัตว์ 2,600 ตัวสำหรับการถวายสัตว์บูชา (อาจเป็นลูกแกะหรือลูกแพะ) และวัวผู้ 300 ตัวสำหรับเครื่องสัตว์บูชาต่างๆ พี่น้องของโยสียาห์และพวกคนเลวีชั้นหัวหน้าก็บริจาคสัตว์ 5,000 ตัว (อาจเป็นลูกแกะและลูกแพะ) พร้อมกับวัวผู้ 500 ตัวเป็นเครื่องสัตว์บูชาต่างๆ

2 พศต 35:10-13 เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วบรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำที่ของตน และคนเลวีก็อยู่ตามกองของตน ตามพระบัญชาของกษัตริย์ 11 แล้วเขาก็ฆ่าแกะปีศาจแล้วปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งรับมาจากมือเขาประพรม ส่วนคนเลวีถลกหนังสัตว์นั้น 12 แล้วเขาก็แยก

ส่วนที่เป็นเครื่องเผาบูชาไว้ต่างหากเพื่อแจกจ่ายได้ตามพวกต่างๆ ผู้เป็นประชาชนที่แบ่งเป็นแต่ละครอบครัวให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และเขากระทำกับวัวผู้ทำนองเดียวกัน 13 และเขาก็ปิ้งแกะปัสกาด้วยไฟตามกฎ และเขาทั้งหลายต้มเครื่องบูชาบริสุทธิอื่นๆในหม้อ ในหม้อขนาดใหญ่ และในกระทะ และนำไปให้ประชาชนทั้งปวงโดยเร็ว

หลังจากการเตรียมการใหญ่โตขนาดนั้นแล้ว ลูกแกะ (หรือลูกแพะ) จำนวนมหาศาลก็ถูกฆ่า เลือดของพวกมันถูกประพรมและพวกคนเลวีฆ่าแหละสัตว์เหล่านั้น สัตว์เหล่านั้นซึ่งถูกกำหนดให้เป็นเครื่องเผาบูชาต่างๆในฐานะเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าแบบสมครใจซึ่งมีกลิ่นหอมหวานจึงถูกแยกไว้ต่างหากจากลูกแกะปัสกาเหล่านั้น เห็นได้ชัดว่าจากนั้นเครื่องบูชาเหล่านี้ถูกถวายแยกต่างหากและถูกทำเป็นอาหารดังที่ลูกแกะเหล่านี้ได้ฆ่าสำหรับเนื้ออื่นๆ แล้วลูกแกะปัสกาเหล่านั้นก็ถูกปิ้งตามกฎเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ เนื้ออื่นๆที่เหลือถูกทำเป็นอาหาร (อาจเป็นเนื้อคูน) ในหม้อและกระทะต่างๆ และมันทั้งหมดถูกเสิร์ฟโดยเร็วแก่มวลชนที่มาชุมนุมกัน

2 พศต 35:14-17 ภายหลังเขาทั้งหลายจึงเตรียมสำหรับตนเองและสำหรับปุโรหิต เพราะว่าปุโรหิตลูกหลานของอาโรนติดธุระในการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนไขมันจนกลางคืน คนเลวีจึงเตรียมเพื่อตนเองและเพื่อปุโรหิตลูกหลานของอาโรน เพราะว่าพวกปุโรหิตยุ่งเหลือเกินในการเตรียมพวกลูกแกะปัสกาตลอดทั้งวันนั้น พวกคนเลวีจึงเตรียมลูกแกะต่างๆสำหรับตัวเองและสำหรับพวกปุโรหิตวันนั้น

15 บรรดานักร้องซึ่งเป็นลูกหลานของอาสาฟอยู่ประจำที่ของตน ตามบัญชาของดาวิด อาสาฟ และเฮมาน กับเยดูธุนผู้ทำนายของกษัตริย์ และคนเฝ้าประตูก็อยู่ประจำทุกประตู เขาไม่จำเป็นละงานหน้าที่ของเขา เพราะคนเลวีพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา พวกคนเลวีที่มีหน้าที่เฉพาะเจาะจงต่างๆ เช่น การร้องเพลงในคณะนักร้องของพระวิหารหรือเป็นพวกยามที่ถูกมอบหมายให้เฝ้าประตูต่างๆของพระวิหารก็อยู่เวรตลอดทั้งวัน อย่างไรก็ตาม เลวีคนอื่นๆก็จัดเตรียมพวกลูกแกะปัสกาสำหรับพวกเขาเช่นกัน

16 เขาจึงเตรียมการปรนนิบัติทั้งสิ้นแก่พระเยโฮวาห์ในวันเดียวนั้นเอง เพื่อจะถือเทศกาลปัสกา และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ตามพระบัญชาของกษัตริย์โยสิยาห์ 17 และประชาชนอิสราเอลผู้อยู่ที่นั่นได้ถือเทศกาลปัสกาเวลานั้น และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน ดังนั้นงานรับใช้ทั้งสิ้นของพระวิหารจึงถูกจัดเตรียมวันนั้นเพื่อ (1) ถือเทศกาลปัสกาและ (2) เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาต่างๆแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาคนอิสราเอลที่อยู่ที่นั่น (ซึ่งบอกเป็นนัยว่าไม่ใช่แค่ตระกูลยูดาห์) จึงถือเทศกาลปัสกาที่เยรูซาเล็มและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตลอดเจ็ดวันต่อมา

2 พศต 35:18-19 ตั้งแต่สมัยของซามูเอลผู้พยากรณ์ ไม่มีเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์แห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่งที่ถือเทศกาลปัสกาอย่างที่โยสิยาห์ได้ทรงถือนี้ และบรรดาบุโรหิตกับคนเลวี และยูดาห์กับอิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม 19 เขาถือเทศกาลปัสกาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลโยสิยาห์

ผู้บันทึกพงศาวดารศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้จึงหมายความว่าไม่มีเทศกาลปัสกาใดถูกถือในอิสราเอลเหมือนอย่างนี้นับตั้งแต่สมัยของซามูเอล นั่นเป็นเรื่องน่าทึ่งเพราะว่ามันรวมถึงรัชกาลของดาวิด ซาโลมอน เยโฮชาฟัทและเฮเซคียาห์ด้วย ไม่มีกษัตริย์อิสราเอลองค์ใดจัดให้มีการถือเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างที่ยอสิยาห์กระทำเลย เทศกาลปัสกาครั้งใหญ่นี้ถูกถือในปีที่สิบแปดของโยสิยาห์เมื่อเขาอายุประมาณยี่สิบหกปี

2 พศต 35:20-24 หลังจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เมื่อโยสิยาห์ได้เตรียมพระวิหารไว้ เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู้รบที่การคะมิชที่แม่น้ำยูเฟรติส และโยสิยาห์เสด็จออกไปสู้รบกับพระองค์ 21 แต่พระองค์รับสั่งให้ทูตไปทูลโยสิยาห์ว่า "กษัตริย์แห่งยูดาห์เอ๋ย เรามีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน วันนี้เราได้มาต่อสู้อันแต่ต่อสู้กับวงศ์วานซึ่งเราทำสงครามด้วย เพราะพระเจ้าทรงบัญชาเราให้เร่งรีบ ขออย่ายังการขัดขวางพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับเรา เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย" 22 ถึงกระนั้นก็ดีโยสิยาห์มิได้หันพระพักตร์ไปจากพระองค์ แต่ทรงปลอมพระองค์ เพื่อจะสู้รบกับพระองค์ มิได้ฟังพระดำรัสของเนโคที่ออกจากพระโอษฐ์ของ

พระเจ้า แต่ข้ารับ ณ ที่หุบเขาเมกิดโด 23 และนักชนูได้ยิงกษัตริย์โยสิยาห์ และกษัตริย์ตรัสกับ
ข้าราชการของพระองค์ว่า "จงพาเราไปเสียเถอะ เพราะเราถูกบาดเจ็บสาหัสแล้ว" 24 ข้าราชการ
ของพระองค์จึงนำพระองค์ออกจากกรรพ และให้พระองค์ประทับในกรรพคันที่สองของ
พระองค์ และนำพระองค์มาเยรูซาเล็มและพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้ในอุโมงค์แห่ง
บรรพบุรุษของพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ไว้ทุกข์ให้โยสิยาห์

ข้อ 20-24 นำเสนอปีต่างๆของโยสิยาห์และเรื่องราวอันน่าเศร้าของการเสียชีวิตก่อนวัย
อันควรของเขา อียิปต์ทำสงครามกับบาบิโลนและกองทัพอียิปต์ (ภายใต้เนโค) ก็กำลังมุ่งหน้าไป
สู้รบกับบาบิโลนที่คาร์เคมิชบนแม่น้ำยูเฟรติส (คาร์เคมิชตั้งอยู่ในที่ๆจะเป็นประเทศซีเรียตอน
เหนือในปัจจุบัน) นั่นทำให้คนอียิปต์ผ่านเข้ามาในแผ่นดินของอิสราเอล โยสิยาห์จึงออกไปเพื่อ
แสดงตัวต่อด้านกองทัพอียิปต์ อาจเพื่อป้องกันมิให้อียิปต์กลับเข้ามามีอำนาจควบคุมใน
ปาเลสไตน์อีก คนอียิปต์บอกเขาว่าพวกเขาไม่ได้มีเรื่องกับเขา โยสิยาห์ไม่ยอมฟัง ปีนั้นคือ 609
ก่อน ค.ศ.

ในศึกที่เกิดขึ้นตามมาที่เมกิดโด โยสิยาห์ได้รับบาดเจ็บปางตายและถูกพากลับไปยัง
เยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ๆเขาเสียชีวิต บางทีบทเรียนที่เราได้รับก็คือว่าโยสิยาห์ทำการตัดสินใจครั้ง
ใหญ่โดยไม่ทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาไม่แสวงหาพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในเรื่องนี้
การตัดสินใจของเขาที่ใช้ความเข้าใจของเขาเองและปราศจากคำปรึกษาของพระเจ้าคือจุดจบของ
เขาและความพินาศของเขา ภายหลังศึกนั้น อียิปต์ก็มีอำนาจควบคุมภูมิภาคนั้นของอิสราเอล
จริงๆดังที่จะถูกให้รายละเอียดในบทถัดไป

2 พศด 35:25-27 เยเรมีย์กล่าวคำรำครวญถวายโยสิยาห์ด้วย และบรรดานักร้อง
ชายและนักร้องหญิงทั้งปวงกล่าวถึงโยสิยาห์ในคำรำครวญของเขาจนทุกวันนี้ เขาทั้งหลาย
กระทำเรื่องนี้ให้เป็นกฎในอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือรำครวญ 26 ส่วนพระราชกิจ
นอกนั้นของโยสิยาห์ และความดีของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮ

วาทะ 27 และพระราชกิจของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

มีบันทึกเกี่ยวกับว่าในปีแรกๆแห่งการรับใช้ของเยเรมีย์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้คร่ำครวญเรื่องการเสียชีวิตของโยสียาห์ บทเพลงโศกเศร้าต่างๆแห่งการระลึกถึงถูกแต่งขึ้นโดยพวกนักดนตรีในยูดาห์ซึ่งถูกขบร้อมโดยพวกอิวกระทั่งจนถึงสมัยของการเขียนหนังสือพงศาวดารอาจโดยเอสรา Jamieson, Fausset และ Brown เขียนว่า “จุดนั้นในหุบเขาเมกิดโดที่ศึกนั้นถูกต่อสู้ใกล้เมืองฮาดคริมโมน ดังนั้นคำคร่ำครวญให้แก่การเสียชีวิตของโยสียาห์จึงถูกเรียกว่า ‘คำคร่ำครวญแห่งฮาดคริมโมนในหุบเขาเมกิดโด’ ซึ่งยิ่งใหญ่เหลือเกินและสืบต่อมายาวนานเหลือเกินจนคำคร่ำครวญของฮาดคริมโมนกลายเป็นคำสุภาษิตเพื่อแสดงความโศกเศร้าใดๆที่ใหญ่โตและเกินธรรมดา (ดู เศคาริยาห์ 12:11)

รัชกาลของโยสียาห์หนึ่งในกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงแห่งอิสราเอลจึงสิ้นสุดลงอย่างกะทันหัน มีบันทึกอื่นๆเกี่ยวกับเขาในหนังสือเล่มอื่นๆที่ไม่ได้รับการดูแลของประวัติศาสตร์ยิว “หนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์” ไม่น่าจะหมายถึงหนังสือพงศกษัตริย์ทั้งสองเล่มของพระคัมภีร์

ภาพรวมของ 2 พงศาวดาร 36: บทสุดท้ายของ 2 พงศาวดาร เป็นบทหนึ่งที่มีมิติในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เดิมและเป็นบทหนึ่งที่สำคัญมากในขณะเดียวกันด้วย การตีความของพระเจ้าที่ถูกบอกไว้ล่วงหน้า (ที่โยสียาห์จะไม่ต้องเผชิญ) บัดนี้ก็ตกมาอย่างหนัก กษัตริย์สี่องค์ที่อ่อนแอ ชั่วช้าและส่วนใหญ่แล้วอยู่ได้ไม่นานรวมกันเป็นรายชื่อสุดท้ายของเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ ในบทนี้การกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลนเริ่มต้นขึ้น อิสราเอล (และยูดาห์) ในฐานะอาณาจักรหนึ่งที่มีอธิปไตยสิ้นสุดการมีตัวตนจนกระทั่งปี ค.ศ. 1948 อันที่จริงแม้อิสราเอลถูกสถาปนาขึ้นใหม่เป็นประชาชาติหนึ่งที่มีเอกราช อาณาจักรนั้นก็ยังไม่ถูกฟื้นฟูสู่สภาพเดิมอยู่ดี หินโมของพระเจ้าบดขี้ๆ แต่พวกมันบดอย่างละเอียดยิ่งนัก

ผู้อยู่สมัยเดียวกับบทนี้คือ ผู้พยากรณ์เยเรมีย์ ดาเนียลและเอเสเคียล การกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลนครั้งที่หมายเหตุไว้ตรงนี้จริงๆแล้วมีสามระยะ ระยะแรกเริ่มต้นในประมาณปี 605 ก่อน ค.ศ. ซึ่ง ณ เวลานั้นดาเนียลและคนอื่นๆถูกพาตัวไปยังบาบิโลน จากนั้นคนบาบิโลนก็กลับมาประมาณอีกแปดปีต่อมาและตีสอนแผ่นดินนั้น โดยจับพวกยิวอีกจำนวนหนึ่งไปยังบาบิโลน

สุดท้ายในประมาณปี 586 ก่อน ค.ศ. เมื่อเศเศเคียห์กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์กับภู่ต่อเหล่านายเหนือหัวชาวเคลเดียของเขา คนบาบิโลนก็กลับมาพร้อมการแก้แค้น เยรูซาเล็มถูกทำลาย พระวิหารถูกทำลาย พวกยิวส่วนใหญ่ถูกฆ่าตายหรือไม่ก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย วันอันมืดมิดที่สุดเหล่านั้นในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเริ่มต้นขึ้น ในช่วงเวลานี้เองเหตุการณ์เหล่านั้นของหนังสือดาเนียล เยเรมีย์และเอเสเคียลถูกเขียนขึ้น

2 พศด 36:1-3 ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งเยโฮอาหาสโอรสของโยสิยาห์ และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม 2 เมื่อเยโฮอาหาสเริ่มครอบครองมีพระชนมายุสี่สิบสามพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามเดือน 3 แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงถอดพระองค์ในเยรูซาเล็ม และกำหนดให้แผ่นดินนั้นถวายบรรณาการเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์

การครองราชย์เพียงช่วงสั้นๆของเยโฮอาหาสบุตรชายของโยสิยาห์ถูกบันทึกไว้ เขาถูกแต่งตั้งบนบัลลังก์ของโยสิยาห์บิดาของเขาโดยประชาชนของแผ่นดินนั้นตอนอายุสี่สิบสามปี โปรดสังเกตว่าเขาครองราชย์เพียงสามเดือนเท่านั้น หลังจากได้ชัยชนะในศึกที่คารเคมิช เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ก็ “ถอดพระองค์ในเยรูซาเล็ม” และเรียกเก็บภาษีประจำปีจากยูดาห์ด้วย “เป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์” การพิพากษาที่ถูกพยากรณ์โดยนางฮุดคาห์ผู้พยากรณ์หญิงในบทที่ 34 กำลังเริ่มเกิดขึ้นจริงแล้ว เยโฮอาหาสถูกจับเป็นเชลยศึกไปยังอียิปต์ ขณะนั้นอียิปต์เป็นมหาอำนาจผู้ครอบครองภูมิภาคนั้นและยูดาห์ถูกบังคับให้เป็นรัฐศักดินาของมัน

2 พศต 36:4-7

และกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งให้เอลียาхимพระอนุชาของพระองค์เป็น กษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ใหม่ว่า เยโฮยาхим แต่เน โคทรงจับเยโฮอาหาสพระเชษฐานำไปยังอียิปต์ 5 เมื่อเยโฮยาхимเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระ ชนมายูยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระองค์ทรงกระทำ ความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์

ในการแสดงตนว่ามีอำนาจเหนือยูดาห์ เน โคกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงถอดเยโฮอาหาสจาก บัลลังก์แห่งยูดาห์และแต่งตั้งเอลียาхимน้องชายของเขาขึ้นแทน ชื่อของเอลียาхимจึงถูกเปลี่ยนเป็น เยโฮยาхим เยโฮอาหาสตายในอียิปต์ตามที่เยเรมีย์ 22:10-12 กล่าวไว้ เยโฮยาхимถูกแต่งตั้งให้ขึ้น นั่งบนบัลลังก์แห่งยูดาห์ตอนอายุยี่สิบห้าปีและครองราชย์สิบเอ็ดปี รัชกาลของเขาถูกบรรยาย ลักษณะเฉพาะตัวโดยผู้บันทึกพงศาวดารที่ได้รับการคลุจใจนี้ว่า “กระทำความชั่วร้ายในสาย พระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์”

6 เนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และจำจองพระองค์ ด้วยตรวนเพื่อพาพระองค์ไปยังบาบิโลน 7 เนบูกัดเนซซาร์ทรงนำเครื่องใช้ส่วนหนึ่งของพระ นิเวศของพระเยโฮวาห์ไปยังบาบิโลน และทรงเก็บไว้ในวิหารของพระองค์ในบาบิโลน

กระแสน้ำแห่งการเมืองระหว่างประเทศจึงเปลี่ยนแปลงและบาบิโลนกลายเป็น มหาอำนาจแห่งตะวันออกกลางแซงหน้าคนอียิปต์และคนอัสซีเรีย กษัตริย์หนุ่มองค์ใหม่แห่งบา บิโลนคือ เนบูกัดเนซซาร์ผู้รุกรานยูดาห์โดยเร็วในปี 605 ก่อน ค.ศ. โดยอ้างตัวว่ามีอำนาจเหนือ อิทธิพลของอียิปต์ เขายึดเยรูซาเล็มและขนภาชนะศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นทองคำและเงินของพระวิหาร ไปยังบาบิโลนและเก็บพวกมันไว้ในวิหารของพระเบลัสของเขา (ดู ดาเนียล 5:2)

ณ เวลานี้เองเช่นกัน ดาเนียลและเหล่าสหายของเขาถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน มันเป็น ปรัชญาของคนบาบิโลนที่จะเอาตัวคนหนุ่มที่ฉลาดปราดเปรื่องของดินแดนต่างๆที่ถูกพิชิตไป และอบรมสั่งสอนพวกเขาในวัฒนธรรมของบาบิโลน เป้าหมายของพวกเขาคือ เพื่อให้การศึกษา พวกเขาหวัระเทแห่งดินแดนที่ถูกพิชิตของพวกเขาเหมือนคนบาบิโลนและใช้พวกเขาเพื่อช่วย

ปกครองจักรวรรดิของพวกเขา คาเนียลและเหล่าสหายของเขาเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามนี้ คาเนียล 1:1 เปิดเผยว่าการรุกรานนี้เกิดขึ้นในปีที่สามแห่งรัชกาลของเยโฮยาคิม การกระจัดกระจายไประลอกแรกของพวกยิวได้เริ่มขึ้นแล้ว ดู คาเนียล 1

2 พศต 36:8-10 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และการอันนำ

สะอิดสะเอียนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และเหตุการณ์อื่นๆซึ่งเกี่ยวกับพระองค์ ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ก็ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ และเยโฮยาคิมบุตรของพระองค์ได้ครองราชย์แทนพระองค์ รัชกาลของเยโฮยาคิมถูกบรรยายลักษณะเฉพาะตัวว่าเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเจ้า เมื่อเขาสิ้นชีวิตด้วยวัยสามสิบหกปี เยโฮยาคิมบุตรชายของเขาก็ขึ้นครองบัลลังก์แห่งยูดาห์ต่อจากเขา เขาเป็นที่รู้จักในชื่อเยโคนิยาห์ด้วย (หรือแม้แต่ชื่อย่อ โคนิยาห์)

9 เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุแปดพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามเดือนกับสิบวัน พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

บางคนคิดว่ามีความขัดแย้งเรื่องรายละเอียดตรงนี้เมื่อเทียบกับ 2 พงศกษัตริย์ 24:8 ที่ข้อความอ่านว่า “เยโฮยาคิมมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง” John Gill ออกความเห็นนี้เกี่ยวกับสิ่งที่ถูกคิดว่าเป็นความขัดแย้งกันของพระคัมภีร์ “ใน 2 พงศาวดาร 36:9 เขาถูกกล่าวว่ามีอายุเพียงแปดปี ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าเขาอาจถูกแต่งตั้งและถูกประกาศให้เป็นกษัตริย์โดยบิดาของเขาในปีแรกแห่งการครองราชย์ของเขาผู้ครองราชย์สิบเอ็ดปี ดังนั้นเขาจึงอายุแปดปีตอนเขาเริ่มครองราชย์กับบิดา และอายุสิบแปดปีตอนเขาเริ่มครองราชย์เพียงลำพัง” ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม กษัตริย์หนุ่มคนนี้ก็ถูกจดจำว่าได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายต่อพระพักตร์พระเจ้า เหมือนกับที่บิดาของเขาได้กระทำ การครองราชย์ของเขากินเวลาเพียงสามเดือนเท่านั้นเพราะเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในข้อถัดไป

10 พอถึงสิ้นปีแล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงใช้ให้นำพระองค์มายังบาบิโลน พร้อมกับเครื่องใช้ประเสริฐแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งให้เศเดคียาห์ปีตุลาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในการโจมตีครั้งที่สองที่กระทำต่อเยรูซาเล็มในประมาณปี 597 ก่อน ค.ศ. เนบูคัดเนสซาร์ก็รุกรานยูดาห์อีกครั้งและถอดเยโฮยาคินจากบัลลังก์และแทนที่เขาด้วยเศเดคียาห์พี่ชายของเขา ในการรุกรานครั้งนั้น พวกยิวขัดขืนและคนบาบิโลนเริ่มล้อมกรุงเยรูซาเล็ม ไม่มีหมายเหตุไว้ว่าการล้อมกรุงครั้งนั้นกินเวลานานเท่าใดกันแน่ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่ามันไม่นาน

บางทีเพราะว่าเยโฮยาคินได้ขัดขืนกองทัพของบาบิโลนและเนบูคัดเนสซาร์อาจคิดว่าโดยการมอบบัลลังก์ให้แก่เศเดคียาห์ตนจะมีทาสที่จงรักภักดี เยโฮยาคินจึงถูกถอดและเศเดคียาห์ถูกตั้งเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ เยโฮยาคินจึงถูกพาไปเป็นเชลยยังบาบิโลนพร้อมกับภานะศักดิ์สิทธิ์เพิ่มเติมของพระวิหาร ณ เวลานี้เองเนบูคัดเนสซาร์ก็กวาดต้อนเหล่าขุนนางทั้งหมดและบรรดาช่างฝีมือผู้ชำนาญส่วนใหญ่ของยูดาห์ไป เอเสเคียลถูกพาตัวไปยังบาบิโลน ณ เวลานี้เช่นกัน

2 พศต 36:11-14 เมื่อเศเดคียาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี 12 พระองค์ทรงกระทำ ความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์

เศเดคียาห์พี่ชายของเยโฮยาคินถูกแต่งตั้งให้นั่งบนบัลลังก์แห่งยูดาห์ตอนอายุยี่สิบเอ็ดปี และครองราชย์สิบเอ็ดปี ผู้บันทึกพงศาวดารที่ได้รับการคลุใจท่านนี้บรรยายลักษณะเฉพาะตัวของเขาว่ากระทำ “ความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์” นอกจากนี้ การครองราชย์ของเขายังอยู่ในสมัยเดียวกับการรับใช้ช่วงหลังๆของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ด้วยซึ่งเขียนและเทศนากล่าวโทษความบาปของเขา อย่างไรก็ตาม แม้มีผู้พยากรณ์คนสำคัญของพระเจ้าเทศนากล่าวโทษความบาปของเขา เศเดคียาห์ก็ “มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าเยเรมีย์ผู้

พยากรณ์ ผู้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์” โปรดสังเกตแหล่งที่มาที่ได้รับการคล้อยจากพระเจ้าแห่งข้อความของเยเรมีย์: เขากล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์

13 พระองค์ทรงกบฏเช่นกันต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ซึ่งทรงให้พระองค์ปฏิบัติในพระนามของพระเจ้า พระองค์ทรงแข็งพระศอกของพระองค์ ทำพระทัยให้กระด้าง ไม่หันไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 14 ยิ่งกว่านั้นบรรดาปุโรหิตใหญ่และประชาชนก็ทำการละเมิดอย่างยิ่งโดยการติดตามบรรดาสิ่งที่ไม่สะอาดเสียดียนของประชาชาติ และเขาทั้งหลายกระทำให้พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์ในเยรูซาเล็มนั้นเป็นมลทินไป

เขาไม่เพียงกบฏต่อพระเยโฮวาห์เท่านั้น แต่เขายังกบฏต่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนด้วย โปรดสังเกตเพิ่มเติมว่าเศเศคิยาห์ “ทำพระทัยให้กระด้าง ไม่หันไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล” ผู้นำทำอะไร ประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็ทำตามด้วยในการหันไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้า หนังสือเยเรมีย์บันทึกจิตใจที่มักกบฏของปาชเซอร์บุโรหิตและผู้นำคนอื่นๆ ของยูดาห์ พวกเขาทำตามการนำของเศเศคิยาห์ในการกบฏต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของเขาบางคน เศเศคิยาห์ทำให้พระวิหารนั้นเป็นมลทินไปโดยการนำการนับถือรูปเคารพกลับเข้ามาที่นั่นอีกครั้ง นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าในการตั้งเศเศคิยาห์บนบัลลังก์แห่งยูดาห์ เขาได้ปฏิบัติโดยพระเจ้าว่าจะสวมมงกุฎต่อเนบูคัดเนสซาร์และจะเป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่จงรักภักดี อย่างไรก็ตาม กษัตริย์ผู้โง่เขลาองค์นี้ก็กบฏต่อเขาเช่นกัน อีกไม่นานนั้นจะพิสูจน์ว่าเป็นจุดจบของเขา

2 พศด 36:15-16 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทรงใช้ให้ทูตของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อประชาชนของพระองค์และต่อที่ประทับของพระองค์ 16 แต่เขาทั้งหลายเยาะเย้ยทูตของพระเจ้า และดูหมิ่นพระวอนของพระองค์ และดำเนินพยากรณ์ของพระองค์ จนพระพิโรธของพระเยโฮวาห์พุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์จนแก้ไขไม่ได้

ผู้บันทึกพงศาวดารศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้หยุดชั่วคราวเพื่อสอดแทรกความเห็นหนึ่งที่ตีแผ่แง
ทั้งๆที่ความบาปและการกบฏของยูดาห์ซึ่งนำโดยเศเคคิยาห์มีอยู่ พระเจ้าก็ทรงมีพระทัยกรุณาต่อ
พวกเขา พระองค์จึงทรงส่งผู้พยากรณ์หลายคนมายังพวกเขาและเตือนพวกเขา ซึ่งคนสำคัญๆใน
พวกนี้ ได้แก่ อิชยาห์ เยเรมีย์ และเอเสเคียลในบาบิโลน นี่ยังไม่เอ่ยถึงพวกผู้พยากรณ์คนอื่นๆอีก
ผู้พยากรณ์เหล่านี้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่และเตือนยูดาห์ ความคิดนี้ก็คือว่าพวกเขาขยันขันแข็งในการ
ทำงานที่พระเจ้าทรงส่งพวกเขาไปทำ ด้วยถ้อยคำอันน่าเศร้า ผู้เขียนศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้บันทึกว่า
“แต่เขาทั้งหลายเยาะเย้ยทูตของพระเจ้า และคูหมั่นพระวณะของพระองค์ และคำผู้พยากรณ์
ของพระองค์ จนพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ปลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์จนแก่ไม่ไหว”
การถูกข่มเหงและการถูกจำคุกของเยเรมีย์จะเป็นภาพประกอบหนึ่งของเรื่องนี้อย่างแน่นอน ยู
ดาห์ได้ทำให้ตนเองหมดหนทางแล้ว พระพิโรธของพระเจ้ากำลังจะถูกเทออกโดยปราศจาก
หนทางแก้ไข จุดจบของพวกเขาก็ใกล้เข้ามาแล้ว

2 พศต 36:17-19 พระองค์จึงทรงนำกษัตริย์แห่งคนเคลเดียมาต่อผู้เขาทั้งหลาย ผู้
ซึ่งฆ่าชายหนุ่มของเขาด้วยดาบในพระนิเวศอันเป็นสถานบริสุทธิ์ของเขา และไม่มี ความกรุณา
แก่ชายหนุ่มหรือหญิงพรหมจารี คนแก่หรือคนชรา พระองค์ทรงมอบทั้งหมดไว้ในมือของเขา
18 และเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก และทรัพย์สมบัติแห่งพระ
นิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติแห่งกษัตริย์และแห่งเจ้านายของพระองค์ ถึงทั้งหมดนี้
พระองค์ทรงนำมามายังบาบิโลน 19 และเขาเผาพระนิเวศของพระเจ้า และพังกำแพงเยรูซาเล็มลง
และเอาไฟเผาวังของเมืองนั้นเสียสิ้น และทำลายเครื่องใช้ประเสริฐทั้งปวงในนั้น

พอทราบเกี่ยวกับการคิดคดทรยศและการกบฏของเศเคคิยาห์ (โดยเฉพาะหลังจากยก
บัลลังก์นั้นให้แก่เขาแล้ว) เนบูกัดเนสซาร์ก็กลับมาพร้อมกับการแก้แค้นต่อเยรูซาเล็ม ผู้เขียน
ศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้กล่าวชัดเจนว่าในที่สุดแล้วพระเจ้าคือผู้ที่ส่งคนบาบิโลนมาต่อผู้เศเคคิยาห์และยู
ดาห์ที่มักกบฏ บาบิโลนปิดล้อมเยรูซาเล็มนานสิบแปดเดือนซึ่งในระหว่างนั้นความอดอยากและ
โรคร้ายแรงทำลายนครนั้นจนย่อยยับ หนังสือเพลงคร่ำครวญเป็นเรื่องราวการไว้ทุกข์ของเยเรมีย์
ให้แก่การถูกปิดล้อมอันน่ากลัวนั้น พอดีกรุงนั้นแตกในที่สุด กองทัพบาบิโลนก็ฆ่าฟันผู้คน

มากมายและไม่แสดงความกรุณาแก่ผู้ใดเลย – “ชายหนุ่มหรือหญิงพรหมจารี คนแก่หรือคนที่
ค่อมลงเพราะชรา” พระวิหารและวังของกษัตริย์ถูกกวาดเอาทรัพย์สินมีค่าไปหมด ทรัพย์สินที่มี
ค่าทั้งสิ้นถูกเอาไปแล้ว คนบาบิโลนก็จุดไฟเผาพระวิหารและทำลายกำแพงกรุงเยรูซาเล็มลงเสีย
– ปราการด้านสุดท้ายของพวกเขา

เมื่อคนบาบิโลนยกทัพออกไปจากเยรูซาเล็ม แทบจะไม่มีสิ่งใดเหลือตั้งอยู่เลย นครนั้นได้
ถูกทำลายอย่างราบคาบ คนน้อยนิดที่รอดชีวิตจากการ โจมตีก็ถูกจับไปเป็นนักโทษยังบาบิโลน ยู
ดาห์ (และขยายความได้ถึงอิสราเอลด้วย) สิ้นสุดการมีอยู่ของตนในฐานะรัฐอิสระ แม้สุดท้าย
แล้วจะมีการฟื้นฟูแบบจำกัดของเยรูซาเล็มภายใต้เอสราและเนหะมีย์ และความพยายามอันอ่อน
เปลี้ยที่จะเรียกเรือ่งเอกราชภายใต้พวกมัคคาบี อิสราเอลก็ไร้ซึ่งการมีตัวตนจนกระทั่งปี ค.ศ.
1948 การกวาดต้อนไปเป็นเชลยครั้งสุดท้ายนี้เกิดขึ้นในปี 586 ก่อน ค.ศ. ขณะที่พวกยิวเรียก
การกระจัดกระจายของตนในสมัยของเยโฮยาхимและเยโฮยาคินว่า “การตกเป็นทาส” และ “การ
ตกเป็นเชลย” ของพวกเขาตามลำดับ ตั้งแต่ปี 586 ก่อน ค.ศ. การกระจัดกระจายไปนั้นก็เริ่มเป็น
ที่รู้จักในชื่อ “การรกร้างว่างเปล่า”

เยเรมีย์ซึ่งได้เห็นการทำลายล้างอันน่ากลัวที่กระทำต่อเยรูซาเล็มกล่าวในเพลงคร่ำครวญ
3:1 ว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียวแห่งพระพิโรธของพระองค์” อันที่จริง
หนังสือเพลงคร่ำครวญทั้งเล่มก็พรรณนาแบบเป็นคำพยากรณ์แต่ให้เห็นภาพชัดเจนถึงขอบเขต
แห่งพระพิโรธของพระเจ้าซึ่งถูกเทออกโดยคนบาบิโลน

2 พศต 36:20-21 และบรรดาผู้ที่รอดจากดาบนั้นพระองค์ทรงให้กวาดไปเป็นเชลย
ยังบาบิโลน และเขาทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และแก่ราชวงศ์ของพระองค์ จนถึงการ
สถาปนาราชอาณาจักรเปอร์เซีย 21 เพื่อให้สำเร็จตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ผ่านปากของ
เยเรมีย์ จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับปีสะบาโตของมัน เพราะตราบเท้าที่มันยังว่างเปล่าอยู่ มัน
ก็รักษาสะบาโต เพื่อจะให้ครบตามกำหนดเจ็ดสิบปี

2 พงศกัศัตร์ย 25:4-8 พรรณนาถึงความพยายามโดยเศเคคียาห์ที่จะหนีออกไปจาก เยรูซาเล็มและการถูกประหารชีวิตของเขา พวกยิวคนอื่นๆส่วนใหญ่ถูกรวบรวมตัวและถูกพาเดินใน ฐานะเชลยศึกกลับไปยังเยรูซาเล็ม การตกเป็นเชลยแบบทางการกินเวลาจนถึง “การสถาปนาราช อาณาจักรเปอร์เซีย” ระยะเวลาเจาะจงของการตกเป็นเชลยนี้ถูกบอกล่วงหน้าโดยเยเรมีย์ในเยเร มีย์ 25:9-12 ว่าเป็นเจ็ดสิบปี นี่เป็นการตอบแทนสำหรับ 490 ปีที่คนอิสราเอลส่วนใหญ่เพิก เหยบัญญัติเรื่องปีสะบาโต อันหลังนี้รวมเป็นเจ็ดสิบปีสะบาโตที่พวกเขาได้เพิกเฉย

เมื่อนับย้อนปีเหล่านั้นกลับไป เวลาที่ปีสะบาโตเหล่านั้นถูกฝ่าฝืนคือตอนที่ซาอูลกลายเป็น กษัตริย์เหนืออิสราเอล ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา อิสราเอลได้เพิกเฉยบัญญัติเรื่องปีสะบาโต พระเจ้าจึงทรงให้แผ่นดินนั้นหยุดพักนานเจ็ดสิบปีเป็นการตอบแทน หินโมของพระเจ้าบดซ้ำๆ แต่พวกมันบดอย่างละเอียดยิ่งนัก คนมากมายในอิสราเอลตอนนั้นยอมคิดว่าปีสะบาโตไม่ใช่ เรื่องสำคัญอีกต่อไป แต่พระเจ้าไม่เคยยกเลิกบัญญัติข้อนั้นและการพิพากษาของพระองค์ก็มาใน ที่สุด มันมาเสมอ

2 พศด 36:22-23 ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัศกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวอนะ ของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรบเร้าจิตใจของไซรัศกษัตริย์ ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลาย ลักษณะอักษรลงด้วยว่า 23 "ไซรัศกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้า สวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เรา สร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็น ประชาชนของพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาสติกับเขา ขอให้เขาขึ้นไปเถิด" เพราะ ว่าผู้เขียนศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้เขียนถึงคำประกาศของไซรัศในรูปอดีตกาล หลายคนจึงคิดเองว่าผู้แต่ง หนังสือพงศาวดารคือ เอสรา นั่นอาจเป็นไปได้ ข้อความศักดิ์สิทธิ์นี้จึงบันทึกว่าพระเจ้า "ทรง รบเร้าจิตใจของไซรัศกษัตริย์ของเปอร์เซีย" คำประกาศของไซรัศที่ถูกบันทึกตรงนี้แทบจะเป็น แบบเดียวกันกับที่ถูกบันทึกไว้ในเอสรา 1:2-3 ณ เวลานั้นไซรัศประกาศแก่ทั้งจักรวรรดิของเขา ว่าเขาจะอนุญาตให้มีการสร้างพระวิหารของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ยิวคนใดก็ตามใน

อาณาจักรของเขาจึงมีอิสระที่จะกลับไปยังเยรูซาเล็มเพื่อสร้างพระวิหารนั้นขึ้นใหม่ได้ รายละเอียดของเรื่องนี้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเอสราที่ตามมา